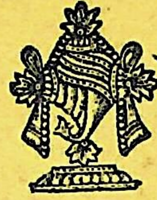
5

ஸ்ரீ:

பேரருளாளன் பெருந்தேவித்தாயார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வாரெம்பெருமானுர் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

விசதவாக்சிகாமணிகளான

மணவாளமாமுனிகள்

அருளிச்செய்த

1. உபதேசரத்தினமாலை
2. திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி
3. ஆர்த்திப்பிரபந்தம்

ஸ்ரீ காஞ்சி அண்ணங்கராசார்யதாஸன்

இயற்றிய எளிய தெளிய உரையுடன் கூடியவை.

ஸாதாரண வைப்பசித்திருமூல மலரின் அநுபந்தம்.

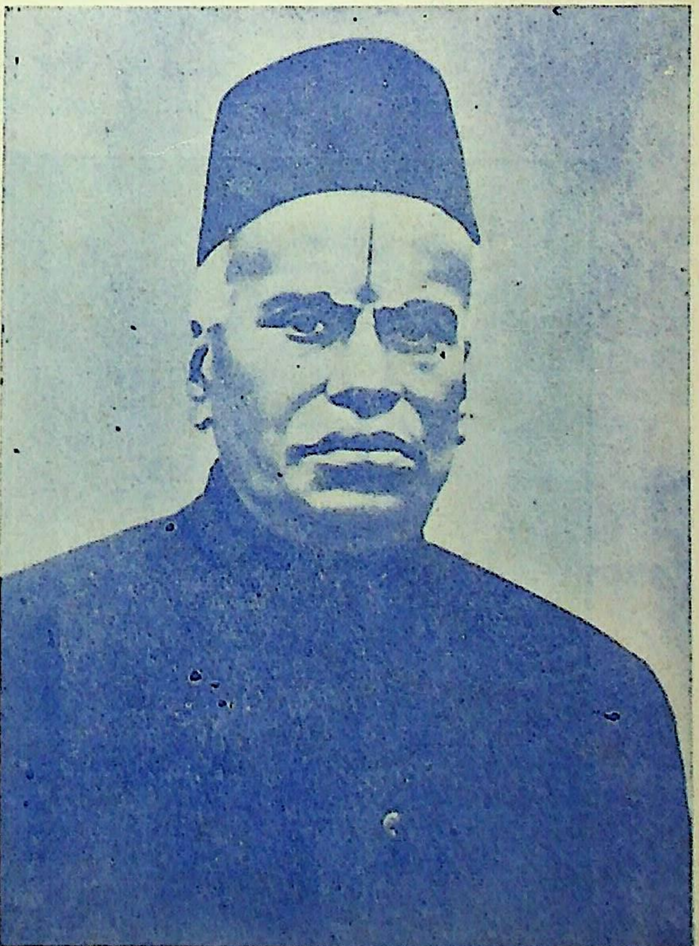
1970. 5

விலை 6

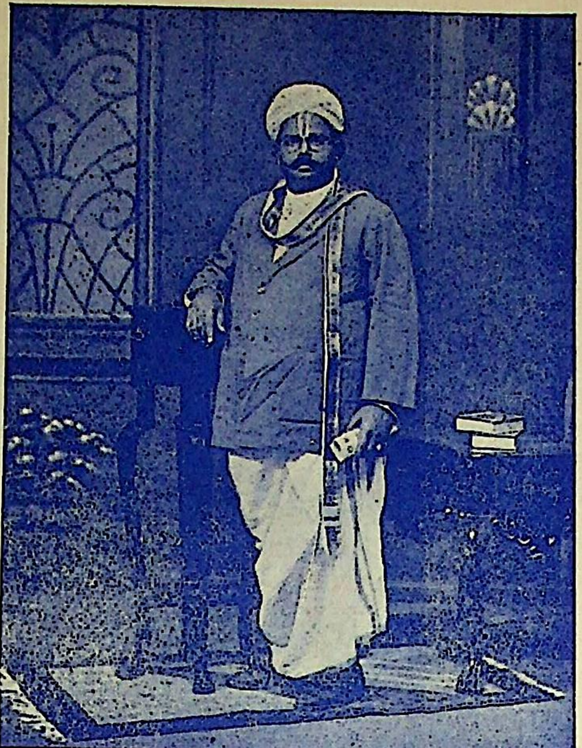
శ్రీమణవాళమహాముసుల షట్శతాబ్దీ మహోత్సవార్థ గ్రంథ ప్రకాశనకొఱకు ద్రవ్య సహాయముచేసిన మదరాస్ ధార్మికులు

పరమార్థ భూషణం శ్రీమాన్. నాదెళ్ళ సంపత్తు శెట్టిగారు
Rs. 1001

శ్రీమాన్. మందారం రంగయ్య శెట్టిగారు Rs. 1116

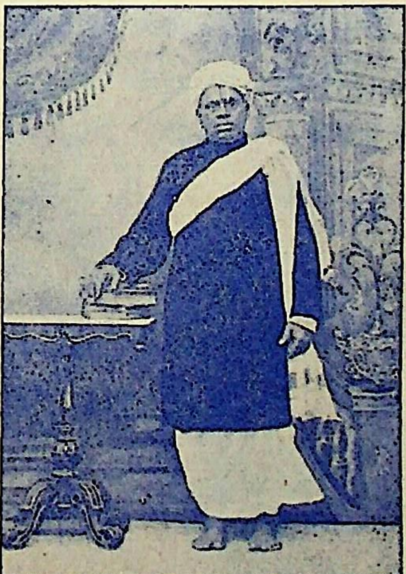
ధార్మికరత్నమ్ శ్రీమాన్. పూర శ్రీరాములు శెట్టిగారు
Rs. 500/-

ధర్మాధికారి శ్రీమాన్. కాకుమాని ఆదికేశవులు శెట్టిగారు
Rs. 1001

ధార్మికమణి శ్రీమాన్. పప్పిశెట్టి
రాఘవయ్య శెట్టిగారు Rs. 500/–

ధర్మప్రభు శ్రీమాన్.
వుప్పుటూర్ ఆళ్వార్ శెట్టిగారు Rs. 1001

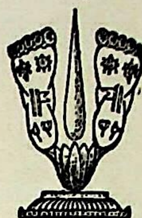
"ధర్మప్రధాన" శ్రీమాన్. బైసాని మాధవ శెట్టిగారు
Rs. 1001

ధర్మనిధి శ్రీమాన్. శింగంశెట్టి
యతీంద్రప్రవణ శెట్టిగారు Rs. 1001

ஸ்ரீ:
பேரருளாளன் பெருந்தேவித்தாயார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

விசதவாக்சிகாமணிகளான
மணவாளமாமுனிகள்
அருளிச்செய்த

1. ~~உபதேசரத்தினமாலை~~
2. திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி
3. ஆர்த்திப்பிரபந்தம்

ஸ்ரீ காஞ்சி அண்ணங்கராசார்யதாஸன்
இயற்றிய எளிய தெளிய உரையுடன் கூடியவை.

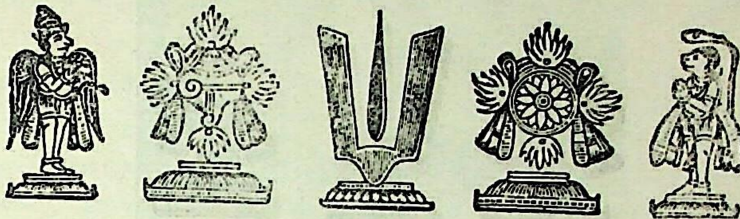
ஸாதாரண வைப்பசித்திருமூல மலரின் அநுபந்தம்.

1970.

விலை 3-ரூ.

ஸ்ரீ:

பேரருளாளன் பெருந்தேவித்தாயார் திருவடிகளே சரணம்

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

விசதவாக் சிகாமணிகளான மணவாள மாமுனிகள் அருளிச்செய்த

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதியும் ஆர்த்திப் பிரபந்தமும்

இவை

ஸ்ரீ காஞ்சீ பிரதிவாதி பயங்கரம்

அண்ணங்கராசாரியர்

இயற்றிய எளிய தெளிய உரையுடன்.

ஸ்ரீ ராமாநுஜன் வெளியீடு

மணவாளமாமுனிகளின் அறுநூற்றாண்டு
நிறைவு நினைவுமலர்களுள் பதினொன்காவது

ஸாதாரண ஸ்ரீ கார்த்திகைத் திருமூல வெளியீடு.

1-12-1970

மன்னுயிர்காளிங்கே மணவாள மாமுனிவன்
பொன்னடியாஞ் செங்கமலப் போதுகளை,

உன்னிச் சிரத்தாலே தீண்டில் அமானவனும் நம்மைக்
கரத்தாலே தீண்டல் கடன்.

மணவாளமாமுனிகள்

ஸ்ரீ:

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

மணவாளமாமுனிகள் அருளிச்செய்த

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி

ஸ்ரீ காஞ்சீ பிரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய
பதவுரை பொழிப்புரையுடன் கூடியது.

நம்மாழ்வாரருளிச் செய்த திருவாய்மொழியானது நூறுபதிகங்கள் கொண்டது. ஒவ்வொரு பதிகத்தின் தாற்பரியத்தையும் ஸாரமாக வெடுத்துத் தொகுத்து மணவாளமாமுனிகளால் இத்திவ்யப்பிரபந்தம் நூறு பாசுரமாகவும் அந்தாதித் தொடையாகவும் அருளிச் செய்யப்பட்டதாதலால் இதற்குத் திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதியென்று திருநாமமாயிற்று.

உலகில் எத்தனையோ பிரபந்தங்கள் அவதரித்திருந்தாலும் இப்பிரபந்தத்திற்கு நிகரான தொன்றில்லை யென்பது மாச்சரியமற்ற அநுபவரஸிகர்களின் ஸித்தாந்தமாகும். *அல்லும் பகலுமனுபவிப்பார் தங்களுக்குச் சொல்லும் பொருளும் தொகுத்துரைத்தான் நல்ல மணவாள மாமுனிவன்* என்று இப்பிரபந்தத்திற்குத் தனியன் அமைந்தது சாலவும் பொருந்தும். சொல் நோக்கும் பொருள் நோக்கும் தொடை நோக்கும் மற்று எந்நோக்குங்காண இலக்கியமாகவும் இலக்கணமாகவும் அமைந்தது இத்திவ்வியப் பிரபந்தம்.

திருவாய்மொழியிலுள்ள ஒவ்வொரு பதிகத்தினுடையவும் முதற் சொல்லே இப்பிரபந்தத்தில் ஒவ்வொரு பாசுரத்திற்கும் முதற் சொல்லாக அமைக்கப்பட்டுள்ளது; அதுவுமல்லாமல் அந்தாதித் தொடையாகவும் இது பாடப்பட்டிருக்கின்றது. பாசுரந்தோறும் நம்மாழ்வாருடைய திருநாமமும் துதியுடன் அமையவேணுமென்பதும் இதில் ஒரு நியமமாகக் கொள்ளப்பட்டது.

நம்மாழ்வாருடைய திருவாய்மொழியும் அந்தாதித் தொடையாலமைந்ததேயாயினும் ஒவ்வொரு பாசுரத்தையும் முடிப்பது அவருடைய இஷ்டப்படியே இருந்தது. இன்ன சொல்லைத்தான் பாசுரத்தின் முடிவிலே அமைக்கவேணு மென்கிற நிர்ப்பந்தம் எந்த அந்தாதிப் பிரபந்தத்திற்கும் இல்லையன்றே. முடித்த சொல்லையே மேற்பாட்டில் முதலாக அமைக்க வேணுமென்கிற நிர்ப்பந்தம் மாத்திரமேயன்றே அந்தாதிப் பிரபந்தங்களுக்கு உள்ளது. இந்த நூற்றந்தாதி அவ்வளவேயன்றிக்கே ஒவ்வொருபாட்டின் முடிக்குஞ் சொல்லிலும் நிர்ப்பந்தமுடையதாயிற்று ஆகவே இப்படி அதிசயம் மிகுந்த பிரபந்தமொன்று இதுவரை தோன்றியதுமில்லை. இனித் தோன்றவுங்காண முடியாது. திருவாய்மொழியின் பதிகங்களொவ்வொன்றுக்கும் உயிரான கருத்தையெடுத்து அமைத்திருக்குமழகு பார்த்தாலோ அது நெஞ்சால் நினைப்பரிதால்.

இத்திவ்வியப் பிரபந்தமானது எவ்வளவு விரிவான வியாக்கியானத்தையும் கொள்ளும். ஏனெனில், திருவாய்மொழியின் ஸாரமாக அமைந்த பிரபந்தமாதலால் அதில் அடங்கியுள்ள பொருள்கள் பெரும்பாலும் இதில் விவரிக்கத் தகுமாதலால்.

ஆனாலும் நெஞ்சில் எளிதாகத் தேக்கிக்கொள்ளவுரியதாம்படி பதவுரையும் பொழிப்புரையும் எழுதப்படுகின்றன. ... ... *

(தனியன்கள்)

அல்லும்பகலு மனுபவிப்பார்தங்களுக்குச்
சொல்லும் பொருளுந் தொகுத்துரைத்தான்—நல்ல
மணவாள மாமுனிவன் மாறன்மறைக்குத்
தணவா நூற்றந்தாதி தான்.

அல்லும் பகலும்	இரவும் பகலுமாகிய எப்பொழுதும்
அனுபவிப்பார் தங்களுக்கு	(நெஞ்சு குளிரும்படி) அநுபவிக்க விரும்புமவர்கட்காக
சொல்லும் பொருளும்	(இனிமையான) சொற்களையும் பொருள்களையும்
நல்ல மணவாள மாமுனிவன் தான்	நன்மை பொருந்திய மணவாள மாமுனிகள்
மாறன் மறைக்கு	நம்மாழ்வாரருளிச்செய்த தமிழ் வேதமான திருவாய்மொழிக்கு
தணவா நூற்றந்தாதி	மிகவும் பொருந்தின நூற்றந்தாதியை
தொகுத்து உரைத்தான்	ஸங்கிரகமாக அருளிச் செய்தார்.

(*இதுவே நமக்குத் தஞ்சமென்க.)

மன்னு புகழ்சேர் மணவாள மாமுனிவன்
தன்னருளா லுட்பொருள்கள் தன்னுடனே—சொன்ன
திருவாய் மொழிநூற்றந் தாதியாந் தேனை
ஒருவா தருந்துநெஞ்சே யுற்று.

நெஞ்சே	மனமே !
மன்னு புகழ்சேர்	நிலைபெற்ற கீர்த்தியையுடையவரான மணவாளமாமுனிவன்—;
தன் அருளால்	தமது கிருபையினாலே
உள் பொருள்கள் தன்னுடனே	ஆழ்ந்த கருத்துக்கள் அமையும்படி
சொன்ன	அருளிச்செய்த
திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி ஆம் தேனை	திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதியாகிற தேனை
ஒருவாது	இடைவிடாமல்
உற்று	ஊன்றி
அருந்து	பருகக்கடவை.

தனியன் உரை முற்றிற்று.

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி

உயர்வே பரன்படியை உள்ள தெல்லாந்தான் கண்டு
உயர்வேத நேர்கொண் டுரைத்து*—மயர்வேதும்
வாராமல் மானிடரைவாழ்விக்கும்மாறன்சொல்*
வேராகவே விளையும் வீடு.

உயர்வு ஏய்	உயர்த்தி பொருந்திய
பரன்	பரம புருஷனுடைய
படி உள்ளது எல்லாம்	ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களாயிருப்பவற்றை யடங்கலும்
தான் கண்டு	தாம் ஸாக்ஷாத்கரித்து
உயர் வேதம் நேர் கொண்டு	உயர்ந்த ப்ரமாணமாகிய சுருதியின் சாயையாலே
உரைத்து	அருளிச் செய்து,
மயர்வு ஏதும் வாராமல்	சிறிது அஜ்ஞானமும் தலைகாட்டாதபடியாக
மானிடரை	மனிதர்களை
வாழ்விக்கும்	உஜ்ஜீவிப்பித்தருளின
மாறன்	நம்மாழ்வாருடைய
சொல் வேர் ஆக	ஸ்ரீஸூக்தியடியாக
வீடு விளையும்	மோக்ஷமுண்டாகும்.

* * *—முதல் திருவாய்மொழியில் எம்பெருமானுடைய பரத்துவம் பிரதிபாதிக்கப்பட்டது. *ஆமவை யாயவையாய் நின்றவவர்* என்றும் *முழுதுண்ட பரபரன்* என்றும் *அளிபொறையாய் நின்ற பரன்* என்றும் பரத்வமே யாயிற்று இதிற் சொன்னது.

மயர்வு ஏதும் வாராமல்=ஆழ்வாருடைய மயர்வை எம்பெருமான் போக்கினுன்; ஸம்ஸாரிகளுடைய மயர்வை ஆழ்வார் போக்கினுர் என்க. அடியோடு ஞானமே யில்லாமையும், ஒன்றை வேருென்ருக அறிகையும், அதுவோ இதுவோ வென்று ஸந்தேஹங் கொள்ளுதலும், தெரிந்ததை மறந்தொழித்தலுமாகிற இவையெல்லாம் மயர்வு எனப்படும். அது மானிடர்க்கு வாராமல் ஸ்ரீஸூக்திகளைத் தந்தருளி ஆழ்வார் வாழ்வித்தாராயிற்று.

மாறன் சொல்வேராகவே விளையும்வீடு—வேர் இன்றி விருக்ஷம் கிளம்பாதவாறுபோல ஆழ்வாரருளிச்செயலின்றி மோக்ஷம் விளையாதென்று காட்டினபடி. 1

வீடுசெய்து மற்றெவையும் மிக்கபுகழ் நாரணன்தாள்
நாடு நலத்தாலடைய நன்குரைக்கும்*—நீடுபுகழ்
வண்குருகூர் மாறன் இந்த மாநிலத்தோர் தாம்வாழ*
பண்புடனே பாடியருள் பத்து.

நீடு புகழ்	பெரும் புகழையுடையவரும்	மற்ற எவையும்	(பகவத் விஷயந்தவிர) மற்றெல்லாவற்றையும்
வண் குருகூர்	வளப்பத்தையுடைய திருநகரியில் திருவவதரித்தவருமான	வீடு செய்து	விட்டு
மாறன்	நம்மாழ்வார்	மிக்க புகழ்	மிகுந்த புகழுடைய
இந்த மா நிலத்தோர் தாம்	இப் பெரிய பூமியிலுள்ளவர்கள்	நாரணன்	நாராயணனது
வாழ	உஜ்ஜீவிப்பதற்காக	தாள்	திருவடிகளை
பண்புடனே	கிருபையுடனே	நாடு	உலகத்தாரெல்லாரும்
பாடி அருள்	பாடியருளின	நலத்தால் அடைய	பக்தியுடன் ஆச்ரயிக்குமாறு
பத்து	(வீடுமின் முற்றவுமென்று தொடங்கியுள்ள) பத்துப் பாசுரங்களானவை	நன்கு உரைக்கும்	நன்ருக உபதேசிக்கும்.

* * *—எம்பெருமானைப் பஜிப்பதற்கு இடையூருயும் அஹங்கார ஹேதுவாயுமுள்ள எல்லாவற்றையும்விட்டு, கல்யாணகுணங்கள் நிறைந்த ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய திருவடிகளை உலகம் முழுவதும் ஆச்ரயித்து உஜ்ஜீவிக்குமாறு நம்மாழ்வார் பரம கிருபையுடன் உபதேசித்த பதிகம்* வீடுமின் முற்றவுமென்பதாம். ... 2

பத்துடையோர்க் கென்றும் பரனெளிய னும்பிறப்பால்*
முத்திதரும் மாநிலத்தீர் மூண்டவன்பால்*—பத்திசெயு
மென்றுரைத்த மாறன்றனின் சொல்லாற்போம் *நெடுகச்
சென்ற பிறப்பாமஞ்சிறை.

பரன்	ஸர்வேச்வரன்	எளியன் ஆம்	ஸுலபனுவன்;
பத்து உடையோர்க்கு	பக்திமான்களுக்கு	முத்திதரும்	மோக்ஷத்தையும் தந்தருளுவன்; (ஆதலால், அவன் அவதரிப்பதற்கு உரிய)
என்றும்	எந்நாளும்		
பிறப்பால்	அவதாரத்தினுல்		

மா நிலத்தீர்	(இந்தப்)பெரியநிலவுலகத்தி லுள்ளவர்களே!
மூண்ட அன் பால்	கிளர்ந்தெழுந்த ப்ரேமத் துடனே
பத்தி செயும்	(அவன் பக்கலிலே) பக்தியைப் பண்ணுங்கோள் ;
என்று உரைத்த	என்று உபதேசித்தருளின
மாறன் தன்	ஆழ்வாருடைய
இன் சொல்லால்	இனிமையான அருளிச் செயலான இத்திருவாய் மொழியினால்
நெடுக சென்ற பிறப்பு ஆம் அம்சிறைபோம்	நீளமாகத் தொடர்ந்து வந்த பிறவியாகிய கடுஞ் சிறை நீங்கும்.

* * *—எம்பெருமான் பக்திமான்களுக்கு அவதரித்து எளியனாய் முத்தியு மளிப்பானாகையாலே அவன் திறத்துப் பக்தி புரியுங்கோளென்று உபதேசித்த *பத்துடையடியவர் திருவாய்மொழியை அநுஸந்திக்கப்பெற்றால் அநாதியான ஸம்ஸார பந்தத்தில் நின்றும் வீடுபெறலாகு மென்றாராயிற்று. முத்தி— முக்தி 'மூண்டு அவன் பால்' என்றும் பிரிப்பாருளர். அவன் பால் அவகாஹித்து என்றபடி. ... 4

அஞ்சிறையபுட்கள்தமை ஆழியானுக்கு* நீர்
என்செயலைச் சொல்லு மெனவிரந்து*—விஞ்ச
நலங்கியதும்மாறனிங்கே நாயகனைத்தேடி*
மலங்கியதும் பத்திவளம். 4

மாறன்	நம்மாழ்வார்,
அம் சிறைய புட்கள் தமை	அழகிய சிறகுகளையுடைய (நாரை முதலிய) பறவைகளை நோக்கி,
நீர்	'நீங்கள்
ஆழியானுக்கு	க்ஷீராப்தி நாதன் பக்கலிலே சென்று
என் செயலை	என் படியை
சொல்லும்	தெரிவியுங்கள்'
என	என்று
இரந்து	வேண்டிக் கொண்டு
விஞ்ச	மிகவும்
நலங்கியதும்	நலங்குலைந்ததும்,
இங்கே	இந் நிலத்திலே
நாயகனை	நாயகனான எம்பெருமானை
தேடி	தேடி
மலங்கியதும்	நிலை தளும்பியதும்
பத்தி வளம்	பக்தியின் பெருமையாகும்.

* * *—இப் பாசுரத்தினால், /அஞ்சிறையமடநாராய் என்னுமித்திருவாய் மொழியின் ப்ரமேயத்தையும், இத் திருவாய்மொழியில் ஆழ்வார் பெண்ணிலைமை யெய்தித் தூதுவிட்டமைக்கு உரிய உபபத்தியையும் சேர்த்து அருளிச் செய்தாராயிற்று. 4

வளமிக்க மால்பெருமை மன்னுயிரின் தண்மை*
உளமுற்றங் கூடுருவ வோர்ந்து*—தளர்வுற்று
நீங்கநினைமாறனைமால் நீடிலகுசீலத்தால்*
பாங்குடனே சேர்த்தான் பரிந்து. 5

வளம் மிக்க	செல்வத்தால் மிகுந்த
மால்	எம்பெருமானுடைய
பெருமை	(நித்திய ஸூரி நாதத்வம் முதலிய) பெருமையும்
மன் உயிரின்	ஆத்மாவினுடைய
தண்மை	நைச்சியமும்
உளம் உற்று	திருவுள்ளத்தில் பட,
அங்கு	அப்போது
ஊடுருவ ஓர்ந்து	உட்புகுந்து ஆராய்ச்சி செய்து
தளர்வுற்று	தளர்ந்து
நீங்க நினை	(எம்பெருமானை விட்டு) நீங்க வேணுமென நினைத்த
மாறனை	ஆழ்வாரை
மால்	ஸர்வேச்வரன்
நீடு இலகு சீலத்தால்	நெடுகி விளங்குவதான (தனது) சீலகுணத்தினால்
பரிந்து	ஸ்நேஹித்து
பாங்குடனே	நன்றாக
சேர்த்தான்	அணைத்துக் கொண்டான்.

* * *—'பெருமையில் தலைநின்ற அப்பெருமானைச் சிறுமையில் தலைநின்ற நாமோ அணுகுவது!' என்று தளர்ச்சியுண்டாகி எம்பெருமானைவிட்டு நீங்கப் பார்த்தார் ஆழ்வார்; அப்போது அவர்க்கு எம்பெருமான் தனது சிறந்த சீல குணத்தைக் காட்ட, அந்த குணத்திலீடுபட்டு ஆழ்வார் எம்பெருமானோடு பொருந்தினபடியைப் பேசின*வளவேழுலகு திருவாய்மொழியின் ப்ரமேயத்தை இப்பாட்டினால் வெளியிட்டாராயிற்று.

உளமுற்று—எச்சத்திரிபு; உளமுற என்றபடி. "சொல் திரியினும் பொருள் திரியா வினைக்குறை." 5

பரிவதி லீசன்படியைப் பண்புடனே பேசி*
அரியனல னாராதனைக் கென்று*—உரிமையுடன்
ஓதியருள் மாறன் ஒழிவித்தா னிவ்வுலகில்
பேதையர்கள் தங்கள் பிறப்பு. 6

பரிவது இல் ஈசன்	ஹேயகுணமற்றவனான எம்பெருமானுடைய	உரிமையுடன்	ஔசித்யத்தோடு
படியை	(ஆராதிப்பதற்கு எளியன் என்கிற) ப்ரகாரத்தை	ஓதி அருள்	அருளிச் செய்த
பண்புடனே பேசி	அழகாக அருளிச்செய்து	மாறன்	நம்மாழ்வார்
ஆராதனைக்கு அரியன் அலன் என்று	(அவன்) ஆராதிப்பதற்கு அருமையானவ னல்லன் என்று (இவ்விஷயத்தை)	இ உலகில்	இவ்வுலகத்திலுள்ள
		பேதையர்கள் தங்கள்	பாமரர்களினுடைய
		பிறப்பு	பிறவியை
		ஒழிவித்தான்	தொலைத்திட்டார்.

* * *—ஸர்வேச்வரன் அவாப்த ஸமஸ்தகாமனாகையாலே நாம் இட்டது கொண்டு நிறைய வேண்டியவனல்லனாதலால் அன்போடு நாம் இடுவது அணுவளவேயாயினும் அதுதன்னையேகொண்டு பரம திருப்தியடைகிறானென்பதைத் தெரிவிக்கின்ற முகத்தால் எம்பெருமானுடைய ஆராதந ஸௌகர்யத்தை ஆழ்வார் *பரிவதிலீசனையென்னும் திருவாய்மொழியிலருளிச்செய்து இத்தகைய திருவாய்மொழியை உபகரித்ததனால் நம் போன்ற அறிவிலிகளின் பிறவித்துன்பத்தையும் போக்கியருளினாராயிற்று என்பதாம். 6

பிறவியற்று நீள்விசும்பில் பேரின்ப முய்க்கும்*
திறமளிக்குஞ் சீலத் திருமால்*—அறவினியன்
பற்றுமவர்க் கென்று பகர்மாறன் பாதமே*
உற்றதுணை யென்றுளமே யோடு.

உளமே	நெஞ்சே!	பற்றுமவர்க்கு	தன்னைவந்து பணியுமவர்கட்கு
பிறவி அற்று	ஜன்ம ஸம்பந்தமற்று	அற இனியன் என்று	மிகவும் போக்யனாயிருப்பனென்று
நீள் விசும்பில்	பரமாகாசமென்கிற பரம பதத்தில்	பகர்	அருளிச்செய்த
பேர் இன்பம் உய்க்கும் திறம்	பரமாநந்த மநுபவிக்குந் திறத்தை	மாறன்	நம்மாழ்வாருடைய
அளிக்கும் சீலம்	அநுக்ரஹிக்கவல்ல ஸ்வபாவமுடைய	பாதமே	திருவடிகளே
திருமால்	எம்பெருமான்	உற்ற துணை என்று	(நமக்கு) ப்ராப்தமான துணை யென்று கொண்டு
		ஓடு	விரைந்துசென்று பணி.

* * *—ஸம்ஸாரஸம்பந்தத்தை யறுத்துத் திருநாட்டில் நித்யாநந்த மநுப விக்கப் பெறுவதான பேற்றையளிக்கவல்ல எம்பெருமானுடைய ஆச்ரயணமானது வருத்தமாக இராமல் மிகவும் இனிதாகவே யிருக்குமென்று ஆச்ரயணத்தின் போக் யதையை * பிறவித்துயரற திருவாய்மொழியிலே யருளிச்செய்த ஆழ்வாருடைய திருவடிகளே நமக்குந் தஞ்சமென்றதாயிற்று. 7

ஓடுமனஞ் செய்கையுரை ஒன்றிநில்லாதாருடனே*
கூடிநெடுமா லடிமைகொள்ளுநிலை*—நாடறிய
ஓர்ந்தவன்றன் செம்மை உரைசெய்த மாறனென*
ஏய்ந்துநிற்கும் வாழ்வா மிவை. 8

ஓடும்	இதர விஷயங்களில் விரைந்து ஓடுகின்ற	அடிமை கொள் ளும் நிலை	அடிமை கொள்ளுங் குணத்தை
மனம்	நெஞ்சும்	நாடு அறிய	நாட்டார் அறியுமாறு
செய்கை	காயமும்	ஓர்ந்து	ஆராய்ந்து
உரை	வாக்கும் (ஆகிய இவை)	அவன் தன் செம்மை	அப்பெருமானுடைய ருஜுத்வ குணத்தை
ஒன்றி நில்லா தாருடனே	ஒருவழிப்பட்டு நிற்கப்பெறாத கோணல் பொருந்திய ஸம்ஸாரிகளோடு	உரை செய்த	அருளிச்செய்த
		மாறன் என	ஆழ்வார் என்று அநுஸந்தித்த வளவிலே
கூடி	சேர்ந்து	வாழ்வு ஆம் இவை	ஸ்வரூபாநுரூபமான வாழ்ச்சிகள்
நெடுமால்	ஸர்வேச்வரன்	ஏய்ந்து நிற்கும்	பொருந்தி நிலைநிற்கும்.

* * *—எம்பெருமானை ஆச்ரயிக்குமவர்கள் மனமொழிமெய்களில் வேறு பாடுடையவர்களாகிச் செவ்வைக் கேடரான ஸம்ஸாரிகளாகையாலே அவர்க ளோடு பரிமாறுவது எம்பெருமானுக்கு இயலுமோ என்கிற சங்கை நீங்குமாறு, நீர் ஏறாத மேடுகளிலே ஏதையேனுஞ் செய்து நீரேற்றுமாபோலே இவர்களுடைய செவ்வைக்கேடு தானே தனக்குச் செவ்வையாம்படி அவர்களோடே கூடிப்பரி மாறும் ருஜுத்வகுணத்தை*ஓடும்புள் திருவாய்மொழி முகத்தாலே வெளியிட்ட ருளின நம்மாழ்வாரை அநுஸந்திக்கவே நமது வாழ்ச்சி நிலைநிற்கு மென்கை. 8

இவையறிந்தோர் தம்மளவில் ஈசனுவந்தாற்ற*
அவயவங்கள்தோறுமணையுஞ்—சுவையதனைப்
பெற்று* ஆர்வத்தால் மாறன் பேசினசொல்பேச* மால்
பொற்றாள் நஞ்சென்னி பொரும். 9

இவை	கீழ்த்திருவாய் மொழிகளில் அநுபவிக்கப்பட்ட திருக் குணங்களை	பெற்று	அடைந்து
		ஆர்வத்தால்	(அங்ஙனம் அடைந்த) இனி மையினால்
அறிந்தோர் தம் அளவில்	அறிந்தவர்களின் பக்கலில்	மாறன்	ஆழ்வார்
		பேசின	அருளிச்செய்த
ஈசன்	எம்பெருமான்	சொல்	(இந்தத் திருவாய்மொழி யாகிற) ஸ்ரீஸூக்தியை
உவந்து	திருவுள்ளமுவந்து		
ஆற்ற	பொறுக்கப் பொறுக்க	பேச	(நாம்) உச்சரிக்க
அவயவங்கள் தோறும்	(ஒவ்வொரு அவயவமாக) எல்லா அவயவங்களிலும்	மால்	ஸர்வேச்வரனுடைய
அணையும்	வந்துசேர்ந்ததனா லுண்டான	பொன் தாள்	அழகிய திருவடிகள்
		நம் சென்னி	நமது தலைமீது
சுவை அதனை	ரஸத்தை	பொரும்	வந்து சேரும்.

* * * — இவை என்றது கீழ் ஒவ்வொரு திருவாய்மொழியிலும் அநுபவித்த குணங்களை யாம். பரத்வம், பஜநீயத்வம், ஸௌலப்யம், அபராதஸஹத்வம், ஸௌசீல்யம், ஆராதனைக்கெளிமை, பரமபோக்யதை, ருஜுத்வம் என்கிற திருக்குணங்கள் கீழ்த்திருவாய்மொழிகளில் முறையே ஆழ்வாரால் அநுபவிக்கப்பட்டனவாதலால் அக்குணங்களை இவை என்று நிர்த்தேசிக்கிறபடி. அக்குணங்களை அறியுமவர்கள் திறத்திலே எம்பெருமான் ஸந்துஷ்டனாய்ப் பொறுக்கப் பொறுக்க ஸகல அவயவங்களிலும் ஸம்ச்லேஷிப்பன் என்று ஒன்றுண்டே, அப்பேற்றை ஆழ்வார் பெற்று அதனாலுண்டான ஆனந்தம் புறவெள்ளமிட்ட சொல்லாகிய*இவையுமவையும் என்கிற திருவாய்மொழியை ஓதுவாரது சென்னித்திடரில் ஸர்வேச்வரனுடைய திருவடிகள் வந்து சேருமென்றாராயிற்று.

"இவையறிந்து ஓர்தம்மளவில்" எனப்பிரித்து இவற்றையறிந்து ஓர்கின்ற [ஆராய்ச்சி செய்கின்ற] தம்மளவிலே என்று முரைப்பாருளர். அதுவும் பொருந்தியதே. 9

பொருமாழி சங்குடையோன் பூதலத்தே வந்து*
தருமாறோ ரேதுவறத் தன்னை—*திரமாகப்
பார்த்துரைசெய் மாறன் பதம்பணிக வென்சென்னி*
வாழ்த்திடுக வென்னுடைய வாய். 10

பொரும்	(பகைவர்மீது) போர்புரியா நிற்கிற	திரம் ஆக	ஸ்திரமாக
ஆழி	திருவாழியையும்	பார்த்து	ஸாக்ஷாத்கரித்து
சங்கு	சங்கையும்	உரைசெய்	அருளிச்செய்த
உடையோன்	(திருக்கையில்) உடைய எம்பெருமான்	மாறன்	ஆழ்வாருடைய
		பதம்	திருவடிகளை
பூதலத்தே வந்து	இப்பூமியில் வந்தவதரித்து	என் சென்னி	என் தலை
ஓர் ஏது அற	ஒரு ஹேதுவுமில்லாமல் [நிர்ஹேதுகமாக]	பணிக	வணங்குக;
		என்னுடைய வாய்	எனது வாக்கானது
தன்னை தரும் ஆறு	(அடியார்க்கு)தன்னை (அநுபவிக்க)த் தருகிறபடியை	வாழ்த்திடுக	(அத்திருவடிகளுக்கே) மங்களாசாஸனஞ் செய்க.

* * *—கீழ்த்திருவாய்மொழியில் எம்பெருமான் வந்து ஸர்வாங்க ஸம்ச்லேஷம் செய்தருளினபடியை அநுஸந்தித்த ஆழ்வார் 'இப்பேற்றுக்குத்தகுதியாக நம்மால் செய்யக்கூடிய உபாயாம்சம் உண்டோ?' என்று ஆராய்ந்து பார்த்த அளவில் ஒரு ஸாதநமுமின்றியே நிர்ஹேதுகமாக விசேஷ கடாக்ஷஞ் செய்தருள்வதே எம்பெருமானுடைய இயல்வு என்பதைக் கண்டறிந்து அவ்விஷயத்தைப்*பொருமா நீள்படை யென்னுந் திருவாய்மொழியிலருளிச்செய்தா ரென்றதாயிற்று. 10

வாயுந்திருமால் மறையநிற்க* ஆற்றாமை
போய் விஞ்சி மிக்க புலம்புதலாய்*— ஆய
அறியாதவற்றோ டணைந்தழுத மாறன்*
செறிவாரை நோக்குந் திணிந்து. 11

வாயும்	(அடியார் அநுபவிக்கலாம் படி) கிட்டுகையையே ஸ்வபாவமாக வுடைய	ஆய அறியாத வற்றேடு	(அசேதனங்களாகையாலே தம்முடைய துக்கத்தை) ஆராய அறியாதவற்றை
திரு மால்	ச்ரியப்பதியான எம்பெருமான்	அணைந்து	கட்டிக்கொண்டு
மறைய நிற்க	(கண்ணுக்குப் புலப்படாமல் பிரிந்து) மறைந்திருக்க (அதனாலே)	அழுத	(அவற்றை ஸம துக்கிகளாகக்கொண்டு) அழுத
ஆற்ருமை போய் விஞ்சி	சோகம் அதிகரித்து	மாறன்	ஆழ்வார்
		செறிவாரை	தம்மைவந்து பணியுமவர்களை
மிக்க புலம்புதல் ஆய்	மிகவும் அழும்படியான நிலைமை நேர்ந்து	திணிந்து நோக்கும்	திடமாகக் கடாக்ஷித்தருள் வர்.

* * *—மேன்மை நீர்மை வடிவழகு ஆகிய மூன்றும் குறைவின்றியே உண்டாய், அவதாரத்தில் பிற்பட்டவர்களு மிழக்கவேண்டாதபடி முகங்கொடுத்துக் கொண்டு நிற்கிற ஸ்தலமான அர்ச்சாவதார நிலங்களுட் சிறந்ததான திருக்குறுங்குடியிலே அநுபவிக்க ஆசைப்பட்டுக் கிடையாமையாலே கண்ணுஞ்சுழலையிட்டு, நாரை அன்றில் கடல் வாடை வானம் மதி இருள் கழி விளக்கு முதலான உலகப் பொருள்களும் தம்மைப்போலே பகவத் விரஹத்தாலே நோவுபடுகிறனவாகக் கொண்டு அவற்றுக்குமாகத் தாம் நோவுபட்டுச் செல்லுகிறபடியைப் பேசினது *வாயுந்திரையுகளு மென்கிற திருவாய்மொழி. இங்ஙனம் விலக்ஷணமான நிலைமையை யடைந்த நம்மாழ்வார் அடியார்களை பகவத் விச்லேஷம் நேராதபடி பரிபூர்ண கடாக்ஷஞ் செய்தருள்வ ரென்றதாயிற்று. ... 11

திண்ணிதா மாறன் திருமால் பரத்துவத்தை*
நண்ணி யவதாரத்தே நன்குரைத்த—*வண்ணமறிந்து
அற்ருர்கள் யாவர் அவரடிக்கே யாங்கவர்பால்*
உற்ருரை மேலிடாதூன். 12

மாறன்	நம்மாழ்வார்	வண்ணம்	ரீதியை
திருமால் பரத்துவத்தை	எம்பெருமானுடைய பரத்வத்தை	அறிந்து	தெரிந்துகொண்டு
		அவர் அடிக்கே	அவ்வாழ்வார் திருவடியிலே
அவதாரத்தே நண்ணி	அவதாரத்தில் அநுபவித்து	அற்ருர்கள் யாவர்	ஈடுபட்டிருப்பார் யாவரோ
திண்ணிது ஆ	திடமாகவும்	அவர்பால் உற்ருரை	அவர்களிடத்தில் பணிந்திருப்பவர்களை
நன்கு	நன்ருகவும்	ஊன்	தேஹஸம்பந்தம்
உரைத்த	அருளிச்செய்த	மேலிடாது	சேராது.

* * *—*திண்ணன் வீட்டுப்பதிகத்தில் ஆழ்வாரருளிச்செய்த பகவத் பரத்வத்தை அறிந்து ஈடுபட்டிருப்பவர்களுடைய ஸம்பந்த ஸம்பந்திகளும் வாழப்பெறுவர் என்கிறது. "திண்ணிதாம் மாறன்" என்று பிரித்து மாறனுக்கு விசேஷணமாக்கி யுரைப்பாருமுளர். பரத்வே பரத்வவிஷயமான *உயர்வற வுயர்நலத்திற் காட்டில் இத்திருவாய்மொழிக்குண்டான வாசி விளங்குவதற்கு 'அவதாரத்தே நண்ணி' என்கிருர். விபவாவதாரங்களிற் பொலிந்த பரத்வத்தைப் பேசினது* *திண்ணன் வீட்டுப்பதிகமென்க. ஆங்கு—அசை. "அவரடிக்கே அற்ருர்கள் யாவர்" என்று, கொண்டு கூட்டுப்பொருள்கோள். 12

ஊனமறவேவந்து உள்கலந்த மாலினிமை
யானது*அனுபவித்தற்காந்துணையா*—வானில்
அடியார் குழாங்கூட ஆசையுற்ற மாறன்*
அடியாருடன் நெஞ்சே யாடு. 13

நெஞ்சே	மனமே!	அடியார்	அடியவர்களான நித்ய முக்தர்களினுடைய
ஊனம் அறவந்து	குறையற வந்து	குழாம்	கோஷ்டியிலே
உள் கலந்த	அந்தரங்கமாகக் கலந்த	கூட	அந்வயிக்க
மால்	ஸர்வேச்வரனுடைய	ஆசை உற்ற	குதூஹலங்கொண்ட
இனிமை ஆனது	கலவியின்பத்தை	மாறன்	நம்மாழ்வாருடைய
அனுபவித்தற்கு	அனுபவிப்பதற்கு	அடியாருடன்	பக்தர்களோடே கூடி
ஆம் துணை ஆ	அநுகூலமான ஸஹவாஸம் அபேக்ஷிதமாக,	ஆடு	அநுபவிக்கப்பார்.
வானில்	பரமபதத்திலுள்ள		

* * *—இத்திருவாய்மொழியில், தம்மோடே ஏகதத்துவமென்னும்படி எம்பெருமான் ஸம்ச்லேஷிக்க, அதனால் பரமானந்தம் பொலியநின்ற ஆழ்வார் அந்த எம்பெருமானது பரம போக்யதையைத் தனியே அநுபவித்து த்ருப்திபெற மாட்டாமல் உசாத்துணை வேண்டிப் பரமபதத்தில் நித்ய முக்தர்களினுடைய திரளோடே அந்வயிக்கப்பெறவேணுமென்று ஆசை கொண்டார்; அன்னவரது பக்தர்களுடனே நெஞ்சே! நீ கூடிக் களிப்பாயாக—என்றதாயிற்று. 13

ஆடிமகிழ் வானில் அடியார்குழாங்களுடன்*
கூடியின்பமெய்தாக் குறையதனால்*—வாடிமிக
அன்புற்றார் தம்நிலைமை ஆய்ந்துரைக்க மோகித்து*
துன்புற்றான் மாறனந்தோ. 14

மாறன்	ஆழ்வார்	தம் நிலைமை	(அப்படிப்பட்ட) தமது நிலைமையை
ஆடி மகிழ் வானில்	(நிரந்தர பகவதநுபவத்தாலே) கூத்தாடிக்களிக்குமிடமான பரமபதத்தில்	அன்பு உற்றார்	அன்பர்களான ஸ்ரீ மதுரகவி போல்வார்
அடியார் குழாங்களுடன்	(நித்ய முக்தர்களாகிற) அடியார்களின் திரளோடே	ஆய்ந்து உரைக்க	ஆராய்ந்து சொல்லும்படியாக [அதாவது; தம்வாயாற் சொல்லுகிற பாசுரமன்றியே வேற்று வாயாற்சொல்லுகிற பாசுரமாம் படியாக]
கூடி	கலந்து		
இன்பம் எய்தா குறை அதனால்	ஆனந்திக்கப்பெறாத குறையினாலே	மோகித்து	மோஹமடைந்து
		துன்புற்றான்	துக்கித்தார்;
மிக வாடி	மிகவும் வாட்டமடைந்து	அந்தோ	ஐயோ!

* * *—கீழ்த்திருவாய்மொழியில் "அடியார்கள் குழாங்களை உடன் கூடுவதென்று கொலோ" என்று பாரித்த ஆழ்வார் அவ்வண்ணமாகவே பரமபதத்தில் நித்யமுக்தர் திரளிலே சென்று சேர்ந்து அநுபவிக்கப்பெறாத குறையினாலே மோஹமடைந்தார்; அந்த மோஹம் எப்படிப்பட்டதென்னில் தம் வாயாலே பாசுரம் பேசவொண்ணாமே தாய்ப் பாசுரமாக வேற்று வாயாலே பேசலாம்படியாயிற்று. அப்படிப்பட்ட வ்யஸநம் ஆடியாடியென்கிற திருவாய்மொழியிலே நிகழ்ந்தது-என்றதாயிற்று. 14

அந்தாமத் தன்பால் அடியார்களோ டிறைவன்*
வந்தாரத் தான்கலந்த வண்மையினுல்*—சந்தாபந்
தீர்ந்த சடகோபன் திருவடிக்கே நெஞ்சமே*
வாய்ந்தவன்பை நாடோறும் வை. 15

நெஞ்சமே	மனமே!
அம் தாமத்து அன்பால்	ஸ்ரீ வைகுண்டத்திற் பண்ணும் விருப்பத்தோடே
அடியார்களோடு வந்து	(அஸ்த்ர பூஷணுதிகளாயுள்ள) நித்திய ஸூரிகளோடு கூடி (பரமபதத்தினின்றும்) வந்து
இறைவன் தான்	எம்பெருமான்
ஆரகலந்தவண்மையினுல்	பரிபூர்ண ஸம்ச்லேஷம்தந்த ஔதார்யத்தினுல்
சந்தாபம் தீர்ந்த	தாபம் நீங்கப்பெற்ற
சடகோபன்	ஆழ்வாருடைய
திரு அடிக்கே	திருவடிகளிலே
வாய்ந்த அன்பை	பொருத்தமான பக்தியை
நாள் தோறும் வை	எப்போதும் செலுத்துவாயாக.

* * *—திருநாட்டிலுள்ள நித்தியஸூரிகளோடே கூடி அநுபவிக்கவேணுமென்று பாரித்த ஆழ்வாருடைய மனோரதத்தை ஒருவாறு தீர்க்கநினைத்த எம்பெருமான் பரமபதத்தில் தனக்குள்ள விருப்பத்தை ஆழ்வார் பக்கலிலே பண்ணி, திவ்யாபரண திவ்யாயுதங்களாகிற நித்திய ஸூரிகளோடே தானே இந்நிலத்தில் திருநகரியேற எழுந்தருளி ஸம்ச்லேஷரஸம் தந்தருளின படியை *அந்தாமத்தன்பு பதிகத்தாலே பேசி வருத்தம் தீரப்பெற்ற ஆழ்வாருடைய திருவடிகளிலேயே பக்தி பண்ணுமாறு திருவுள்ளத்திற்கு உரைத்தாராயிற்று. 15

வைகுந்தன் வந்து கலந்ததற்பின் வாழ்மாறன்*
செய்கின்ற நைச்சியத்தைச் சிந்தித்து*—நைகின்ற
தன்மைதனைக் கண்டுன்னைத் தான்விடே னென்றுரைக்க*
வன்மை யடைந்தான் கேசவன். 16

வைகுந்தன்	பரமபத நாதனுன எம்பெருமான்
வந்து கலந்த தற் பின்	வந்து (தம்முடன்) கலந்த பிறகு
வாழ்	ஸத்தை பெற்ற
மாறன்	ஆழ்வார்
செய்கின்ற	செய்கிற
நைச்சியத்தை	நைச்யாநுஸந்தானத்தைக் குறித்து
சிந்தித்து	(எம்பெருமான்) விசாரமடைந்து
நைகின்ற தன்மைதனை கண்டு	சிதிலனுகிறபடியைப் பார்த்து
உன்னைவிடேன் என்று உரைக்க	உன்னை நான் விடமாடடேன் (ஆதலால் கவலைப் படவேண்டா) என்று தெரிவிக்க
கேசவன் தான்	எம்பெருமான்
வன்மை அடைந்தான்	(கவலை நீங்கி) நிலைபெற்று நின்ருன்.

* * *-ஆடியாடி யென்கிற திருவாய் மொழியிலே பட்ட வ்யஸநம்தீர *அந்தாமத் தன்பில் எம்பெருமான் வந்து ஸம்ச்லேஷிக்க அதனுல் துயர் தீர்ந்து வாழ்ந்த ஆழ்வார் "அல்லாவி" என்றும் "என் முடிவு காணுதே" என்றும் நைச்யாநுஸந்தாநப்ரஸக்தி பண்ண, அது கண்ட எம்பெருமான் 'இவர் நம்மைவிட்டு அகன்று போவர்போலிருக்கிறதே!' என்று அதிசங்கைகொள்ள, அஃதறிந்த ஆழ்வார் 'பிரானே!' உன்னை யொருநாளும் விடமாட்டேன் என்று உறுதியாகக் கூற அதுகேட்டு எம்பெருமான் கவலைதீர்ந்தானுனன் *வைகுந்தாமணி வண்ணனில். 16

கேசவனா லென்தமர்கள் கீழ்மே லெழுபிறப்பும்*
தேசடைந்தா ரென்று சிறந்துரைத்த*—வீசுபுகழ்
மாறன் மலரடியே மன்னுயிர்க்கெல்லா முய்கைக்கு*
ஆறென்று நெஞ்சே யணை. 17

நெஞ்சே	மனமே!	வீசு புகழ்	எங்கும் பரவிய புகழையுடையருமான
என் தமர்கள்	என்னைச் சேர்ந்தவர்களான	மாறன்	ஆழ்வாருடைய
கீழ்மேல் எழு பிறப்பும்	கீழும் மேலுமுண்டான ஸம்பந்தி ஸம்பந்திகள் வரையிலும்	மலர் அடியே	திருவடித்தாமரைகளே
கேசவனால்	'எம்பெருமானாலே	மன் உயிர்க்கு எல்லாம்	நிலை நின்ற ஆத்மாக்களுக்கெல்லாம்
தேசு அடைந்தார் என்று	வீறு பெற்றார்கள்' என்று	உய்கைக்கு ஆறு என்று	உஜ்ஜீவநோபாயமென்று கொண்டு
சிறந்து உரைத்த	நன்றாக அருளிச் செய்தவரும்	அணை	(அத்திருவடிகளை) ஆச்ரயிப்பாயாக.

* * *—இருபத்தொரு தலைமுறை யளவாகவுள்ள என்னைச் சேர்ந்தவர்கள் யாவரும் எம்பெருமானாலே விஷயீகரிக்கப் பெற்று வீறு பெற்றார்களாயினர் என்று *கேசவன்தமரில் நன்கு அருளிச்செய்த ஆழ்வாருடைய திருவடிகளே யாவர்க்கும் உய்வுபாயம் என்றதாயிற்று. 17

அணைந்தவர்கள் தம்முடனே ஆயனருட்காளாம்*
குணந்தனையே கொண்டுலகைக்கூட்ட*—இணங்கிமிக
மாசிலுபதேசம்செய் மாறன் மலரடியே*
வீசுபுகழெம்மா வீடு. 18

தம்முடனே அணைந்தவர்கள்	தம்மோடு ஸம்பந்த ஸம்பந்தம் பெற்றவர்களுங்கூட	மிக இணங்கி	மிகவும் பொருந்தி
ஆயன் அருட்கு	எம்பெருமானுடைய திருவருளுக்கு	மாசு இல் உபதேசம் செய்	குற்றமற்ற உபதேசத்தைச் செய்தருளின
ஆள் ஆம்	இலக்காகும்படியான	மாறன்	ஆழ்வாருடைய
குணம் தனையே கொண்டு	குணத்தையே பற்றாசாகக் கொண்டு	மலர் அடியே	பாதாரவிந்தமே
உலகை	ஸம்ஸாரி லோகத்தை	வீசு புகழ்	எங்கும் பரவிய புகழையுடையதாய்
கூட்ட	எம்பெருமானோடு சேர்க்க	எம் மா வீடு	எல்லாப் படியாலும் மேன்மையுடையதான மோக்ஷம்.

* * *—ஆழ்வார், தம்முடைய ஸம்பந்த ஸம்பந்திகளும் எம்பெருமானுடைய விஷயீகாரத்திற்கு இலக்காகி உஜ்ஜீவிக்கப் பெறுகிறபடியைக் கண்டு, எல்லா ஸம்ஸாரிகளையும் நம்மோடே சேர்த்துக்கொள்வோமென்று ஆசைப்பட்டவராய் அந்த ஸம்ஸாரிகளுக்கு நல்ல உபதேசங்களைச் செய்தருளினார் *அணைவதரவணைத் திருவாய்மொழியில். அவருடைய திருவடிகளின் கீழ் வாழ்வதே நமக்கு மோக்ஷ புருஷார்த்தம்; அன்றி, வேறுகிடையாது என்றாராயிற்று. 18

எம்மாவீடும் வேண்டா என்றனக்குன் தாளிணையே*
அம்மா அமையுமென வாய்ந்துரைத்த*—நம்முடைய
வாழ்முதலாம் மாறன் மலர்த்தா ளிணைசூடி*
கீழ்மையற்று நெஞ்சே கிளர். 19

அம்மா	'எம்பெருமானே!;	நம்முடைய வாழ் முதல்' ஆம் மாறன்	நம்முடைய வாழ்ச்சிக்குக் காரணபூதருமான ஆழ்வாருடைய
எம் மா வீடும் வேண்டா	எப்படிப்பட்ட சிறந்த மோக்ஷமும் வேண்டா;	மலர் தாள் இணை	உபயபாதாரவிந்நங்களை
என் தனக்கு	அடியேனுக்கு	சூடி	—சிரஸாவகித்து
உன் தாள் இணையே	உன்னுடைய உபயபாதங்களே	கீழ்மை அற்று	அதம புருஷார்த்தங்களில் விருப்பமற்று
அமையும்	போதும்	நெஞ்சே	மனமே!
என	என்று	கிளர்	மேன்மேலும் மகிழ்வாயாக.
ஆய்ந்து உரைத்த	ஆராய்ந்து அருளிச் செய்த வரும்		

* * *—எம்பெருமானே! உன்னுடைய திருவடித் தாமரைகள் எப்போதும் என்னுடைய சென்னியை விட்டுப் பேராதபடி யிருக்கப்பெறுமாகில் அதுவே யெனக்குப் பரமபுருஷார்த்தம். வேறு எப்படிப்பட்ட மோக்ஷமும் எனக்கு வேண்டா என்று நிஷ்கர்ஷித்து *எம்மாவீட்டுப் பதிகம் அருளிச் செய்தவரும், நம்முடைய உஜ்ஜீவனத்திற்காகவே திருவவதரித்தவருமான ஆழ்வாருடைய திருவடிகளே நமக்குத் தஞ்சம்; அந்தத் திருவடிகளின் கீழ் நாம் வாழப்பெறுவோமாகில் நமக்கு யாதொரு குறையுமிராது என்றாராயிற்று. 19

கிளரொளிசேர் கீழுரைத்த பேறு கிடைக்க
வளரொளிமால் சோலை மலைக்கே*—தளர்வறவே
நெஞ்சைவைத்துச் சேருமெனும் நீடுபுகழ் மாறன்தாள்*
முன் செலுத்துவோமெம் முடி. 20

கிளர் ஒளி சேர்	அதிசயமான மேன்மை பொருந்தியதும்	தளர்வு அறவே	நிளர்ச்சியில்லாமல் திடமாக
கீழ் உரைத்த	கீழ்த்திருவாய்மொழியில் சொல்லப்பட்டதுமான	நெஞ்சை வைந்து	—மநஸ்ஸை வைத்து
பேறு	புருஷார்த்தம்	சேரும் எனும்	போய்ச் சேருங்கள் என்று உபதேசித்த
கிடைக்க	கிடைப்பதற்காக	நீடு புகழ் மாறன்	மஹா யசஸ்வியான ஆழ்வாருடைய
வளர் ஒளி	மேன்மேலும் வளர்ந்து வருகின்ற ஒளியை யுடையதான	தாள் முன்	திருவடிகளின் முனபே
மால் சோலை மலைக்கே	திருமாலிருஞ்சோலை மலைக்கே	எம் முடி	எமது தலையை
		செலுத்துவோம்	ஸமர்ப்பிப்போமாக,

* * *—எம்மாவீடென்கிற கீழ்த்திருவாய்மொழியில் நிஷ்கர்ஷிக்கப்பட்ட பாரார்த்த்யமாகிற பரம புருஷார்த்தம் கிடைக்கவேணுமென்கிற நசையுடையீர்! அதற்காக வேறொரு தேச விசேஷம் தேடிப்போகவேண்டா; இந்நிலத்திலேயே பரம விலக்ஷணமான திருமாலிருஞ் சோலை மலையிலே எல்லா அடிமைகளுங் கொள்வானாக அப்பெருமானெழுந்தருளி நித்ய ஸந்நிதி பண்ணியிருக்கிறானாகையாலே அத்திருமலையில் தானே சென்று சேர்ந்து அநுபவிக்கப் பாருங்கோள்—என்று *கிளரொளியிளமைப்பதிகத்தில் உபதேசித்தருளின ஆழ்வாருடைய திருவடிகளுக்கே நமது தலையை அந்த வுபகாரத்திற்குக் கைம்மாறாக அர்ப்பணம் செய்வோமென்றாராயிற்று. 20

முடியார் திருமலையில் மூண்டுநின்ற மாறன்*
அடிவாரந் தன்னி லழகர்—வடிவழகைப்

பற்றி* முடியு மடியும் படிகலனும்*
முற்று மனுபவித்தான் முன். 21

முடி ஆர்	கொடுமுடிகள் நிறைந்த	முடியும்	கிரீடமும்
திருமலையில்	திருமாலிருஞ்சோலைமலையில்	அடியும்	சிலம்பும்
மூண்டு நின்ற	மண்டியனுபவித்த	படிகலனும்	திருமேனியிலுள்ள மற்ற ஆபரணங்களுமாகிய
மாறன்	ஆழ்வார்	முற்றும்	முழுமையும்
அடிவாரம் தன்னில்	திருத்தாழ்வரையிலே	முன்	முற்காலத்தில்
அழகர்	அழகருடைய	அனுபவித்தான்	அனுபவித்துப் பேசினர்.
வடிவு அழகை பற்றி	திவ்யமங்கள விக்ரஹ ஸௌந்தர்யத்தைப்பற்றி		

* * *—கிளரொளியிளமையென்கிற கீழ்த்திருவாய்மொழியினால் திருமாலிருஞ்சோலை மலையில் ஈடுபாடு கொண்டிருந்த ஆழ்வார், அத்திருமலையின் அடிவாரத்திலே எழுந்தருளியுள்ள அழகருடைய வடிவழகிலே ஊன்றி திவ்யாவயவ திவ்ய பூஷணங்களை நன்கு அனுபவித்து அருளிச்செய்த திருவாய்மொழி * முடிச்சோதியா யென்பது என்றதாயிற்று. 21

முன்ன மழகரெழில் மூழ்குங் குருகையர்கோன்*
இன்னவள வென்ன வெனக்கரிதாய்த்து—என்ன*
கரணக் குறையின் கலக்கத்தை *கண்ணன்
ஒருமைப் படுத்தா னொழித்து. 22

முன்னம்	முந்திய திருவாய்மொழியில்	கண்ணன்	எம்பெருமான்
அழகர்	திருமாலிருஞ்சோலையழகருடைய	கரணம் குறையின் கலக்கத்தை	(ஆழ்வார்க்குக்) கரண ஸங்கோச நிபந்தனமென்று உண்டான கலக்கத்தை
எழில்	வடிவழகிலே	ஒழித்து	போக்கி
மூழ்கும்	ஆழங்காற்பட்ட	ஒருமைப் படுத்தான்	ஆச்வஸிப்பித்தான்
குருகையர்கோன்	ஆழ்வார்		
இன்ன அளவு என்ன எனக்கு அரிது ஆய்த்து என்ன	'இது இவ்வளவென்று பரிச்சேதிக்க என்னால் முடியவில்லையே' என்று தளர்ச்சியடைய		

* * *—*முடிச்சோதியாய் என்கிற கீழ்த்திருவாய்மொழியில் திருமாலிருஞ்சோலை யழகருடைய வடிவழகில் ஆழங்காற்பட்ட ஆழ்வார் 'அந்தோ! இவ்வழகு முதலியவற்றை நாம் பரிபூர்த்தியாக அநுபவிக்க முடியவில்லையே, இதற்கு என்ன காரணமிருக்கும்; நம்முடைய கரண க்ராமங்கள் ஸங்குசிதங்களாயிருக்கையாலே அது காரணமாகவன்றோ பூர்ணநுபவம் செய்ய முடியவில்லை; அந்த கரண ஸங்கோசம் இல்லாதிருக்கின்ற நித்ய முக்தர்களிலே ஒருவனாக நானிருந்தால் பரிபூர்ணநுபவம் பண்ணலாமே' என்று அலமந்திருக்க, அதுகண்ட எம்பெருமான் 'ஆழ்வீர்! நம்மைப் பரிபூர்ணநுபவஞ் செய்ய முடியாமைக்குக் காரணம் கரணஸங்கோசமன்று காணும்; அஸங்குசிதமான கரணங்களை யுடையவர்கள் தாமும் நம்மைப் பரிபூர்ணநுபவம் செய்வது அருமையே: விஷயம் மஹத்தாகையாலே பூர்ணநுபவம் செய்யப்போகிறதில்லையே யொழிய வேறு காரணமன்று' என்று தெரிவித்து ஆழ்வாரைத் தேற்றுவித்தபடியை *முந்நீர்ஞாலத் திருவாய்மொழி சொல்லிற்றாகிறது என்று அருளிச் செய்தாராயிற்று. 22

ஒழிவிலாக் கால முடனாகி மன்னி*
வழுவிலா வாட்செய்ய மாலுக்கு*—எழுசிகர
வேங்கடத்துப் பாரித்த மிக்கநலஞ் சேர்மாறன்*
பூங்கழலை நெஞ்சே புகழ். 23

ஒழிவு இலா காலம்-ஸதாகாலமும்		எழு சிகரம் வேங்கடத்து பாரித்த	ஓங்கின சிகரங்களையுடைய திருமலையிலே மனோரதித்த
உடன் ஆகி மன்னி	கூடவே பிரியாது பொருந்தியிருந்து	மிக்க நலம்சேர் மாறன்	மஹா குணசாலியான ஆழ்வாருடைய
மாலுக்கு	ஸர்வேச்வரனுக்கு	பூ கழலை	பொலிவுற்ற திருவடிகளை
வழு இலா	வழுவின்றிக்கே	நெஞ்சே	மனமே!
ஆள் செய்ய	அடிமை செய்யுமாறு	புகழ்	போற்றுவாயாக.

* * *—ஒழிவில்காலமெல்லா மென்கிற திருவாய்மொழியில் திருமலையிலப்பனுக்கு அநவரதம் அத்தாணிச் சேவகம் செய்யவேணுமென்று மிக்க மனோரதம் கொண்ட சிறந்த நற்குணங்கள் நிரம்பிய ஆழ்வாரது திருவடித்தாமரைகளைத் துதிக்குமாறு நெஞ்சுக்கு உரைத்தாராயிற்று. மூன்றாமடியில் 'பாரித்து' என்ற பாடமும் பொருந்தும். அப்போது, 'மிக்க நலம் சேர்' என்பதற்கு 'மிகுந்த ஆனந்தமடைந்த' என்று பொருள். 23

புகழொன்றுமால் எப்பொருள்களுந் தானாய்*
நிகழ்கின்ற நேர்காட்டி நிற்க*—மகிழ்மாறன்
எங்கு மடிமைசெய இச்சித்து வாசிகமாய்*
அங்கடிமை செய்தான் மொய்ம்பால். 24

புகழ் ஒன்று மால்	கீர்த்திபொருந்திய ஸர்வேச்வரன்	எங்கும்	எல்விடத்தும்
எப்பொருள்களும் தான் ஆய் நிகழ்கின்ற நேர் காட்டி நிற்க	ஸகல பதார்த்தங்களும் தானேயாய் இருக்கின்ற படியைக் காட்டி நின்ற வளவில்	அடிமை செய இச்சித்து	தொண்டு செய்ய விரும்பி
மகிழ் மாறன்	)தனால்) மகிழ்ச்சி கொண்ட ஆழ்வார்	மொய்ம்பால்	*மயர்வற மதிநலமருளப் பெற்ற சீர்மையினாலே
		வாசிகம் ஆய் அடிமை செய்தான்	வாய்மொழியினாலாகிய கைங்கரியத்தைச் செய்தார்.

* * *—கீழ் *ஒழிவில்காலமெல்லாமென்கிற திருவாய்மொழியில் கைங்கர்ய மநோரதங்கொண்ட ஆழ்வாருடைய பாரிப்புக்குத் தகுதியாக எம்பெருமான் தானே எங்கும் எல்லாப் பொருள்களுமாய் நிற்கின்றபடியை ஆழ்வார்க்கு ஸேவை ஸாதிப்பிக்க, ஆழ்வாரும் எம்பெருமானுடைய விபூதியுள்ள விடங்களிலெல்லாம் காயிக கைங்கரியம் செய்ய விரும்பி, அது செய்ய இயலாமல் எம்பெருமானுடைய ஸர்வாத்மபாவத்தைப் பேசும் முகத்தால் வாசிக கைங்கரியத்தை *புகழு நல்லொருவன் என்கிற திருவாய்மொழியில் செய்தருளினார் என்றதாயிற்று. 24

மொய்ம்பாரும் மாலுக்கு முன்னடிமை செய்துவப்பால்*
அன்பாலாட் செய்பவரை யாதரித்தும்*—அன்பிலா
மூடரை :நிந்தித்தும் மொழிந்தருளும் மாறன்பால்*
தேடரியபத்தி நெஞ்சே செய். 25

மொய்ம்பு ஆரும் மாலுக்கு	மிகுந்த ஆற்றலையுடைய ஸர்வேச்வரனுக்கு
முன் அடிமை செய்த உவப்பால்	முன் திருவாய்மொழியில் வாசிகமான கைங்கரியம் பண்ணப்பெற்ற சந்தோஷத்தினால்
அன்பால் ஆள் செய்பவரை ஆதரித்தும்	அன்புடனே அடிமை செய்பவர்களைக் கொண்டாடியும்,
அன்பு இலா மூடரை நிந்தித்தும்	பக்தியற்ற மூர்க்கர்களைத் தூஷித்தும்
மொழிந்து அருளும்	அருளிச் செய்த
மாறன்பால்	ஆழ்வார் விஷயத்தில்
நெஞ்சே	மனமே
தேட அரிய பத்தி	வேறு எங்கும் காணமுடியாததான [மிகச் சிறந்ததான] பக்தியை
செய்	செய்யக்கடவை.

* * *—*புகழு நல்லொருவனென்கோ என்கிற திருவாய்மொழியில் எம்பெருமானுக்குத் தாம் வாசிகமான கைங்கரியம் செய்யப் பெற்றதனாலுண்டான களிப்பே இத் திருவாய் மொழியாக வடிவெடுத்தது என்னலாம். அந்தக்களிப்பினால் ஆழ்வார் செய்ததாவது—தம்மைப்போலவே எல்லாரும் பகவத்குணங்களில் ஈடுபடவேண்டியது ப்ராப்தமாயிருக்க, அப்படி ஈடுபடாதவர்களை நிந்தித்தார்; ஈடுபடுமவர்களைக் கொண்டாடினார். இப்படிப்பட்ட ஆழ்வார்பக்கலில் பக்திபண்ணவேணுமென்று தமது திருவுள்ளத்தை நோக்கி அருளிச்செய்தாராயிற்று.

செய்த+உவப்பால் செய்தவுவப்பால் என்று சந்தியாக வேண்டுவது செய்துவப்பால் என்றானது தொகுத்தல்; "தொகுத்தல் வருஞ்செய்யுள் வேண்டுழி" என்பது நன்னூல். 25

செய்யபரத்துவமாய்ச் சீரார் வியூகமாய்*
துய்யவிபவமாய்த் தோன்றிவற்றுள்*—எய்துமவர்க்கு
இந்நிலத்தில் அர்ச்சாவதார மெளிதென்றான்*
பன்னுதமிழ் மாறன் பயின்று. 26

செய்ய பரத்துவம் ஆய்	விலக்ஷணமான பரமபதத்தில் இருப்பாய்
சீர் ஆர்	மேன்மை பொருந்திய
வியூகம் ஆய்	க்ஷீராப்தியிலிருப்பாய்
துய்ய	பரிசுத்தமான
விபவம் ஆய்	ராமகிருஷ்ணாதி அவதாரமாய்
தோன்று	(இங்ஙனே சாஸ்த்ரங்களினால்) காணப்படுகின்ற
இவற்றுள்	இந்நிலைமைகளுள்,
எய்துமவர்க்கு	ஆச்ரயிப்பவர்களுக்கு
இந்நிலத்தில்	இவ்விபூதியிலே
அர்ச்சாவதாரம்	அர்ச்சாவதாரமே
எளிது என்றான்	ஸௌலபம் என்று அருளிச் செய்தார்; (அவர் யார் என்னில்)
பயின்று பன்னு தமிழ் மாறன்	ஆராய்ந்து அருளிச்செய்யப்பட்ட தமிழ்வேதத்தையே நிரூபகமாகவுடைய ஆழ்வார்,

* * *—பரமபதத்திலே எழுந்தருளியிருந்து நித்யமுக்தர்களுக்குக் காட்சி தரும் நிலைமையென்ன, திருப்பாற்கடலிலே வ்யூஹீபவித்திருக்கும் நிலைமையென்ன, ஸ்ரீராமக்ருஷ்ணாதிருபேண அவதரித்த விபவாவதார நிலைமையென்ன—ஆகிய இவற்றை யெல்லாம்விட, அர்ச்சாவதாரமாகக் காட்சி தந்தருளும் நிலைமையே இவ்வுலகில் பக்தர்களுக்கு மிகவும் எளியதென்னு மிடத்தை ஆழ்வார் இத்திருவாய்மொழியினால் அருளிச் செய்தாரென்றாராயிற்று.

எம்பெருமானுடைய நிலைமைகளுள் அந்தர்யாமித்வமும் சேர்ந்திருக்க அதனை இங்கு எடுத்துக்கூறாதது அதில் ஆச்ரயணப்ரஸக்தியில்லாமைபற்றி

யென்று கொள்ளலாம். உபலக்ஷண விதத்தினுல் அதுவும் இங்குக் கொள்ளத் தக்கதே யென்பாரு முளர். 26

பயிலுந் திருமால் பதந்தன்னில்* நெஞ்சம்
தயலுண்டு நிற்கும் ததியர்க்கு*—இயலுடனே
ஆளானுரக் காளாகும் மாற னடியதனில்*
ஆளாகார் சன்மம்முடியா, 27

பயிலும்	அடியவர்களோடு கலந்து பழகுந் தன்மையனுன	ஆள் ஆகும்	அடிமை செய்யப்பெற்ற
திருமால்	எம்பெருமானுடைய	மாறன்	ஆழ்வாருடைய
பதம் தன்னில்	திருவடிகளில்	அடி அதனில்	திருவடிகளில்
நெஞ்சம் தய லுண்டு நிற்கும்	மனம் பதிந்து நிற்கிற	ஆள் ஆகார்	அடிமை செய்யப் பெருதவர் களுடைய
ததியர்க்கு	பாகவதர்களுக்கு	சன்மம்	பிறவி
இயலுடனே ஆள் ஆனுர்க்கு	முறையே அடிமையாயிருக்கு மவர்களுக்கு	முடியா	ஒருகாலும் முடிவடைய மாட்டாது.

* * *—எம்பெருமானது திருவடிகளில் ஹ்ருதயம் அவகாஹித்திருக்கப் பெற்ற பாகவதர்களுக்கு தாஸாநுதாஸராகத் தம்மை அநுஸந்தித்து*பயிலுஞ் சுடரொளிப் பதிக மருளிய நம்மாழ்வாருடைய திருவடிகளில் அடிமை பூண்டிருக் கும் பாக்கிய மற்றவர்களுடைய பிறவித்துயர் ஒருநாளும் முடிவு பெறமாட்டாது; அவர்கள் நித்யஸம்ஸாரிகளாகவே நிகழ்வர்கள் என்றபடி. 27

முடியாத வாசைமிக முற்று கரணங்கள்*
அடியார் தம்மை விட்டவன்பால்—படியா*
ஒன்றொன்றின் செயல்விரும்ப உளளதெல்லாம் தான்விரும்ப*
துன்னியதே மாறன்றன் சொல். 28

முடியாத ஆசை மிக	ஆராதகாதல் அதிசயிக்க	ஒன்று ஒன்றின் செயல் விரும்ப	ஒரு கரணம் மற்றொரு கரணத்தின் வ்ருத்தியை ஆசைப்பட
முற்று கரணங் கள்	எல்லா இந்திரியங்களும்	உள்ளது எல்லாம் தான் விரும்ப	கரணங்களின் விடாய் முழுவதையும் ஆழ்வார் தாமுடையராதலே விரும்ப
அடியார் தம்மை விட்டு	பாகவதர்களை விட்டு	மாறன் தன் சொல்	ஆழ்வர்ருடைய ஸ்ரீஸூக்தி
அவன் பால்	அவ்வெம்பெருமான் பக்கலிலே	துன்னியது	(வருத்தத்தினுல்) நெருக்க முற்றது.
படியா	படிந்து		

* * *—*செய்யதாமரைக் கண்ணனென்கிற திருவாய்மொழியில் "என்று கொல்கண்கள் காண்பதுவே" என்று கிளர்ந்த ஆசை *பயிலுஞ்சுடரொளியில் தணியாதே அதிகரிக்க, பாஹ்யம் ஆப்யந்தரம் என்னும் வாசியின்றிக்கே ஸகல கரணங்களும்*எம்மையாளும் பரமர் * எம்மையாளுடை நாதர் * எம்மையாளுடை யார்கள் * எம்பெருமக்கள் * எம்மையளிக்கும் பிராக்கள் * எம்மைச் சன்மசன் மாந்தரங் காப்பர் *எம்மை நாளுய்யக் கொள்கின்ற நம்பர் * எம்தொழுகுலந்தாங் கள் * அடியா ரெம்படிகள் * அடியார் தம்மடியாரடியோங்கள் * என்றிப்படி ஸகல

ப்ரகாரத்தாலும் சேஷிகளாக அநுஸந்திக்கப்பட்ட ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களை விட்டு எம்பெருமான் பக்கலிலே யவகாஹித்து, [கரணங்களும் தாமும் தத்விஷயத்திலே ப்ரவணராய்] ஓர் இந்திரியத்தினுடைய வ்ருத்தியை மற்றை யிந்திரியங்களுமாசைப் பட்டும் அவை யெல்லாவற்றினுடைய வ்ருத்தியையும் தாமாசைப்பட்டும் ஆழ்வார் அவஸாதத்தோடே அருளிச்செய்யும்படி யாயிற்று *முடியானே யென்கிற திருவாய்மொழி என்றபடி.

''முடியாதவாசைமிகு'' என்றும் பாடமுண்டு; அப்போது கரணங்களுக்கு அடைமொழியாக அந்வயிக்கும், படியா--செய்யா வென்னும் வாய்பாட்டிறந்த கால வினை யெச்சம்; படிந்து என்றபடி. 'துன்னியது' 'துன்றியது' என இருவகை யான பாடமும் காண்கிறது. பொருள் ஒன்றே; நிர்வேதம் மிக்கது என்றபடி. 28

சொன்னாவில் வாழ்புலவீர்! சோறு கூறைக்காக*
மன்னாத மானிடரை வாழ்த்துதலால்—என்னாகும்*
என்னுடனே மாதவனை ஏத்துமெனுங்குருகூர்*
மன்னருளால் மாறுஞ்சன்மம். 29

நாவில்	''நாக்கிலே	என் ஆகும்	என்ன பயனுண்டாகும்? ஒன்று மில்லையாம்;
சொல்	இனிய கவிமொழிகள்	என்னுடனே	என்னுடன் கூடி
வாழ்	விளங்கப் பெற்ற	மாதவனை	திருமாலை
புலவீர்	பண்டிதர்களே!	ஏத்தும்	ஏத்துங்கள்''
சோறு கூறைக்கு ஆக	சோற்றுக்கும் துணிக்குமாக	எனும்	என்று உபதேசித்து
மன்னாத மானிடரை	நிலை நின்று ஜீவித்திருக்க மாட்டாத மனிசர்களை	குருகூர் மன்	திருநகரிக்குத் தலைவரான ஆழ்வாருடைய
வாழ்த்துதலால்	கவிபாடிப் புகழ்வதனால்	அருளால்	கிருபையினாலே
		சன்மம் மாறும்	பிறவித்துயர் தொலையும்.

* * *—வாக்கிலே கவனசாதுரிய முடையவர்களாய், அந்தக் கவித் திறமையை பகவத்விஷயத்திலே செலுத்தாமல் அல்பாயுஸ்ஸுக்களான நீச மனிசர்களிடத்திலே செலுத்தி *காசுங்கறையுடையக் கூறைக்குமங்கோர் கற்றைக்கு மாசையினால் அவர்களைத் துதித்துக்கொண்டு திரியும் புலவர்களை விளித்து. அந்தோ! நீங்கள் இங்ஙனம் பயனற்றசெயலைச் செய்து திரிவது தவிர்ந்து என்னைப்போல் எம்பெருமானைத் துதித்து வாழுங்கள் என்று *சொன்னால் விரோதப் பதிகத்தில் ஆழ்வார் உபதேசித்தபடியைக் கூறி அப்படிப்பட்ட ஆழ்வாருடைய திருவருளுக்கு நாம் இலக்காகப் பெற்றோமாகில் நம்முடைய பிறவித்துயர் நீங்கு மென்று அருளிச் செய்தாராயிற்று. 29

சன்மம் பலசெய்து தானிவ் வுலகளிக்கும்*
நன்மையுடை மால்குணத்தை நாடோறும்*— இம்மையிலே
ஏத்துமின்பம் பெற்றேற னெனுமாறனை யுலகீர்!*
நாத்தழும்ப வேத்துமொரு நாள். 30

தான் பல சன்மம் செய்து	தானாகவே பல திருவவதாரங்களைப் பண்ணி	ஏத்தும் இன்பம்	புகழ்ந்து பேசும்படியான இன்பத்தை
இ உலகு	இந் நிலவுலகத்தை	பெற்றேன் எனும்	பெற்றேனென்று அருளிச் செய்த
அளிக்கும்	காத்தருளுகையாகிற	மாறனை	ஆழ்வாரை
நன்மை உடை	நன்மையை யுடையவனை	உலகீர்	உலகர்களே!
மால்	எம்பெருமானுடைய	ஒரு நாள்	ஒரு நாளாகிலும்
குணத்தை	திருக்கல்யாண குணங்களை	நா தழும்ப	நாக்குத் தடிக்கும்படி
இம்மையிலே	இப்பிறப்பிலே	ஏந்தும்	நீங்கள் துதிப்பீர்களாக.
நாள் தோறும்	அநுக்ஷணமும்		

* * *—எம்பெருமான் பல திருவவதாரங்களைச் செய்து இவ்வுலகத்தைக் காத்தருள்கின்றானென்பது முதலான அவனுடைய திருக்கல்யாணகுண ஸம்ருத்தியை இம்மையிலேயே வாயாரப் புகழ்ந்து பேசும் பாக்யத்தை யான் பெற்றேனென்று பேரானந்தம் பொலிய *சன்மம் பல பல வென்னுந் திருவாய்மொழியிலருளிச்செய்த நம் ஆழ்வாரை, ஸம்ஸாரிகளே! நீங்கள் ஒரு நாளாகிலும் நன்கு துதிப்பது நன்று என்றருளிச் செய்தாராயிற்று. 30

ஒருநாயகமாய் உலக்கு வானோர்*
இருநாட்டி லேறியுய்க்கு மின்பம்—திரமாகா*
மன்னுயிர்ப்போகம் தீது மாலடிமையேயினிதாம்*
பன்னியிவை மாறனுரைப் பால். 31

உலகுக்கு	இவ்வுலகுக்கெல்லாப்	உயிர் போகம்	ஆத்மாநுபவமாகிற கைவல்யமானது
ஒரு நாயகம் ஆய்	ஏகாதிபதிகளாய்க் கொண்டு	தீது	ஸ்வரூபத்திற்குச் சேராதது;
உய்க்கும்	அநுபவிக்கின்ற	இவை	என்கிற இவ்வர்த்தங்களை
இன்பம்	ஆனந்தமும்	மாறன்	ஆழ்வார்
வானோர் இரு நாட்டில் ஏறி உய்க்கும் இன்பம்	தேவர்களுடைய விசாலமானசுவர்க்கபோகத்திற் சென்று அநுபவிக்கும் ஆநந்தமும்	பன்னி	விரிவாக
		உரைப்பால்	அருளிச் செய்ததனால்
		மால் அடிமையே	எம்பெருமானுக்கு அடிமை செய்வதே
திரம் ஆகா	நிலை நிற்கமாட்டா;		
மன்	நித்யமான	இனிது ஆம்	போக்யமாயிருக்கும்,

* * *—இவ்வுலகம் முழுவதையும் ஏகச்சத்ராதிபதிகளாய் ஆண்டு அநுபவிக்கும் இன்பமும். ஸ்வர்க்கலோகம் புக்கு அநுபவிக்கும் இன்பமும் ஸ்திரமாக நிற்கமாட்டாதவை; கைவல்ய மோக்ஷமாகிற ஆத்மாநுபவமானது ஸ்திரமாயிருக்கக்கூடியதாயினும் பரப்ரஹ்மாநுபவத்தைப் பற்றச் சிற்றின்பமாயிருக்கும்; ஆதலால், பகவத் விஷயத்தில் செய்யும் அடிமையொன்றே இனியதாகும்—என்று ஆழ்வார் *ஒருநாயகத்தில் விரிவாக அருளிச் செய்தாரென்றதாயிற்று.

திரம்—ஸ்திரம் என்ற வடசொல் விகாரம். 31

பாலரைப்போல் சீழ்கிப் பரனளவில் வேட்கையால்*
காலத்தால் தேசத்தால் கைக்ழிந்து*—சால
அரிதானபோகத்தில் ஆசையுற்றுநைந்தான்*
குருகூரில் வந்துதித்த கோ. 32

குருகூரில வந்து உதித்த கோ	திருநகரியில் வந்து அவதரித்த ஸ்வாமி யான ஆழ்வார்	காலத்தால் தேசத்தால் கை கழிந்து	கால தேசங்களினால் கை கழிந்து போனதால்
பாலரை போல்	(விரும்பின பொருள் உடனே கைப்படவேணுமென்று அழுகிற) சிறு பிள்ளை களைப்போல	சால அரிது ஆன	மிகவும் துர்லபமான
சீழ்கி	சிணுங்கி	போகத்தில்	அநுபவத்தில்
பரன் அளவில் வேட்கையால்	எம்பெருமான் பக்கலிலுள்ள ஆசையாலே,	ஆசை உற்று	ஆசை அதிகரிக்கப் பெற்று
		நைந்தான்	வருந்தினர்.

* * *—ஆழ்வார் "பாலனாய்" என்கிற திருவாய்மொழியில், சிறுபிள்ளைகள் ஏதேனுமொரு வஸ்துவை ஆசைப்பட்டு அதுவே வேணுமென்று பிடிவாதம் பிடித்துக் கதறுமாபோலே, எம்பெருமானுடைய புராதனங்களான அபதானங் களில் ஆசைவைத்து, காலத்தாலும் தேசத்தாலும் அதீதங்களாயும் துர்லபங் களாயுமிருக்கிற போகங்களை விரும்பி அவற்றைப் பெறுவதற்காக ஆற்றாமைப் பட்டாரென்றதாயிற்று. 32

கோவானவீசன் குறையெல்லாந்தீரவே*
ஓவாதகாலத் துவாதிதனை—*மேவிக்
கழித்தடையக்காட்டிக் கலந்த குணமாறன்*
வழுத்துதலால் வாழ்ந்ததிந்த மண். 33

கோ ஆன ஈசன்	—ஸர்வசேஷியான எம்பெருமான்	அடைய	(கீழ் அபேக்ஷித்த அப தானங்களை) யெல்லாம்
குறை எல்லாம் தீர	எல்லாக் குறைகளும் தீரும்படி	காட்டி	ஸேவை ஸாதிப்பித்து
		கலந்த குணம்	தம்மோடு கலந்த குணத்தை
ஓவாத காலத்து உவாதி தனை	விச்சேதமின்றி நடந்து செல்லுகிற காலத்தின் உபாதியை	மாறன்	நம்மாழ்வார்
		வழுத்துதலால்	துதித்ததனால்
		இந்த மண்	இவ்வுலகம்
மேவி கழித்து	தம்மோடு சேர்ந்து கழித்து	வாழ்ந்தது	ஸத்தை பெற்றது.

* * *—கீழ்த்திருவாய்மொழியில் தேசகால விப்ரக்ருஷ்டங்களான தன்படி களை அநுபவிக்க வேணுமென்று ஆசைப்பட்ட ஆழ்வார்க்கு, காலசக்ரத்தானுகை யாலே காலோபாதியைக் கழித்து நிகழ்காலம்போலே ஆக்கிக்கொடுத்து இவர் தம்முடைய ஸத்தையே தனக்கு எல்லாமாம்படியிருக்கிற தன் ப்ரணயித்வ குணத் தையும் அநுபவிக்கவே எல்லாம் பெற்றாராய் இந்தப்ரணயித்வ குணத்தை *கோவைவாயாள் பதிகத்தில் பாராட்டிக் கூறினவிதனால் இம்மண்ணுலகம் உய்வு பெற்றதாயிற்றென்றபடி.

காலோபாதியைக் கழிப்பதாவது—இறந்த காலத்தில் கழிந்துபோனவற்றை யும் தத்காலத்திற்போலே ஸாக்ஷாத்கரிக்கும்படியாகச் செய்துவைக்கை.

'கலந்த குணமாறன்" என்றவிடத்து, குணம் என்பதை மாறனுக்கு விசேஷணமாக்கி, சிறந்த குணசாலியான நம்மாழ்வார் என்று பொருள் கொண்டு, கலந்தமாறனை வழுத்துதலால் இந்த மண் வாழ்ந்தது என்று உரைப்பாருமுளர்.

வாழ்ந்தது—வாழும் என்று எதிர்காலப்பொருள் கொள்ளவும் தகுதியுண்டு, விரைவு பற்றிய வழுவமைதி. 33

மண்ணுலகில் முன்கலந்து மால்பிரிகையால்* மாறன்
பெண்ணிலைமையாய்க் காதல்பித்தேறி*—எண்ணிடில்முன்
போலிமுதலான பொருளையவ னாய்நினைந்து*
மேல்விழுந்தான் மையல்தனின் வீறு. 34

மால்	எம்பெருமான்	எண்ணிடில்	எண்ணுமிடத்தில்
மண் உலகில்	இவ்விபூதியிலே	முன் போலி முதலான பொருளை	கண்ணெதிரே தென்படுகிற பகவத் ஸத்ருச வஸ்துக்கள் முதலானவற்றைக் (கண்டு)
முன் கலந்து பிரிகையால்	முன்னே கலந்து பிறகு பிரிந்ததனால்	அவன் ஆய் நினைந்து	அந்த பகவானாகவே இவற்றை நினைத்து
மாறன்	ஆழ்வார்	மையல் தனின் வீறு	வியாமோஹ மிகுதியினால்
பெண் நிலைமை ஆய்	நாயகீ ஸமாதியை யுடையராய்	மேல் விழுந் தான்	அவற்றிலே அதிக ஆதரம் காட்டினார்.
காதல் பித்து ஏறி	பக்தியாலே பித்து அதிகரித்து		

* * *—புணர்தொறுமென்னக் கலந்து பிரிந்து ஜ்ஞாநபக்திகளை வளர்த்தது கனங்குழையிடக் காது பெருக்குதலும் மாஸோபவாஸி போஜனப் புறப்பூச்சும் போலே ஆற்றநல்ல மாபோகச் சிரமமாக" என்று ஆசார்ய ஹ்ருதயத்திலருளிச் செய்தபடியே, ஸம்ச்லேஷத்தாலுண்டான ஆனந்தரஸம் ஸாத்மிப்பதற்காக எம்பெருமான் ஆழ்வாரைவிட்டுப் பிரிந்திருக்க, அந்த பிரிவாற்றாமையினால் ஆழ்வார் கண்ணால்கண்ட பொருள்களை யெல்லாம் அந்த எம்பெருமானாகவே நினைத்து வருந்தினார் *மண்ணையிருந்து துழாவியில் என்று சொல்லிற்றாயிற்று.

மூன்றாமடியில், முதலான என்றதனால் எம்பெருமானுடைய ஸம்பந்தம் பெற்ற பொருள்கள் கொள்ளத்தக்கன. 34

வீற்றிருக்கு மால்விண்ணில் மிக்க மயல்தன்னை*
ஆற்றுதற்காத் தன்பெருமை யானதெல்லாம்*—தோற்றவந்து
நன்று கலக்கப் போற்றி நன்குகந்து வீறுரைத்தான்*
சென்றதுயர் மாறன் தீர்ந்து. 35

விண்ணில் வீற்றிருக்கும் மால்	பரமபதத்தில் எழுந்தருளி யிருக்கின்ற எம்பெருமான்	நன்று கலக்க	தம்மோடு நன்றாகக் கலக்க (அவனை)
மிக்க மயல் தன்னை	(கீழ்த்திருவாய் மொழியில் ஆழ்வார்க்குண்டான) மிகுந்த வியாமோஹத்தை	மாறன்	ஆழ்வார்
ஆற்றுதற்கு ஆ	தணிவிக்கைக்காக	போற்றி	வாயார வாழ்த்தி
தன் பெருமை ஆனது எல்லாம் தோற்ற வந்து	தன் குண விக்ரஹாதி வைபவங்களெல்லாம் ப்ரகாசிக்குமாறு இங்கே வந்து	நன்கு உகந்து	மிகவும் களிப்படைந்து
		சென்ற துயர் தீர்ந்து	நிகழ்ந்த துக்கங்கள் ஒழியப் பெற்று
		வீறு உரைத் தான்	உபய விபூதியிலும் தாம் வாசிபெற்றவரான பெருமையை அருளிச் செய்தார்.

* * *—கீழே *மண்ணையிருந்து துழாவியில் அளவுகடந்த வியாமோஹத்தை யடைந்த ஆழ்வாருடைய அந்த வியாமோஹத்தைத் தணியச் செய்யும்பொருட்டுப்

பரமபதநிலயனுன எம்பெருமான் திருப்புளியாழ்வாரடியிலே யெழுந்தருளித் தன்னுடைய அஸாதாரணுகாரத்தைக் காட்டிக்கொடுத்து ஸம்ச்லேஷிக்க, அதனுல் ஆழ்வார் உள்ளங்குளிர்ந்து வாயாரவாழ்த்தித் துயர் தீரப்பெற்று, உபயவிபூதியிலும் தனக்கு நிகரில்லாமையாகிற தனது பெருமேன்மையை *வீற்றிருந்தேழுலகு திருவாய்மொழியில் அருளிச்செய்தா ரென்றதாயிற்று. ... 35

தீர்ப்பா ரிலாத மயல் தீரக் கலந்தமால்*
ஓர்ப்பாது மின்றி யுடன்பிரிய*—நேர்க்க
அறிவழிந் துற்ருரு மறக்கலங்க*பேர்கேட்டு
அறிவு பெற்ருன் மாறன் சீலம்.

தீர்ப்பார் இலாத மயல் தீர	தீர்ப்பவர்கள் இல்லாத [ஒருவராலும் தீர்க்க முடியாத]	உற்ருரும்	தாய்மார் முதலிய உறவினரும்
மயல் தீர	பெரியகாதல் தீரும்படி	அற கலங்க	மிகவும் கலங்கி விபரீத ப்ரவ்ருத்திகள் பண்ண (அவ்வளவிலே)
கலந்த	(கீழ்த் திருவாய் மொழியில்) வந்து கூடின	மாறன்	ஆழ்வார்
மால்	எம்பெருமான்	பேர் கேட்டு	தோழிமார் சொன்ன திருநாமங்களை யாத்ருச்சிகமாகக் கேட்டு
ஓர்ப்பு ஆதும் இன்றி	(ஆழ்வாருடைய ப்ரக்ருதியைச்) சிறிதும் ஆராயாமல்	அறிவு பெற்ருன்	மோஹம் தெளிந்து உணர்த்தி பெற்ருர்;
உடன் பிரிய	உடனே பிரிந்தவளவில்	சீலம் !	இது ஆழ்வாருடைய குணமாயிருந்தது !
நேர்க்க	முன்னிலுங் காட்டில் விசேஷமாக		
அறிவு அழிந்து	சைதந்யம் அழிந்ததனுல்		

* * *—*மண்ணையிருந்து துழாவியில் ஆழ்வார்க்கு உண்டான மயலானது எங்ஙனே தீரப்போகிறது! யாராலே தீரப்போகிறது; என்னும்படியாயிருந்தது; அப்படிப்பட்ட மயல் தீரும்படியாக *வீற்றிருந்தேழுலகில் வந்து கலந்த ஸர்வேச்வரன் மீண்டும் பிரிந்தவளவிலே முன்னிலுங்காட்டில் அதிகமாக வ்யாமோஹம் தலையெடுத்தது; அப்போது தாய்மார் முதலான உறவினரும் யுக்தாயுக்த நிரூபணம் பண்ண மாட்டாதே கலங்கி ஏதோ தவருன வழிகளில் சில பரிஹார முறைமைகளைச் செய்துகொண்டிருந்தார்கள். அவ்வளவில், ஆழ்வாருடைய ப்ரக்ருதியையறிந்த தோழியர்வந்து அந்தோ! குடிகெட்டதே! மறந்தும் புறந் தொழாதாரில் தலைவரான ஆழ்வார்க்கு இப்படியும் சில அதிப்ரவ்ருத்திகள் செய்வது தகுதியோ? பகவத் பாகவத பஜநமன்ருே செய்ய அடுப்பது என்று சொல்லிவரும்போது மாயப்போர்த் தேர்ப்பாகனுர் என்றும் மதுவார் துழாய்முடி மாயப்பிரான் என்றும் உலகேழும் விழுங்கியுமிழ்ந்திட்ட பெருந்தேவன் என்றும் கவளக்கடாக்களிறட்டபிரான் என்றும் மணியிலணி நிறமாயன் என்றும் மாயப்பிரான் என்றும் விண்ணேர் பெருமான் என்றும் கண்ணபிரான் என்றும் வண்துவராபதிமன்னன் என்றும் சில திருநாமங்களைச் சொன்னபடியாலே அந்தத் திருநாமங்களைக் கேட்கப் பெற்றதனுல் ஆழ்வார் மயக்கந்தெளிந்து அறிவுபெற்ருர் என்றதாயிற்று.

இப்பாசுரத்தின் முடிவில் சீலம் என்றே பாடம் வழங்கிவருகின்றது. சீலன் என்றிருந்த பாடம் எப்போதோ இங்ஙனம் மாறிவிட்டதென்று அழகிய மணவாளச்

சீயர் அருளிச் செய்யக் கேட்டிருக்கை. சீலன்—ஸதாசாரபரரான, மாறன்—ஆழ்வார் என்றபடி. "சீலன் மாறன் பேர்கேட்டு அறிவு பெற்றான்" என்று அந்வயம் காண்க.

சீலமிகு கண்ணன் திருநாமத் தாலுணர்ந்து*
மேலவன்றன் மேனிகண்டு மேவுதற்கு*— சால
வருந்தி யிரவும் பகலும் மாறாமல் கூப்பிட்
டிருந்தனனே * தென்குருகூ ரேறு. 37

சீலம் மிகு கண்ணன் திரு நாமத்தால் உணர்ந்து	ஸுசீலனான கண்ணபிரானுடைய திருநாமத்தினால் மோஹந் தெளிந்து	சால வருந்தி	மிகவும் ஆயாஸப்பட்டு
மேல்	இங்ஙனம் தெளிவுபெற்றபிறகு	இரவும் பகலும்	அஹோராத்ரமும்
அவன் தன் மேனி கண்டு மேவுதற்கு	அப்பெருமானுடைய திவ்ய மங்களவிக்ரஹத்தை நேரே கண்டு கிட்டியநுபவிப்பதற்கு	மாறாமல்	இடைவிடாமல்
		கூப்பிட்டு இருந்தனன்	கூப்பிட்டுக்கொண்டிருந்தார்
			(யாரெனில்)
		தென் குருகூர் ஏறு	நம்மாழ்வார்.

***—கீழ்த்திருவாய்மொழியில் மோஹித்து அறிவழிந்து கிடந்த ஆழ்வார், தோழியர்கள் தாய்மாரை நோக்கிச் சொல்லிக்கொண்டிருந்த வார்த்தையடைவில் எம்பெருமானுடைய திருநாமங்கள் பலவற்றையும் பரஸ்தாவித்ததனால் ப்ராஸங்கிகமாக அந்தத் திருநாமங்கள் செவியிற்படவே மோஹம் நீங்கித் தெளிவு பெற்றார்; பிரிவாற்றாமை அதிகமாக வருத்தத் தொடங்கியது. அதனால் அப்பெருமானுடைய திருமேனியை மாநஸஸாக்ஷாத்காரமாக வன்றிக்கே ப்ரத்யக்ஷமாகவே ஸாக்ஷாத்கரிக்கவேணுமென்கிற தமது விருப்பத்தை வெளியிட்டு இடைவிடாது கூவிக்கொண்டிருந்தார் *சீலமில்லாச் சிறியனில் என்கிறது. 37

ஏறுதிருவுடைய ஈசனுகப்புக்கு*
வேறுபடிலென்னுடைமை மிக்கவுயிர்*—தேறுங்கால்
என றனக்கும்வேண்டா வெனுமாறன்தாளை நெஞ்சே*
நந்தமக்குப்பேறாக நண்ணு. 38

ஏறு திரு உடைய	தனது திருமார்பில் ஏறி வீற்றிருக்கின்ற பெரிய பிராட்டியாரையுடையனான	தேறுங்கால்	ஆராயுமிடத்து
		என் தனக்கும் வேண்டா எனும்	எனக்கும் வேண்டியதில்லை யென்று வெறுத்துரைத்த
ஈசன்	எம்பெருமானுடைய	மாறன்	ஆழ்வாருடைய
உகப்புக்கு	வேண்டுதலுக்கு	தாளை	திருவடிகளை
வேறுபடில்	விபரீதமானால்	நெஞ்சே	மனமே!
என் உடைமை	மணிமாமை முதலிய ஆத்மீயங்களும்	நம் தமக்கு	நமக்கு
மிக்க உயிர்	இவற்றினும் உயர்ந்த ஆத்மாவும்	பேறு ஆக	ப்ராப்யமாக
		நண்ணு	விரும்புவாயாக.

***—கீழ்த் திருவாய்மொழியில் கூவிக்கூவி நெஞ்சுருகிக் கண்பனி சோர நின்று எப்பொழுதும் கண்ணநீர்கொண்டு ஆவிதுவர்ந்து துவர்ந்து நள்ளிராவும் நன்பகலும் ஓலமிட்டழைத்துக் கதறினவிடத்திலும் எம்பெருமான் வந்து முகங்காட்டாமையாலே "ப்ராப்தனாய் சீலவானாய் விரோதிகளைக் கிழங்கெடுக்கவல்லனா

யிருக்கின்ற அவன் இந்த நிலைமையிலும் வந்து முகங்காட்டாதது இத்தலையை வேண்டாமையாலன்றோ; அவனுக்கு வேண்டாத ஆத்மாத்மீயங்கள் எனக்குத் தான் ஏதுக்கு? என்று வெறுத்து அவற்றில் நசையற்றபடியை * ஏறாளுமிறையோ னில் பேசின பராங்குசனுடைய பதவிணையே நமக்குப் பரம புருஷார்த்தமென்ற தாயிற்று. 28

நண்ணாது மாலடியை நானிலத்தே வல்வினையால்*
எண்ணாராத் துன்பமுறு மிவ்வுயிர்கள்*—தண்ணிமையைக்
கண்டிருக்க மாட்டாமற் கண்கலங்கு மாறனருள்*
உண்டுநமக் குற்றதுணை யொன்று. 39

மால் அடியை	எம்பெருமானது திருவடியை	கண்டு	கடாட்சித்து
நண்ணாது	கிட்டாமல்	இருக்கமாட்டாமல்–	ஆறியிருக்க முடியாமல்
நால் நிலத்தே	இப்பூமியிலே	கண் கலங்கும்	திருவுள்ளம் கலங்கப்பெற்ற
வல் வினையால்	கொடிய பாவங்களினால்	மாறன்	ஆழ்வாருடைய
எண் ஆரா துன் பம் உறும் இ உயிர்கள்	அளவற்ற துக்கங்களை அநுபவிக்கிற இவ்வாத்மாக்களுடைய	அருள்	கருணையானது
		நமக்கு	நம்போல்வார்க்கு
		உற்ற துணை ஒன்று உண்டு	அடுத்ததொரு துணையாக இரா நின்றது.
தண்ணிமையை	நிஹீனத்தன்மையை		

* * *—ஆழ்வார் இந்த லோகஸ்வபாவங்களிலே கண் செலுத்தி ஆராய்ந்து பார்த்தவாறே ஒவ்வொருவரும் எம்பெருமான் பக்கலிலே விமுகராய்ப் பாவமே செய்து பாவிகளாய் அளவு கடந்த துக்கங்களை அநுபவித்துக் கொண்டிருக்கிற படியைக்கண்டு இவர்கள் நடுவே தாம் இருக்கமாட்டாமலும் அவர்கள் படும் பாட்டைக்கண்டு ஸஹித்திருக்கமாட்டாமலும் *நண்ணாதார் பதிகத்தில் கதறினார்; அப்படிப்பட்ட ஆழ்வாருடைய அருளே நமக்குத் தஞ்சம் என்றதாயிற்று. [எண்ணாரா] எண்ண + ஆரா என்றும் பிரிக்கலாம்; எண்ணமுடியாத வென்கை. 39

ஒன்றுமிலைத் தேவு இவ்வுலகம் படைத்தமால்
அன்றியென ஆரு மறியவே*—நன்றாக
முதலித்துப் பேசியருள் மொய்மகிழோன் தாள்தொழவே*
காதலிக்கு மென்னுடைய கை. 40

இ உலகம் படைத்த	இந்த லோகங்களை யுண்டாக்கின	பேசி அருள்	அருளிச்செய்த
மால் அன்றி	ஸர்வேச்வரனைத் தவிர	மொய் மகிழோன்–	பெருமை தங்கிய வகுளாபரணருடைய
தேவு	தெய்வம்	தாள் தொழ ஏ	திருவடிகளை நோக்கி அஞ்சலி செய்வதன் பொருட்டே
ஒன்றும் இலை என	வேறொன்றுமில்லை யென்று	என்னுடைய கை	எனது கைகள்
ஆரும் அறிய	யாவருமறியும் வண்ணம்	காதலிக்கும்	ஆசைப்படுகின்றன.
நன்றாக முதலித்து–	நன்கு நிரூபித்து		

* * *—வேதாந்தங்களில் ஜகத்காரண வஸ்துவே உபாஸிக்கவுரியதென்று ஓதி, ஸ்ரீமந்நாராயணனே காரணவஸ்து வென்றும் நிஷ்கர்ஷித்திருக்கையாலே அதனை யடியொற்றி *ஒன்றுந்தேவு திருவாய்மொழியிலே, ஸகல ஜகத்காரண

பூதனுன ஸர்வேச்வரனைத் தவிர்த்துப் பரதைவம் பிறிதொன்றில்லையென்று கையிலங்கு நெல்லிக்கனியாகக் காட்டியருளின ஆழ்வாரது திருவடிகளைத் தொழுவதே ஸ்வரூபமென்றதாயிற்று 40

கையாருஞ் சக்கரத்தோன் காதலின்றிக்கே யிருக்க*
பொய்யாகப் பேசும் புறனுரைக்கு*—மெய்யான
பேற்றை யுபகரித்த பேரருளின் தன்மைதனை*
போற்றினனே மாறன் பொலிந்து. 41

காதல் இன்றிக்கே இருக்க	(பகவத் விஷயத்தில்) அன்பு இல்லாமலிருக்க	மெய் ஆன பேற்றை	உண்மையான புருஷார்த்தத்தை
பொய் ஆக பேசும்	கபடமாகப் பேசுகின்ற	உபகரித்த	உதவிசெய்த
புறன் உரைக்கு	வஞ்சக வார்த்தைகளையே பற்றுசாகக் கொண்டு,	பேர் அருளின் தன்மைதனை	மஹா கருணையின் நிலைமையை
கை ஆரும் சக்கரத்தோன்	திருக்கையிலமர்ந்த திருவாழியை யுடையனுன எம்பெருமான்	மாறன்	ஆழ்வார்
		பொலிந்து	திருவுள்ளவுகப்புடன்
		போற்றினன்	சிறப்பித்துக் கூறினர்.

* * *—எம்பெருமான் தன் பக்கலில் உள்ளுருகி பக்தி செய்பவர் திறத்தில் கருணைபுரிவது போலவே, உள்ளூறின பக்தியின்றிக்கே கபடமான பக்தியைச் செய்பவர் திறத்திலும் கருணைபுரிவதுண்டு; இதை ஆழ்வார் தம் பக்கலிலே அநுபவ ஸித்தமாகக் கண்டாராதலால், தாம் கண்டவதனை *கையார் சக்கரத் திருவாய்மொழியில் எடுத்துரைத்தாராயிற்று

"கையாருஞ் சக்கரத்தோன்" என்பது 'உபகரித்த' என்பதிலே அந்வயிக்கும்.

புறனுரை=வெற்றுரை என்றபடி. உள்ளே யில்லாமல் வெளியிலே மாத்திரஞ் சொல்லுகிற வார்த்தை. முதல் திருவந்தாதியில் (44) "புறனுரையே யாயினும்" என்றதுங் காண்க. புறனுரை' என்பதற்கு பழிச்சொல் என்கிற பொருளும் உண்டு; பெரிய திருமொழியில் (6–4–7) "இவன் பொல்லான் திரைந்தானென்னும் புறனுரை கேட்பதன்முன்" என்றது காண்க. 41

பொலிக பொலிகவென்று பூமகள்கோன் தொண்டர்
மலிவுதனைக் கண்டுகந்து வாழ்த்தி*—உலகில்
திருந்தாதார் தம்மைத் திருத்திய மாறன்சொல்*
மருந்தாகப் போகுமன மாசு. 42

உலகில்	இவ்வுலகத்தில்	திருந்நாதார் தம்மை	திருந்தாமலிருப்பவர்களை
பூமகள் கோன் தொண்டர்	திருமாலுக்குத் தொண்டர்களான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய	திருத்திய	(உபதேச முகத்தாலே) திருத்தியுமருளின
மலிவுதனை கண்டு	ஸமிருத்தியைக் கண்டு	மாறன்	ஆழ்வாருடைய
உகந்து	உள்ளம் பூரித்து	சொல்	ஸ்ரீஸூக்திகளே
பொலிகபொலிக என்று வாழ்த்தி	வாழ்க வாழ்க வென்று மங்களாசாஸனம் பண்ணி (அவ்வளவோடும் நில்லாமல்)	மருந்து ஆக	மருத்தாகப்பெற்று
		மனம் மாசு போகும்	மனக்களங்கம் தொலைந்திடும்.

* * *—கீழே *நண்ணுதார் முறுவலிப்பவிலே * கொடுவுலகம் காட்டேலே* என்ற ஆழ்வார்க்கு இந்நிலத்தில் இருப்பு ஒருவாறு போக்யமாகைக்காக எம்பெருமான் ஸ்ரீ வைஷ்ணவத்திரள் மலிந்திருக்கும்படியை இங்கே காட்டிக்கொடுக்க, அதுகண்டு * பொலிகபொலிக வென்று போற்றியும், இன்னமும் திருந்தாத ஸம்ஸாரிகளை உபதேசங்களாலே திருத்தியும் அவர்பணித்த திவ்யஸூக்திகளே நம்முடைய மனனக மலங்கள் கழிய அருமருந்து என்றதாயிற்று. ... 42

மாசறு சோதிக் கண்ணன வந்து கலவாமையால்*
ஆசைமிகுந்து பழிக்கஞ்சாமல்—ஏசறவே*
மண்ணில் மடலூர மாற ஞெருமித்தான்*
உண்ணடுங்கத் தான் பிறந்தவூர். 43

மாசு அறு சோதி	நிர்மலமான சோதியை	ஏசு அற	ஏசுமெல்லை கடந்து,
கண்ணன்	எம்பெருமான் [யுடைய	தான் பிறந்த ஊர் உள் நடுங்க	தாம் பிறந்த திருநகரியிலுள்ளாரெல்லாரும் நடுங்கும்படியாக
வந்து	நெருங்கி வந்து		
கலவாமையால்	ஸம்ச்லேஷம் தாராமையி		
மாறன்	ஆழ்வார் [ஞலே		
ஆசை மிகுந்து	ஆசை மீதூரப்பெற்று	மண்ணில்	இவ்வுலகத்திலே
பழிக்கு அஞ்சாமல்	(ஊரார் தாயார் முதலானுருடைய) பழிக்குப் பின் வாங்காமல்	மடல் ஊர ஒருமித்தான்	மடலூருகையிலே இறங்கினுர்.

* * *—கீழ் * பொலிக பொலிகவிலே * மலியுஞ் சுடரொளி மூர்த்தி மாயப்பிரான் கண்ணன் தன்னை * என்று வடிவழகையும் குணங்களையும் ஸௌலப்யத்தையும் அநுஸந்தித்து இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானேடே ஸம்ச்லேஷிக்கப் பெறவேணுமென்று கோலிக் கையை நீட்ட அப்பெருமான் அகப்படாதே கைகழிந்து நிற்க அத்தாலே கலங்கி மடலெடுக்கையிலே கைவைத்தாராழ்வார் என்கிறது.

ஏசறவே என்றவிடத்து 'ஏசவே' என்றும் பாடமுண்டென்று வியாக்கியானத்திற் காண்கிறது. 41

ஊர நினைந்தமடல் ஊரவு மொண்ணுதபடி*
கூரிருள்சேர் கங்குலுடன் கூடிநின்று*—பேராமல்
தீதுசெய்ய, மாறன்திருவுள்ளத்துச் சென்றதுயர்*
ஓதுவதிங் கெங்ஙனேயோ? 44

ஊர நினைந்த	தாம் ஊர்வதாக நினைத்துத் தொடங்கின	பேராமல்	தொலையாமல்
		தீது செய்ய	உபத்திரவம் செய்ய, (அதனால்)
மடல்	மடலை		
ஊரவும் ஒண்ணுதபடி	ஊரமுடியாதபடியாக	மாறன்	ஆழ்வாருடைய
		திரு உள்ளத்து	திருவுள்ளத்தில்
கூர் இருள் சேர் கங்குல்	மிகுந்த இருள் செறிந்த இரவானது	சென்ற	சேர்ந்த
		துயர்	துயரத்தை
உடன் கூடி நின்று	தன் பரிவாரத்தோடே சேர்ந்து நின்று	இங்கு ஓதுவது எங்ஙனே ஓ	இங்கு எடுத்துரைப்பதானது எப்படி முடியும்?

* * *—கீழ்த் திருவாய்மொழியிலே மடலூருவதாக ஒருப்பட்ட ஆழ்வார் அது செய்ய முடியாதபடிக்கு இருள் செறிந்த இராப்பொழுது வந்து இடையூருக நின்றது; அதுவுமல்லாமல் மிக்க துன்பத்தையு முண்டுபண்ணிற்று; அதனுல் துன்பமுற்ற ஆழ்வாருடைய * ஊரெல்லாந்துஞ்சியில் நிலைமை வாய்கொண்டு பேச வொண்ணுததாயிருந்த தென்கை. 44

எங்ஙனே நீர்முனிவ தென்னையினி நம்பியழகு*
இங்ஙனே தோன்றுகின்ற தென்முன்னே*—அங்ஙன்
உருவெளிப்பாடா வுரைத்த தமிழ்மாறன்*
கருதுமவர்க் கின்பக் கடல். 45

நீர்	தோழியரும் தாய்மாருமான நீங்கள்	இங்ஙனே தோன்றுகின்றது அங்ஙன்	இதோ ப்ரத்யக்ஷமாய்த் தோன்ரு நின்றதே!; என்று
இனி என்னை எங்ஙனே முனிவது	இனி என்னைச் சீறலாகுமோ?	உரு வெளிப் பாடு ஆ	உரு வெளிப்பாடென்னும் பரிசிலே
		உரைத்த	அருளிச் செய்த
நம்பி அழகு	திருக்குறுங்குடி நம்பியின் வடிவழகானது	தமிழ் மாறன்	த்ராவிட வேதப்ரவர்த்தகரான நம்மாழ்வார்
என் முன்னே	என் கண்ணெதிரில்	கருதுமவர்க்கு இன்பம் கடல்	தம்மைச் சிந்திப்பவர்களுக்கு ஆனந்த ஸாகரமாயிருப்பர்.

* * *—திருக்குறுங்குடி நம்பியின் திவ்யாவயவஸௌந்தர்யம், திவ்யாபரணஸௌந்தர்யம், திவ்யாயுதஸௌந்தர்யம் ஆகிய அழகுகளிலே நெஞ்சுபறியுண்ட ஆழ்வார் அநவரதமும் அவற்றையே வாய்வெருவாநிற்க, அதுகண்ட தாய்மார்சீறி சிக்ஷிக்கப்புக, 'நான் நீங்கள் சிக்ஷிக்குமளவிலே நிற்கின்றேனில்லையே! உருவெளிப் பாட்டாலே நம்பியின் அழகு என் முன்னே வந்து தோன்ரு நின்றதே!, இனி என்னை நீங்கள் பகவத் விஷயத்தில் நின்றும் மீட்கப்பார்ப்பது பயனற்றதேயாகும்' என்று தெரிவித்தமை * எங்ஙனேயோ திருவாய் மொழியின் ப்ரமேயம்.

இத்திருவாய்மொழியில் ஆழ்வார்க்கு இன்பமும் துன்பமும் கலந்து உண்டாயிற்று. அப்படிப்பட்ட ஆழ்வாரைச் சிந்திப்பவர்களுக்கோ வென்னில், ஒருநாளும் துன்பமுண்டாகப்ரஸக்தியில்லை, இன்பமேயாகும் என்றும் ஸூசிப்பித்தருளினுராயிற்று. 45

கடன்ஞாலத் தீசனை முன்காணுமல் நொந்தே*
உடனு வனுகரிக்க லுற்று*—திடமாக
வாய்ந்தவனுய்த் தான்பேசும் மாற னுரையதனை*
ஆய்ந்துரைப்பா ராட்செயநோற்ருர். 46

கடல் ஞாலத்து ஈசனை	கடல் சூழ்ந்தநிலவுலகத்தில் எம்பெருமானை	உடன் ஆ அனுகரிக்கல் உற்று	அவனைத் தாம் அனுகரித்துத் தரிக்கப் பார்த்து
முன் காணுமல்	கண்முன்னே காணப் பெருமல்	திடம் ஆக வாய்ந்து	திண்ணிய அத்யவஸாயம் கொண்டவராய்
நொந்து	கிலேசப்பட்டு	அவன் ஆய் தான் பேசும்	அவனுகவே தாம் அனுகரித்துப் பேசின

மாறன்	ஆழ்வாருடைய	ஆள் செய	ஆழ்வார்க்கு அடிமை செய்ய
உரை அதனை	ஸ்ரீ ஸூக்திகளை	நோற்றார்	நோன்பு நோற்றவராவார்கள்
ஆய்ந்து உரைப்பார்	வைபவமறிந்து அநுஸந்திப்பவர்கள்		

* * *—கீழ் *எங்ஙனேயோவென்னுந் திருவாய்மொழியில் உருவெளிப் பாடாய்ச் சென்றதித்தனை போக்கி ஸாக்ஷாத்தாகக் காணப்பெற்றதில்லையே; ஆதலால் ஆழ்வார்க்கு க்லேசம் மிக்கதாயிற்று. அந்த க்லேசத்தை எவ்வழியாலே போக்கிக்கொள்ளலாமென்று பார்த்த ஆழ்வார் 'அனுகரித்துத்தரித்தல் என்று ஒன்றுண்டு' என்று திருவுள்ளம்பற்றி அப்படியே தத்பாவ பாவநை கொண்டு பேசினாராயிற்று * கடல் ஞாலத்தில் அப்படிப்பட்ட ஆழ்வாருடைய அருளிச் செயல்களைத் தரமறிந்து ஓதவல்லவர்கள் யாவரோ அவர்கள் ஆழ்வார்க்கு நித்ய கைங்கரியம் பண்ண நோன்பு நோற்றவர்களெனக் கொள்ளத்தகுவர் என்றதாயிற்று. 46

நோற்ற நோன்பாதியிலேன் உன்றனைவிட்டாற்றகில்லேன்*
பேற்றுக்குபாய முன்றன் பேரருளே—சாற்றுகின்றேன்*
இங்கென் னிலையென்னும் எழில்மாறன் சொல்வல்லார்*
அங்கமரர்க் காரா வமுது. 47

நோற்ற	ஸாதநாநுஷ்டானம் பண்ணிப் பெறப்பட்ட	இங்கு	இவ்விஷயத்தில்
நோன்பு ஆதி	கருமயோகம் முதலானவற்றை	என் நிலை என்னும்	என்னுடைய உறுதி இதுவாயிருக்கு' என்றருளிச் செய்தவரான
இலேன்	உடையே னல்லேன்;	எழில் மாறன்	அழகிய ஆழ்வாருடைய
உன் தனை விட்டு	தாரகனாய் போக்யனாயிருக்கிற வுன்னை விட்டு	சொல்	திருவாய் மொழியை
ஆற்றகில்லேன்	தரித்திருக்க சக்தனல்லேன்;	வல்லார்	ஓதவல்லவர்கள்
'பேற்றுக்கு	புருஷார்த்த ப்ராப்திக்கு	அங்கு	திருநாட்டுக்குச் சென்ற பின்பு
உபாயம்	ஸாதநம்	அமரர்க்கு	நித்ய ஸூரிகளுக்கு
உன் தன்	உன்னுடைய	ஆரா அமுது	ஆராத அமுதமாயிருக்கப் பெறுவர்.
பேர் அருளே	பரமகிருபையே (என்று)		
சாற்றுகின்றேன்	துணிந்திருக்கின்றேன்;		

* * *—எம்பெருமானே! உன்னுடைய நிர்ஹேதுக விஷயீகாரத்திற்கு இடையூறாக உபாயாந்தரங்களில் தலையீடு உடையேனல்லேன்; உன்னுடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையே ஸாதனம்! என்கிற மஹாவிச்வாஸமுடையேன்; இதுவாயிற்று என்னுடைய நிஷ்டை—என்று தம் உறுதியை * நோற்ற நோன்பிலேன் என்கிற திருவாய்மொழியில் விண்ணப்பஞ் செய்தவரான ஆழ்வாருடைய திவ்ய ஸூக்திகளை ஓதவல்லவர்கள் இவ்விபூதியில் ஸாம்ராஜ்யங்களையநுபவித்த பின்பு பரமபதத்திலும் நித்யமுக்தர்களாலே மிகவும் கொண்டாடப் பெறுவர் என்கை. 47

ஆரா வமுதாழ்வா ராதரித்த பேறுகளைத்
தாராமையாலே தளர்ந்து மிக *—தீராத
ஆசையுடனாற்றாமை பேசி யலமந்தான்*
மாசறுசீர் மாறனெம்மான். 48

எம்மான்	அஸ்மத் ஸ்வாமியும்
மாசு அறு சீர்	குற்றமற்ற திருக்குணங்களை யுடையவருமான
மாறன்	ஆழ்வார்
ஆதரித்த பேறுகளை	(திருக்குடந்தையிலே) தாம் ஆசைப்பட்ட பேறுகளை
ஆராவமுதாழ்வார் தாராமையாலே	ஆராவமுதப் பெருமாள் அருள் செய்யாமையாலே
மிக தளர்ந்து	நெஞ்சு மிகவும் சிதிலப்பட்டு
தீராத ஆசையுடன்	அநுபவத்தாலல்லது தீரமாட்டாத அபிநிவேசத்தாலே
ஆற்றாமை பேசி	தம்முடைய ஆற்றாமையை வெளியிட்டு
அலமந்தான்	வருந்தினார்.

* * *—திருக்குடந்தை யெம்பெருமான் பக்கலிலே ஆழ்வார் விரும்பின பேறுகளாவன—குளிர நோக்குதல், குசலப்ரச்னம் பண்ணுதல், தழுவுதல் முதலியன. அவற்றை ஆராவமுதன் தந்தருளாமையாலே ஆழ்வார் மிகவும் தளர்ந்து தம்முடைய ஆற்றாமையைப் பேசினாராயிற்று * ஆராவமுதே யென்னும் திருவாய்மொழியில். திருக்குடந்தை யெம்பெருமானுக்கு 'ஆராவமுதாழ்வார்' என்றே ஸம்பிரதாயத் திருநாமம். "ஆராவமுது, ஆழ்வாராதரித்த பேறுகளைத்தாராமையாலே" என்று சிலர்பிரித்துப் பொருள் கூறுவது சிறிதும் பொருந்தாது. 48

மாநலத்தால் மாறன் திருவல்லவாழ் புகப்போய்*
தானிளைத்து வீழ்ந்தவ்வூர் தன்னருகில்*—மேல்நலங்கித்
துன்பமுற்றுச் சொன்ன சொலவு கற்பார் தங்களுக்கு*
பின் பிறக்க வேண்டா பிற. 49

மாறன் தான்	ஆழ்வார்
மா நலத்தால்	மிகுந்த ப்ரேமத்தோடே
திருவல்லவாழ் புக போய்	திருவல்லவாழிலே சென்று சேரப் புறப்பட்டு
அ ஊர் தன் அருகில்	அத்தலத்தின் ஸமீபத்தில்
இளைத்து வீழ்ந்து	தளர்ந்து விழுந்து
மேல்	அதற்குமேலே
நலங்கி	(தோழிமாருடைய நிஷேத வசனங்களாலும்) நலிவு பட்டு
துன்பம் உற்று சொன்ன	வருந்தி யருளிச் செய்த
சொலவு	ஸ்ரீஸூக்திகளை
கற்பார் தங்களுக்கு	கற்குமவர்களுக்கு
பின்	இனிமேலும்
பிற	வேறு பிறப்புக்கள்
பிறக்க வேண்டா	பிறக்கவேண்டி யிராது (முக்தி ஸாம்ராஜ்யமாகும்).

* * *—திருக்குடந்தையிலே தம்முடைய மநோரத ஸித்திபெறாத ஆழ்வார் திருவல்லவாழ்நகரிலாவது சென்று களிப்போமென்று அங்கேறச் செல்லப் புறப்பட்டு முட்ட முடியப் போகப் பெறாமே புறச்சோலையளவிலேயே தளர்ந்து விழுந்து ஆற்றாமை கரைபுரண்டு அருளிச் செய்த* மானேய் நோக்குத் திருவாய்மொழியைக் கற்பார்களுக்கு இனி யொருநாளும் பிறவித் துனபம் நேராமே பேரின்பமெய்தலாகும் என்றதாயிற்று. 49

பிறந்துலகங் காத்தளிக்கும் பேரருட் கண்ணா* உன்
சிறந்தகுணத்தா லுருகுஞ் சீலத்—திறந்தவிர்ந்து*
சேர்ந்தனுபவிக்கும் நிலை செய்யென்ற் சீர்மாறன்*
வாய்ந்தபதத்தே மனமே வைகு. 50

பிறந்து	பல பிறப்பும் பிறந்து	சேர்ந்து அனுபவிக்கும் நிலை	பொருந்தி அநுபவிக்கும்படியான நிலைமையை
உலகம் காத்து அளிக்கும்	உலகங்களை ரக்ஷித்தருளா நின்ற	செய் என்ற	செய்தருள வேணுமென்று ப்ரார்த்தித்த
பேர் அருள் கண்ணு	பரமதயாளுவான கண்ண பிரானே!	சீர் மாறன்	ஆழ்வாருடைய
உன் சிறந்த குணத்தால்	உனது உயர்ந்த திருக் குணங்களால்	வாய்ந்த பதத்தே	ப்ராப்தமான திருவடிகளிலேயே
உருகும் சீலம் திறம் தவிர்ந்து	நெஞ்சு உருகும்படியான தன்மை நீங்கி	மனமே வைகு	நெஞ்சே நீ பொருந்தியிரு.

***—விபவாவதாரகுண சேஷ்டிதங்களைச் சிந்தை செய்யப்புகுந்த ஆழ்வார் அவற்றைச் சிந்தை செய்ய முடியாமல் நெஞ்சு உருகிப்போகவே, அந்த எம்பெருமானையே நோக்கி 'பிரானே! இப்படி உருகிப்போகாமல் தரித்து நின்று அநுபவிக்கும்படியாக நீயே க்ருபை பண்ணியருளவேணுமென்று * பிறந்தவாறுமென்கிற திருவாய்மொழியில் பிரார்த்தித்தார்; அவருடைய திருவடிகளே சிந்திக்கத்தக்கன —என்றுராயிற்று. 50

வைகல்திருவண்வண்டூர் வைகுமிராமனுக்கு * என்
செய்கைதனைப் புள்ளினங்காள் ! செப்புமென*—கைகழிந்த
காதலுடன் தூதுவிடும் காரிமாறன் கழலே*
மேதினியீர் நீர் வணங்குமின். 51

புள் இனங்காள்	பறவைக் கூட்டங்களே!	கை கழிந்த காதலுடன்	மிகப்பெரிய ப்ரேமத்துடனே
திருவண் வண்டூர்	திருவண்வண்டூரிலே	தூது விடும்	அந்த பறவைகளைத் தூது விட்ட
வைகல் வைகும்	எப்போதும் எழுந்தருளியிருக்கின்ற	காரி மாறன் கழலே	ஆழ்வாருடைய திருவடிகளையே
இராமனுக்கு	ஸ்ரீராமபிரானிடத்திலே	மேதினியீர்	பூமியிலுள்ளவர்களே!
என் செய்கை தனை செப்பும் என	எனது செய்தியைச் சொல்லுங்கோளென்று	நீர் வணங்குமின்	நீங்கள் வணங்குங்கோள்.

***—பக்ஷிகளை விளித்து 'நீங்கள் திருவண்வண்டூரிலே சென்று அங்கு எழுந்தருளியிருக்கின்ற விபவத்திருக்கோலமான ஸ்ரீராமபிரானுக்கு என்னுடைய விரஹவேதனையைத் தெரிவித்து அங்கிருந்து நல்ல ஸமாசாரம் கொண்டுவர வேணும்' என்று *வைகல்பூங்கழிவாயிலே சொல்லி அந்தப்பறவைகளைத் தூது போகவிட்ட ஆழ்வாருடைய திருவடிகளை வணங்குவதே மாநிலத்தவர்களுக்கு நலமென்றதாயிற்று. 51

மின்னிடையார் சேர்கண்ணன் மெத்தெனவந்தானென்று*
தன்னிலை போய்ப்பெண்ணிலையாய்த் தாம்தள்ளி*—உன்னுடனே
கூடேனென்றூடும் குருகையார் கோன் தாள் தொழவே*
நாடோறும் நெஞ்சமே ! நல்கு. 52

மின் இடையார் சேர் கண்ணன்	மின் போன்ற நுண்ணிடையையுடையரான ஆய்ச்சியரோடு சேர்ந்து போது போக்கின கண்ணபிரான்	மெத்தென வந்தான் என்று	(அதனால்) தாமதித்து வந்தானென்றெண்ணி (ஆழ்வார்)
		தன் நிலை போய்	தாமான தன்மை தவிரப் பெற்று

பெண் நிலை ஆம்-ஸ்திரீ பாவனையை யடைந்து;		குருகையர் கோன்	சடகோபருடைய
தான் தள்ளி	அப்பெருமானைத் தாம் திரஸ்கரித்து	தாள் தொழவே	திருவடிகளையே தொழுமாறு
உன்னுடனே கூடேன் என்று ஊடும்	உன்னோடு சேரமாட்டே னென்று ஊடின	நெஞ்சமே!	மனமே!
		நாள்தோறும் நல்கு	எப்போதுமருள் செய்வாயாக.

* * *—கீழ்த் திருவாய்மொழியில் தூதுவிட்டவாறே எம்பெருமான் ஓடிவர, இப்படி நாம் தூதுவிட்டழைக்க வேண்டும்படி தாமதித்ததற்கு என்னகாரண மிருக்குமென்று ஆராய்ந்த ஆழ்வார், இவன் வேறு பெண்டிரோடே கலந்திருந்து போதுபோக்கி யிருந்தானாத்தனை என்று கருதி ப்ரணய ரோஷத்தாலே நீ எங்கள் கோஷ்டியில் வரலாகாது, உன்னோடு நான் கூடமாட்டேன் என்று கதவடைத்துத் தள்ளினபடியைக் கூறும் *மின்னிடைமடவார் திருவாய்மொழி. இங்ஙனே லீலா ரஸங் கொண்டாடின ஆழ்வாருடைய திருவடிகளே சரண மென்றதாயிற்று. 52

நல்லவலத்தால் நம்மைச் சேர்த்தோன் முன் நண்ணாரை*
வெல்லும் விருத்தவிபூதியனென்று*—எல்லையறத்
தானிருந்துவாழ்த்தும் தமிழ்மாறன் சொல்வல்லார்*
வானவர்க்கு வாய்த்தகுரவர். 53

நல்ல வலத்தால்	(பந்து பறித்தல் முதலிய) நல்ல வன்மையால்	எல்லை அற	முடிவில்லாமல்
நம்மை சேர்த்தோன்	(ஊடலை நீக்கி) நம்மைச்சேர விட்டுக் கொண்டவன்	தான் இருந்து வாழ்த்தும்	தாமிருந்து ஸ்தோத்ரம் பண்ணின
முன்	முன்னம்	தமிழ் மாறன் சொல் வல்லார்	ஆழ்வாருடைய ஸ்ரீஸூக்தியை அதிகரிக்க வல்லவர்கள்
நண்ணாரை வெல்லும்	பகைவர்களை வென்றவனாய்	வானவர்க்கு	நித்யஸூரிகளுக்கு
விருத்த விபூதியன் என்று	ஒன்றோடொன்று சேராத விருத்தவிபூதிகளை யுடையவனென்று பரக்கப்பேசி	வாய்த்த குரவர்	பொருத்தமான குருக்களாவர்.

* * *—வைகல்பூங்கழிவாயில் தூதுவிடவேண்டும்படி எம்பெருமான் தாமதித்திருந்ததனாலே ப்ரணயரோஷம் தலையெடுத்து 'உன்னோடே கூடமாட்டேன்' என்று உறுதிகொண்டிருந்த ஆழ்வாரை நல்லவலத்தால் சேர்த்துக்கொண்டான்; நல்லவலமாவது—பந்து கழல் முதலிய லீலோபகரணங்களைப் பறித்துக்கொள்ளுதல், பலவகையாக வாக்குவாதங்கள் செய்தல் முதலியவையாம். அவை கீழ்த் திருவாய்மொழியில் விசதம். இங்ஙனே நல்லவலத்தால் கூடுவித்துக்கொண்ட பெருமான், முன்னே மஹாபலசாலிகளையும் வென்றவனாதலால் அபலைகளான நம்மை வெல்லுதல் அவனுக்குப் பணியோ என்றிருந்த ஆழ்வார்க்கு எம்பெருமான் தன்னுடைய விருத்த விபூதியோகத்தைக் காட்டிக்கொடுத்து இதையும் பாரீர் என்ன, அங்ஙனமே பார்த்து வாழ்த்தின *நல்குரவு மென்ற திருவாய்மொழியை ஓதவல்லவர்கள் வானவராலும் கொண்டாடப்பெறுவர்கள் என்றதாயிற்று. 53

குரவை முதலாம் கண்ணன் கோலச்செயல்கள்*
இரவுபக லென்னுமல் என்றும்*—பரவுமனம்
பெற்றேனென்றேகளித்துப் பேசும் பராங்குசன்தன்*
சொல்தேனில் நெஞ்சே! துவள். 54

கண்ணன்	கண்ணபிரானுடைய	பரவு மனம் பெற்றேன் என்றே களித்து பேசும்	அநுபவிக்கும்படியான நெஞ்சு படைத்தேனென்று களித்தருளிச் செய்த
குரவை முதல் ஆம் கோலம் செயல்கள்	ராஸக்ரீடை முதலான அழகிய சேஷ்டிதங்களை	பராங்குசன் தன் சொல் தேனில்	நம்மாழ்வாருடைய ஸ்ரீஸூக்தியாகிற மதுவிலே
இரவு பகல் என்னுமல் என்றும்	இரவு பகல் என்கிற வாசியின்றிக்கே எக்காலத்திலும்	நெஞ்சே	ஓமனமே!
		துவள்	நீ ஈடுபட்டிரு.

* * *—கண்ணபிரான் செய்தருளின ராஸக்ரீடை முதலான திவ்யசேஷ்டிதங்களிலே அஹோராத்ர விபாகமற எப்போதும் ஈடுபட்டு அவற்றையே அநுபவிக்கும்படியான நெஞ்சு பெற்றேனே! என்று மிக்க களிப்புடனே *குரவையாய்ச்சியர் பதிகம் பேசின ஆழ்வாருடைய ஸ்ரீஸூக்தி யமுதமே நமக்கும் பரமபோக்யம் என்றதாயிற்று. 54

துவளறுசீர் மால்திறத்துத் தொன்னலத்தால் *நாளும்
துவளறுதன் சீலமெல்லாம் சொன்னான்—*துவளறவே
முன்னமனுபவத்தில் மூழ்கிநின்ற மாறன், அதில்
மன்னுமுவப்பால் வந்தமால். 55

முன்னம் அனுபவத்தில்	கீழ்த்திருவாய்மொழியில் எம்பெருமானையனுபவிக்குந் திறத்தில்	துவள் அறு சீர் மால் திறந்து	குற்றமற்ற கல்யாண குணங்களையுடைய எம்பெருமான் விஷயத்தில்
துவள் அற	ஒரு குறைவு மின்றிக்கே	தொல் நலத்தால்	இயற்கையான பக்தியினால்
மூழ்கி நின்ற மாறன	ஸரிபூர்ணமாக அவகாஹிக்கப்பெற்றிருந்த ஆழ்வார்	நாளும் துவள் அறு	நித்ய நிர்துஷ்டமாயிருக்கின்ற
அதில் மன்னும் உவப்பால் வந்த மால்	அவ்வனுபவத்தில்பொருந்தி நிற்கப்பெற்ற ஆனந்தத்தாலுண்டான வியாமோஹத்தினால்	தன் சீலம் எல்லாம்	தம் படிகளை யெல்லாம்
		சொன்னான்	அருளிச் செய்தார்.

* * *—துவளில் மாமணிமாடத் திருவாய்மொழியானது ஆழ்வார் தம்முடைய படிகளைத் தாமே தெரிவிப்பது என்று ஈட்டிலருளிச்செய்தபடியே இங்குமருளிச் செய்கிறார். "மாறன் தன் சீலமெல்லாம் சொன்னான்'' என்கிறார். ஹேயகுணம் சிறிது மின்றிக்கே ஸமஸ்த கல்யாணகுணாத்மகனான எம்பெருமான் விஷயத்தில் பக்தியடியாகத் தமக்குண்டான படிகளையெல்லாம் இத்திருவாய்மொழியில் ஆழ்வார் அருளிச்செய்தார்; அதற்குக் காரண மென்னவெனில், கீழ்த்திருவாய்மொழியில் விளைந்த அநுபவமே என்றதாயிற்று. 55

மாலுடனே தான் கலந்து வாழப்பெருமையால்*
சாலநைந்து தன்னுடைமை தானடையக்—கோலியே*
தானிகழவேண்டாமல் தன்னைவிடல் சொல்மாறன்*
ஊனமறுசீர் நெஞ்சே யுண். 56

மாலுடனே	பரம புருஷனோடு	தன் உடைமை தான் அடைய	தம்முடைய ஆத்மாத்மீயங்களை யெல்லாம்
தான் கலந்து வாழ பெருமையால்	தாம் கூடி வாழப் பெருமையாலே	கோலி தான் இகழ வேண்டாமல்	ஸ்வப்ரயத்ந பூர்வகமாக விட வேண்டாமல்
சால நைந்து	மிகவும் தளர்ந்து		

தன்னை விடல் சொல் மாறன்	அவை தன்னடையே முற்கோலித் தம்மைக் கட்ட டங்க விட்டு அகன்றபடியை அருளிச்செய்த ஆழ்வாருடைய	ஊலாம் அறு சீர்	குற்றமற்ற திருக்கல்யாண குணங்களை
		நெஞ்சே உண்	மனமே நீ அனுபவிப்பாயாக.

***—ஆழ்வார் தாம் எம்பெருமானோடு கூடி வாழப் பெருமையால் மிகவும் தளர்ச்சி யடைந்து ஆத்மீயங்களெல்லாம் தம்மை விட்டு அகன்ற படியை *மாலுக்கு வையமளந்த திருவாய் மொழியில் அருளிச்செய்தார் என்றதாயிற்று. கீழே நாலாம் பத்தில் * ஏருளுமிறையோனும் என்கிற திருவாய்மொழியிற் காட்டிலும் இத்திருவாய்மொழிக்கு வாசியருளிச் செய்வதற்காக ''கோலியே தானிகழ வேண்டாமல்'' என்றருளிச் செய்தது. அத்திருவாய் மொழியில் ஆத்மாத்மீயங்களை ஸ்வப்ரயத்நபூர்வகமாக ஆழ்வார் கைவிட்டார்; இத்திருவாய் மொழியில் அங்ஙன மன்றிக்கே அவை தன்னடையே விட்டொழிந்தமை கூறல் வாசி யென்க. 56

உண்ணுஞ்சோருதி யொருமூன்று மெம்பெருமான்*
கண்ணனென்றே நீர்மல்கிக் கண்ணிணைகள்—*மண்ணுலகில்
மன்னுதிருக்கோளூரில் மாயன் பால் போம்மாறன்*
பொன்னடியே நந்தமக்குப் பொன். 57

உண்ணும் சோறு ஆதி ஒரு மூன்றும்	உண்ணும் சோறு முதலான தாரக போஷக போக்யங்கள் மூன்றும்	மண் உலகில் மன்னு	இந்நிலவுலகில் நிலைபெற்றிருக்கிற
		திருக்கோளூரில்	திருக்கோளூரிலுள்ள
எம்பெருமான் கண்ணன் என்றே	எம்பெருமானாகிய ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனே என்று அத்யவஸித்திருந்து	மாயன் பால் போம்	வைத்தமாநிதிப்பெருமாளிடம் செல்லப் புறப்பட்ட
		மாறன்	ஆழ்வாருடைய
		பொன் அடியே	அழகிய திருவடிகளே
கண் இணைகள் நீர் மல்கி	இரண்டு கண்களிலும் நீர் ததும்பப் பெற்று	நம் தமக்கு பொன்	நமக்குத் தனமாகும்.

***—"வாஸுதேவஸ் ஸர்வம்" என்றபடியே சோறு நீர் வெற்றிலைகளாகிற தாரக போஷக போக்யங்களெல்லாம் கண்ணனெம்பெருமானே யென்கிற அத்யவஸாயம் நிரம்பப் பெற்றிருந்து கண்ணீரைக் கொண்டே நிரூபணீயரான ஆழ்வார் *உண்ணுஞ்சோறு திருவாய் மொழியில் திருக்கோளூர்க்குச் செல்லப்புறப்பட்டார். அவருடைய திருவடிகளே நமக்குத் தஞ்சம். 57

பொன்னுலகு பூமியெல்லாம் புள்ளினங்கட்கே வழங்கி*
என்னிடரை மாலுக்கியம்புமென—*மன்னுதிரு
நாடுமுதல் தூது நல்கிவிடும்மாறனையே*
நீடுலகீர் போய்வணங்கும் நீர். 58

பொன் உலகு பூமி எல்லாம்	நித்ய விபூதி லீலாவிபூதியாகிய எல்லாவற்றையும்	மன்னு திரு நாடு முதல்	நித்யவைகுண்டம் முதலான இடங்களில்
புள் இனங் கட்கே வழங்கி	பறவைக் கணங்களுக்கே கொடுப்பதாகச்சொல்லி	தூது நல்கி விடும்	(பக்ஷிகளைத்) தூதாக விரும்பிப் போகவிட்டருளின
		மாறனையே	ஆழ்வாரையே
என் இடரை மாலுக்கு இயம்பும் என	(நீங்கள்) எனது துயரை எம்பெருமானிடம் சென்று சொல்லுங் கோள் என்று	நீடு உலகீர்	பெரிய உலகத்தீர்களே!
		நீர் போய் வணங்கும்	நீங்கள் சென்று வணங்குங்கள்.

* * *—உபய விபூதியையும் வழங்குவதாக வாக்களித்துப் புள்ளினங்களை விளித்து ''திருநாட்டிலோ அந்தர்யாமித்வத்திலோ எங்கேயாவது எம்பெருமானைக் கண்டுபிடித்து நீங்கள் எனது பிரிவாற்றாமையை அவனுக்கு அறிவிக்கவேணும்'' என்று சொல்லிப் *பொன்னுலகாளீரோ* பதிகத்தில் தூதுவிட்ட ஆழ்வாரையே அனைவரும் வணங்கவேணு மென்றாராயிற்று. 58

நீராகிக் கேட்டவர்கள் நெஞ்சழிய *மாலுக்கும்
ஏரார்விசும்பி லிருப்பரிதா—ஆராத
காதலுடன் கூப்பிட்ட காரிமாறன் சொல்லை*
ஓதிட வேயுய்யு முலகு. 59

கேட்டவர்கள்	(தம்முடைய ஆர்த்த நாதத்தைக்) கேட்டவர்கள்	ஆராத காதலுடன்	பரிபூர்ண ஆசையோடு
நீர் ஆகி நெஞ்சு அழிய	நீராய்க் கரைந்து நெஞ்சு சிதில மாம்படியும்	கூப்பிட்ட	அவனைக் கூவியழைத்த
மாலுக்கும்	ஸர்வேச்வரனுக்கும்	காரி மாறன்	நம்மாழ்வாருடைய
ஏர் ஆர் விசும்பில்	செல்வம் மிகுந்த பரமபதத்திலே	சொல்லை	அருளிச் செயலை
இருப்பு அரிதா	எழுந்தருளியிருத்தல் அஸாத்யமாம்படி யாகவும்	ஓதிடவே	ஓதின வளவிலே
		உலகு உய்யும்	உலகம் உஜ்ஜீவிக்கும்.

* * *—கேட்டவர்கள் நெஞ்சுருகிக் கரையும்படியாகவும் எம்பெருமானுங் கூடத் திருநாட்டில் தரித்திருக்க முடியாதபடியாகவும் பெருமிடறுசெய்து *நீராய் நிலனாய்ப் பதிகத்தில் கூப்பிட்டழைத்த ஆழ்வாருடைய திவ்யஸூக்தியை அதிகரிக்கவே உலகம் உஜ்ஜீவித்ததாகும். 59

உலகுய்ய மால்நின்ற உயர்வேங்கடத்தே*
அலர்மகளை முன்னிட்டு அவன் தன்—மலரடியே*
வன்சரணாய்ச் சேர்ந்த மகிழ்மாறன் தாளிணையே*
உன்சரணாய் நெஞ்சமே உள். 60

மால்	ஸர்வேச்வரன்	வன் சரண் ஆய் சேர்ந்த	திண்ணிய உபாயமாகப் பற்றின
உலகு உய்ய நின்ற	ஸகல லோகங்களும் உஜ்ஜீவிக்கும்படியாக நின்ற	மகிழ் மாறன்	வகுளாபரணரான நம்மாழ்வாருடைய
உயர் வேங்கடத்தே	உயர்ந்த திருமலையிலே	தாள் இணையே	உபய பாதங்களையே
அலர் மகளை முன்னிட்டு	பெரிய பிராட்டியாரைப் புருஷகாரமாக முன்னிட்டுக்கொண்டு	நெஞ்சமே	ஓ மனமே!
அவன் தன் மலர் அடியே	அப்பெருமானுடைய திருவடித் தாமரைகளிலே	உன் சரண் ஆய் உள்	உனக்குப் புகலாக ப்ரதிபத்தி பண்ணு.

* * *—''கானமும் வானரமும் வேடுமுடை வேங்கடம்'' என்கிறபடியே இன்னாரினையா ரென்கிற வாசியின்றிக்கே ஸகலப் பிராணிகளும் உஜ்ஜீவிக்கும்படியாகத் திருமலையிலே யெழுந்தருளியிருக்கின்ற திருவேங்கடமுடையானுடைய திருவடிகளைப் பிராட்டி புருஷகாரமாகப் பற்றின படியை *உலகமுண்ட திருவாய்மொழியிலருளிச் செய்த நம்மாழ்வாருடைய திருவடிகளே நமக்குத் தஞ்சமென்றாராயிற்று. ஈற்றடியில் உள்ளு என்கிற பாடமும் பொருந்தும். 60

5

உண்ணிலாவைவருடனிருத்தி இவ்வுலகில்*
எண்ணிலாமாயன் எனைநலிய—எண்ணுகின்ருன்*
என்று நினைந்தோலமிட்ட இன்புகழ்சேர் மாறனென*
குன்றிவிடுமே பவக்கங்குல். 61

எண் இலா மாயன்	எண்ணிறந்த ஆச்சரியகுண சேஷ்டிதங்களை யுடைய னான எம்பெருமான்	எண்ணுகின் ருன் என்று நினைந்து	திருவுள்ளம்பற்றி விட்டா னென்றெண்ணி
இ உலகில்	இந்நிலவுலகத்திலே	ஓலம் இட்ட	முறையிட்ட
உள் நிலாவு ஐவருடன் இருத்தி	உள்ளே வர்த்திக்கிற பஞ்சேந்திரியங்களாகிற பகைவருடன் இருக்கச் செய்து	இன் புகழ் சேர்	மஹாயசஸ்வியான
எனை நலிய	என்னை ஹிம்ஸிக்க	மாறன் என	ஆழ்வார் என்று அநுஸந்தித்த வாறே
		பவம்கங்குல் குன்றி விடும்	ஸம்ஸாரமாகிற காளராத்திரி ஒழிந்துபோம்.

* * *—ஆழ்வாரை இந்நிலத்திலே வைத்தது அஸ்மதாதிகளுக்காக. இந்நிலத்திலிருக்குமளவும் இந்திரியங்களோடேயிருக்க வேண்டியது ஸஹஜம். ஆகவே எம்பெருமான் ஆழ்வாரையும் இந்திரியங்களோடே வைக்கவேண்டியதாயிற்று. அதுகண்ட வாழ்வார் "இந்திரியங்களானவை எப்படிப்பட்டவர்களையும் படாதபாடு படுத்துமவையல்லவோ. இப்படிப்பட்ட இந்திரியங்களோடே நம்மை வைத்திருப்பது நலிகைக்காகவே போலும்" என்றெண்ணி அப்பெருமானை நோக்கி ஓவென்று முறையிட்டார் *உண்ணிலாவிய வென்னுந் திருவாய்மொழியில். அப்படிப்பட்ட ஆழ்வார் திருநாமத்தை உச்சரித்தவளவிலேயே நம்முடைய ஸம்ஸார பந்தம் தொலையும். 61

கங்குல்பகலரதி கைவிஞ்சி மோகமுற*
அங்கதனைக் கண்டோ ரரங்கரைப் பார்த்து—*இங்கிவள்பால்
என்செய நீ ரெண்ணுகின்ற தென்னுநிலை சேர்மாறன்*
அஞ்சொலுற நெஞ்சு வெள்ளையாம். 62

கங்குல் பகல்	இரவிலும் பகலிலும்	இங்கு இவள் பால் என் செய நீர் எண்ணுகின் றது என்னும் நிலை சேர் மாறன்	'இத்தகைய நிலைமையில் இவள் திறத்து நீர் செய்ய நினைத்திருப்பது என்ன? என்று கேட்கவேண்டும் படியான அவஸ்தையை யடைந்த ஆழ்வாருடைய
அரதி கை விஞ்சி	ஆற்ருமை அதிகப்பட்டு		
மோகம் உற	(ஆழ்வார்) மோஹ மடைந்திட,		
அங்கு அதனை கண்டோர்	அந்த நிலைமையைப் பார்த்த திருத்தாயார்	அம் சொல் உற	ஸ்ரீஸூக்தியை யநுஸந்திக்க
அரங்கரை பார்த்து	ஸ்ரீரங்கநாதனை நோக்கி	நெஞ்சு வெள்ளை ஆம்	ஹ்ருதயம் பரிசுத்தமாகும்.

* * *—கீழ்த்திருவாய் மொழியாகிய *உண்ணிலாவிய பதிகத்திலுண்டான தளர்ச்சியானது மிகவும் அதிகரித்து உணர்த்தியழிந்து மூர்ச்சிக்கும்படியான நிலைமை நேர்ந்தவளவிலே, "கோயில் திருவாசலிலே முறைகெட்ட கேள்வியாக்கி" என்ற ஆசார்ய ஹ்ருதய ஸ்ரீஸூக்திப்படியே பராங்குச நாயகியைத் திருத்தாயார் கோயில் திருவாசலிலே இட்டுவைத்து, 'பெரியபெருமாளே! இப்பெண்பிள்ளை திறத்து நீர் செய்ய நினைத்திருப்பது யாது? இப்படி இவளைக் கைவிடுகை தருமமோ?' என்று கேட்கிறபடியாய்ச் சென்றது * கங்குலும் பகலும் பதிகம்.

அரதி—வடசொல் ஆற்ருமை. 62

வெள்ளிய நாமங்கேட்டு விட்டகன்றபின்மோகம்*
தெள்ளியமால் தென்திருப்பேர்சென்றுபுக*—உள்ளமங்கே
பற்றிநின்றதன்மை பகரும் சடகோபற்கு *
அற்றவர்கள் தாமாழியார். 63

வெள்ளிய நாமம் கேட்டு	போக்யமான பகவந் நாமங்களைத் தாய் சொல்லக் கேட்டதனுல்
மோகம் விட்டு அகன்ற பின்	மூர்ச்சை தெளிந்த பின்பு
தெள்ளிய மால்	ஸர்வஜ்ஞனை ஸர்வேச்வரனுடைய (திருப்பதிகளுள் ஒன்ருன)
தென் திருப் பேர் சென்று புக	தென் திருப்பேரெயிற்பதியில் போய்ப் பிரவேசிக்க
உள்ளம் அங்கே பற்றி நின்ற தன்மை பகரும்	தமது திருவுள்ளம் அவ்விடத்திலேயே பிரவணமானபடியை அருளிச்செய்த
சடகோபற்கு	ஆழ்வார் பக்கலிலே
அற்றவர்கள் தாம்	அற்றுத் தீர்ந்தவர்கள் (அநந்யார்ஹசேஷபூதர்கள்)
ஆழியார்	கம்பீரஹ்ருதயர்களாவர்

* * *—கீழ்த்திருவாய் மொழியாகிய * கங்குலும் பகலில் திருத்தாயார் வாக்கிலே தோன்றிய சில திருநாமங்களைக் கேட்கப்பெற்ற வளவிலே மூர்ச்சை தீர்ந்தொழிய, உணர்ச்சி பெற்ற ஆழ்வார் தென்திருப்பேரெயில் என்னும் திருப்பதியிலே சென்று சேரவேணுமென்கிற ஆசையை வெளியிட்டருளினுர் * வெள்ளைச் சுரிசங்கு திருவாய்மொழியிலென்க.

இப்பாட்டின் இரண்டாமடியில் ''தென்திருப்பேர்'' என்றே உலகமெங்கும் பாடம் வழங்கி வருகின்றது. சோழ நாட்டுத் திருப்பதிகளுள் ஒன்ருன அப்பக்குடத்தான் ஸன்னிதிக்கே தென் திருப்பேரென்று வியவஹாரம். அந்தத் திருப்பதி இங்கு விஷயமன்று. பாண்டி நாட்டுத் திருப்பதிகளுள் ஒன்ருன தென்திருப்பேரையே இங்கு விவக்ஷிதம். ஆகவே 'தென்பேரை' என்று பாடமிருந்திருக்கலாமென்பர் பெரியோர். பேரை என்பது திருநாமமன்றென்றும், 'பேரெயில்' என்பதே திருநாமமென்றும் வியாக்கியானங்களினுல் தேறுகின்றபடியால் ஏகதேசக்ரஹணமாகத் தென்திருப்பேர் என்றிருக்கத் தகுதியுண்டு. 63

ஆழிவண்ணன் தன் விசயமானவை முற்றுங்காட்டி *
வாழ்தனுலென்று மகிழ்ந்து நிற்க—*ஊழிலவை
தன்னையின்று போல் கண்டு தானுரைத்த மாறன் சொல்*
பன்னுவரே நல்லது கற்பார். 64

ஆழி வண்ணன்	கடல் வண்ணனை எம்பெருமான்
தன் விசயம் ஆனவை முற்றும் காட்டி	தன்னுடைய 'விஜய'... பரம்பரைகள் முழுவதும் காட்டி
இதனுல் வாழ் என்று	இவற்றை யநுபவிப்பதனுல் வாழ்ந்துபோமென்று (ஆழ்வாரை நோக்கிக்) கூறி
மகிழ்ந்து நிற்க	உகந்திருக்க,
ஊழிலவை தன்னை	பழையனவாய்க் கழிந்த அந்த விஜயாபதானங்களை
இன்று போல் கண்டு	இன்று நடந்தவை போல் ஸாக்ஷாத்கரித்து
தான் உரைத்த மாறன்	தாம் அநுபவித்தற்குப் போக்கு வீடாகப் பாசுரமருளிச்செய்த ஆழ்வாருடைய
சொல்	ஸ்ரீஸூக்திகளை
பன்னுவரே	அநுஸந்திப்பவர்களே
நல்லது கற்பார்	நல்ல நூல்களைக் கற்பவராவர்.

* * *—எம்பெருமான் ஆழ்வாரை ஒருவாறு தரிப்பிக்க வேண்டித் தன்னுடைய அபதாநங்களாகிய மூவுலகளத்தல், கடல் கடைதல், நிலமிடத்தல், பிரளயம் காத்தல், பாரதம் கை செய்தல் முதலிய சரித்திரங்களைக் காட்டிக் கொடுத்து 'ஆழ்வீர்! இவற்றைப் பேசியநுபவித்து வாழக்கடவீர்' என்றருளிச் செய்ய, ஆழ்வாரும் அவற்றையெல்லாம் தற்காலத்திற்போலக் கண்டு களித்துப் பேசியனுபவித்தார் *ஆழியெழவென்னும் பதிகத்தில்.

'நல்லது கற்பார் மாறன்சொல் பன்னுவர்' என்று அந்வயித்து, நல்ல ஸ்ரீஸூக்திகளைக் கற்க விருப்பமுடையவர்கள் ஆழ்வார் ஸ்ரீஸூக்தியைக் கற்பர்கள் என்று முரைக்கலாம். 64

கற்றோர் கருதும் விசயங்களுக்கெல்லாம் *
பற்றும் விபவகுணப் பண்புகளை—*உற்றுணர்ந்து
மண்ணிலுள்ளோர் தம்மிழவை வாய்ந்துரைத்த மாறன் சொல்*
பண்ணிலினிதான தமிழ்ப் பா. 65

கற்றோர் கருதும்	கற்றவர்களால் தியானிக்கப் படுகிற	மண்ணில் உள்ளோர் தம் இழவை	இம்மண்ணுலகத்தவர்கள் பகவதநுபவத்தை யிழக்கும்படியை
விசயங்களுக்கு எல்லாம் பற்று ஆம்	வெற்றிச் சரிதைகளுக்கெல்லாம் ஆலம்பனமாயிருக்கிற	வாய்ந்து உரைத்த	பொருத்தமாக எடுத்துரைத்த
விபவ குணம் பண்புகளை	விபவாவதார குண ஸ்வபாவங்களை	மாறன் சொல்	ஆழ்வாரது அருளிச்செயலானது
உற்று உணர்ந்து	ஆராய்ந்தறிந்து,	பண்ணில் இனிது ஆன தமிழ் பா	பண்ணிசையில் பரமபோக்யமான த்ராவிட வேதம்.

* * *—கீழ்த்திருவாழ்மொழியாகிய *ஆழியெழவெனும் பதிகத்தில் அநுஸந்தித்த விஜய பரம்பரைக்கு அடியான விபவாவதார குண ஸ்வபாவங்களை அநுஸந்தித்து 'படுக்கை கீழே தனங் கிடக்கக் கால்வீங்கிச் சாவாரைப்போலே இப்படிப்பட்ட மஹாநிதியுண்டாயிருக்க இவ்வுலகத்தவர்கள் இத்தையிழந்து அனர்த்தப்படுவதே!' என்று ஸம்ஸாரிகளிழவுக்கு வெறுத்து உரைத்த பதிகம் * கற்பாரி ராமபிரானை யென்பது.

கீழ்த்திருவாய்மொழியின் நிகமனப் பாசுரத்தில் * வென்றிதரும்பத்தும் மேவிக்கற்பார்க்கே * என்றதில் நோக்காக "விசயங்களுக்கெல்லாம்" என்றருளிச் செய்தபடி. விசயங்களென்றது விஜயாபதாநங்களென்றபடி. 65

பாமருவுவேதம் பகர்மால்குணங்களுடன் *
ஆமழகுவேண்டப்பாடாமவற்றை—*தூமனத்தால்
நண்ணியவனைக் காண நன்குருகிக் கூப்பிட்ட*
அண்ணலைநண் ணாரே ழையர். 66

பா மருவு வேதம் பகர்	சந்தங்கள் பொருந்திய வேதங்களால் பேசப்படுகிற	குணங்களுடன்	திருக்குணங்களென்ன
		ஆம் அழகு	நல்ல அழகென்ன
மால்	ஸர்வேச்வரனுடைய	வேண்டப் பாடு ஆம் அவற்றை	பெருமேன்மை யென்ன ஆகியவைகளை

தூ மனத்தால் நண்ணி	மானஸ ஸாக்ஷாத்காரமாக அநுபவித்து	நன்கு உருகி கூப்பிட்ட	நன்றாக உள்ளம் உருகி ஓவென்று ஓலமிட்ட
அவனை காண	அப்பெருமானைக் கண்ணாரக் காணவேண்டி	அண்ணலை	ஆழ்வாரை
		நண்ணார்	அடிபணியாதவர்கள்
		ஏழையர்	அவிவேகிகளாவர்.

* * *—கீழ்த்திருவாய்மொழியாகிய *கற்பாரில் அநுஸந்திக்கப்பட்ட குணங்களோடு கூட அப்பெருமானது வடிவழகும் பெருமேன்மையும் ஆழ்வாருடைய திருவுள்ளத்திற்கு விஷயமாக, அவற்றோடு கூடின அப்பெருமானைக் கண்ணாலே காணவேணு மென்னுமாசை கிளர்ந்து கூப்பிட்ட திருவாய்மொழியாம் * பாமரு மூவுலகுமென்பது. அங்ஙனம் கூப்பிட்ட ஆழ்வாரை ஆச்ரயியாதவர்கள் அறிவிலிகளான நீசரேயாவர் என்றதாயிற்று.

வேண்டப்பாடாவது ஸர்வாதிகத்வம். *பாமருமூவுலகும் படைத்த* பாமரு மூவுலகு மளந்த* இத்தியாதிகளால் ஸர்வாதிகத்வமும், *தாமரைக்கண்ணாவோ* *தாமரைக் கையாவோ* இத்தியாதிகளால் அழகும் கூறினமை அறிக. 66

ஏழையர்கள்நெஞ்சை யிளகுவிக்கும்மாலழகு*
சூழவந்துதோன்றித் துயர்விளைக்க*—ஆழுமனந்
தன்னுடனேயவ்வழகைத் தானுரைத்த மாறன்பால்*
மன்னுமவர் தீவினைபோம்மாய்ந்து. 67

ஏழையர்கள் நெஞ்சை	அபலைகளினுடைய மனத்தை	ஆழும் மனம் தன்னுடனே	ஈடுபட்ட மனத்துடனே
இளகுவிக்கும்	உருக்க வல்லதான	அவ்வழகை	அந்த வடிவழகை
மால் அழகு	எம்பெருமானது அழகானது	உரைத்தமாறன் தன்பால்	அருளிச்செய்த ஆழ்வார் விஷயத்திலே
சூழ வந்து தோன்றி	நாற்புறமும் வந்து காட்சி தந்து	மன்னுமவர்	பொருந்தியிருப்பவர்களினுடைய
துயர் விளைக்க	வருத்தத்தையுண்டாக்க,	தீ வினை	பாவங்களெல்லாம்
		மாய்ந்து போம்	உருவழிந்து போம்.

***–கீழ்த்திருவாய்மொழியாகிய *பாமரு மூவுலகில் * வந்தெய்துமாறறியேன் மல்கு நீலச் சுடர்தழைப்ப* என்னும் பாசுரத்தில் ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்ட விலக்ஷணமான வடிவழகானது திருவுள்ளத்திலே ஊற்றிருந்து அத்தையே இடையறாமல் பாவித்த பாவநாப்ரகர்ஷத்தாலே அவ்வழகு ப்ரத்யக்ஷஸமமாய்த் தோற்றித் தனித் தனியும் திரளவும் ஒரு முகஞ் செய்து நலிய, தாம் நலிவு பட்டுச் சொல்லுகிற படியை உருவெளிப்பாட்டாலே நோவுபடுகிறவொரு பிராட்டி பாசுரமாக அருளிச் செய்ததாம் *ஏழையராவிப் பதிகம். 67

மாயாமல்தன்னைவைத்த வைசித்திரியாலே*
தீயாவிசித்திரமாச் சேர்பொருளோ—டோயாமல்*
வாய்ந்துநிற்கும்மாயன் வளமுரைத்த மாறனைநாம்*
ஏய்ந்துரைத்து வாழுநாளென்று. 68

தன்னை மாயாமல் வைத்த	ஆழ்வாராகிய தம்மை அழியாதபடி இந்நிலத்திலே வைத்த	ஓயாமல் வாய்ந்து நிற்கும் மாயன்	அநவரதமும் பொருந்தி நிற்கிற எம்பெருமானுடைய
வைசித்திரியாலே	விசித்திரத் தன்மையினுல்,	வளம்	விபூதி விஸ்தாரத்தை
		உரைத்த	அருளிச்செய்த
தீ ஆம் விசித்திரமா சேர் பொருளோடு	தீ முதலான பஞ்சபூதங்களும் (ஒன்றின் காரியம் ஒன்றுக்கில்லாதபடி வெவ்வேறுருவாய்) சேர்ந்திருக்கும் பதார்த்தங்களோடே	மாறனை	ஆழ்வாரை
		நாம் ஏய்ந்து உரைத்து வாழும் நாள் என்று	நாம் அனுகித் துதித்து வாழ்வது என்றைக்கோ?

* * *—கீழ்த்திருவாய்மொழியாகிய *ஏழையராவியில் பட்ட நலிவுக்கு ஆழ்வார் முடிந்தேபோயிருக்கவேண்டும்; ஆயினும் முடிந்து போகாதபடி தம்மை வைத்து நோக்கிக்கொண்டு போருகிற ஆச்சரியத்தைக் கண்டு தாம் விசித்திரப் பட. 'ஆழ்வீர்! இஃதொன்று கொண்டோ நீர் இப்படி விஸ்மயப்படுகிறது? மற்றும் நம்முடைய விசித்திரமான படிகளையெல்லாம் காணீர்' என்று எம்பெருமான் தன்னுடைய ஆச்சர்ய ஜகதாகாரத்வத்தைக் காட்டிக்கொடுக்க, அத்தை யநுபவித்து விஸ்மிதராகிருராழ்வார் *மாயாவாமனனே யென்னுந் திருவாய்மொழியில்.

இரண்டாமடியில் 'ஆயாமல்' என்றும் பாடமுண்டென்பர்; அது வழங்குமதன்று. 68

என்றனைநீ யிங்குவைத்த தேதுக்கென *மாலும்
என்றனக்குமென்றமர்க்கு மின்பமதா—*நன்றுகவி
பாடவெனக் கைம்மாறிலாமை பகர்மாறன்
பாடணைவார்க்குண்டாமின்பம். 69

என் தனை நீ இங்குவைத்தது ஏதுக்கு என	(எம்பெருமானே) என்னை நீ இந்நிலத்தில் வைத்திருப்பது எதற்காக? என்று (ஆழ்வார்) கேட்க,	கைம்மாறு இலாமைபகர்	இவ்வுபகாரத்திற்கு ஏற்ற பிரதி யுபகாரம் தம்மிடத்தில் இல்லாமையை நிர்வேதத்துடன் அருளிச்செய்த
மாலும்	எம்பெருமானும்		
என் தனக்கும் என் தமர்க்கும் இன்பம் அது ஆ நன்று கவி பாட என	"எனக்கும் என்னடியாக்கும் போக்யமாக திவ்யப் பிரபந்த மருளிச் செய்வதற்காக (வைத்திருக்கிறேன்)" என்றுவிடையருள,	மாறன் பாடு	ஆழ்வார் பக்கலிலே
		அணைவார்க்கு	சேருமவர்களுக்கு
		இன்பம் உண்டாம்	ஆனந்த முண்டாகும்,

* * *—பிரானே! எனக்கு ருசி யில்லாமலிருக்க என்னை இந்த ஸம்ஸாரத்திலே நீ வைத்திருப்பது எதற்காக வென்று ஆழ்வார் கேட்க 'உம்மைக்கொண்டு நமக்கும் நம்முடையார்க்கு மனுபவிக்கலாம்படி விலக்ஷணமான, திருவாய்மொழியைப் பாடுவித்துக் கொள்ளவே உம்மை இங்கு வைத்தோங்காணும்' என்று எம்பெருமானருளிச்செய்ய வியாஸபராசராதி மஹர்ஷிகளும் முதலாழ்வார்களுமுண்டாயிருக்க, நீசனேன் நிறையொன்றுமிலேனைக்கொண்டு இக்காரியம் கொள்ளத் திருவுள்ளம் பற்றின இம்மஹோபகாரத்திற்கு உபயவிபூதியிலும் கைம்மாறு ஒன்று மில்லையே யென்று தடுமாறிப் பேசினது *என்றைக்கு மென்னை யென்கிற திருவாய்மொழி. 69

இன்பக்கவி பாடுவித்தோனை* இந்திரையோடு
அன்புற்று வாழ்திருவாறன் விளையில்—*துன்பமறக்
கண்டடிமை செய்யக் கருதியமாறன் கழலே*
திண்டிறலோர் யாவர்க்கும் தேவு. 70

இன்பம் கவிபாடு வித்தோனை	போக்யமான திருவாய் மொழியைத் தம்மைக் கொண்டு பாடுவித்த எம் பெருமானை	துன்பம் அற கண்டு	தமது வருத்தம் தீரக் கண்டு
இந்திரையோடு	பிராட்டியோடு கூட	அடிமை செய்ய கருதிய	கைங்கரியம் பண்ண ஆசைப் பட்ட
அன்புற்றுவாழ்	மகிழ்ந்து வாழுமிடமான	மாறன்	ஆழ்வாருடைய
திருவாறன் விளையில்	திருவாறன் விளையென்னும் மலைநாட்டுத் திருப்பதியில்	கழலே	திருவடிகளே
		திண் திறலோர் யாவர்க்கும்	திடமான அத்யவஸாய முடையாரெல்லார்க்கும்
		தேவு	தெய்வமாகும்.

* * *—ஆழ்வார் தாம் பாடின திருவாய் மொழியைக் கேட்கைக்காகப் பெரிய பிராட்டியாருடனே பேரோலக்கமாகத் திருவாறன் விளையிலே எம்பெருமான் வந்தெழுந்தருளியிருக்கிற படியை அநுஸந்தித்து நாம் அங்கே சென்று அச்சேர்த்தியிலே திருவாய்மொழியைக் கேட்பித்து அடிமை செய்யப்பெறுவது எப்போதோவென்று மநோரதிக்கிறபடியைக் கூறும் *இன்பம் பயக்கவென்கிற திருவாய்மொழியென்றதாயிற்று. 70

தேவனுறைபதியில் சேரப்பெருமையால்*
மேவுமடியார்வசனும் மெய்ந்நிலையும்—*யாவையும்தா
னும்நிலையும் சங்கித் தவைதெளிந்த மாறன் பால்*
மாநிலத்தீர் நங்கள் மனம். 71

மா நிலத்தீர்	இப்பெரிய வுலகத்திலுள்ளவர்களே!	யாவையும் தான் ஆம் நிலையும்	ஸகலசேதநாசேதந ப்ரகாரத்வ ரூபமான நிலைமையிலும்
தேவன் உறை பதியில்	(கீழ்ச் சொன்ன) திவ்யதேசமாகிய திருவாறன் விளையில்	சங்கித்து	அதிசங்கை பண்ணி
சேர பெருமையால்	சேர்ந்துபாடி அடிமை செய்யப் பெருமையாலே	அவை தெளிந்த	இரண்டு வகையான அந்த அதிசங்கைகள் தீர்ந்து கீழ்ச்சொன்ன இரண்டு குணங்களிலும் தெளிவு பெற்ற
மேவும் அடியார் வசன் ஆம்மெய் நிலையும்	(அவனது) ஆச்ரித பாரதந்திரியமாகிற நிலைமையிலும்	மாறன் பால்	ஆழ்வார் பக்கலிலேயே
		நங்கள் மனம்	எமது நெஞ்சு பொருந்தியிருக்கின்றது.

* * *—கீழ்த்திருவாய் மொழியான *இன்பம் பயக்கவெனும் பதிகத்தில் மநோரதித்த படியே திருவாறன் விளையிலே சென்று புக்குத் திருவாய் மொழி கேட்பித்து அடிமை செய்யப் பெருமையாலே மிகவும் தளர்ந்து "எம்பெருமான் ஆச்ரித பரதந்திரன் ஸர்வ நிர்வாஹகன்" என்றிருந்தோம்; இவையும் நம்மைத் தோற்றிப் பொய்யாகிறதோ?" என்று ஆழ்வார் அவன் குணத்திலும் ஸ்வரூபத்திலும் அதிசங்கை பண்ண, அந்த அதிசங்கையை எம்பெருமான் போக்கியருள ஸமாஹிதரான படியைக் கூறுவதாம் *தேவிமாராவார் என்னுந் திருவாய்மொழி. இத்திருவாய்மொழியில் *உமருகந்துகந்தவுருவம்* இறந்ததும் நீயே* என்கிற

இரண்டு பாட்டுக்களில் * அறிவொன்றும் சங்கிப்பன் வினையேன் * என்றருளிச் செய்திருப்பது கொண்டு ஆழ்வாருக்கு சங்கையுண்டாயிற்றென்னுமிடம் அறிக.

மலரடிப்போதுகளென்னெஞ்சத் தெப்பொழுதுமிருத்தி வணங்கப் பலரடியார் முன்பருளிய என்று கீழ்த்திருவாய் மொழியில் அநுஸந்தித்த உபகாரத்தை ஸ்மிருதி விஷயமாம்படி பிரகாசிப்பிக்க, அத்தை *தாள்களை யெனக்கே தலைத்தலைச் சிறப்பத்தந்த பேருதவி* என்றநுஸந்தித்து ப்ரீதரானமையால் ஒருவாறு சங்கை தெளிந்தமையும் விளங்கிற்று. 71

நங்கருந்தை ந நன்றுக நாடிநிற்கும் மாலறிய*
இங்கிவற்றிலாசை யெமக்குளதென்—சங்கையினல்*
தன்னுயிரில் மற்றில்நசை தாளெழிந்த மாறன்தான்*
அந்நிலையை யாய்ந்துரைத்தா னங்கு. 72

நம் கருத்தை	நமது ஹ்ருதயத்தை	தன் உயிரில் மற்றில்	ஆத்மாவிலும் ஆத்மீயங்களிலும்
நன்றுக நாடி நிற்கும்	உள்ளபடி ஆராய்ந்து போருகிற	நசை தான் ஒழிந்த	விருப்பம் தொலைந்த
மால் அறிய	எம்பெருமானது திருவுள்ளத்தாலே	மாறன் தான்	ஆழ்வார்
இங்கு இவற்றில் ஆசை	ப்ராக்ருத வஸ்துக்களில் விருப்பம்	அந்நிலையை	அந்தத் தன்மையை
எமக்கு உளது என் சங்கையினல்	எமக்கு இருக்குமோ என்னு மதிசங்கையாலே	அங்கு ஆய்ந்து உரைத்தான்	அவ்வண்ணம் ஆராய்ந்து அருளிச் செய்தார்.

* * *—கீழ்த்திருவாய் மொழியான *தேவிமாராவாரில் அதிசங்கையுண்டாகித் தீர்ந்தவளவேயல்லது தமக்கு அபேக்ஷிதமான பாஹ்யஸம்ச்லேஷம் நேரவில்லையே; அதனல் ஆழ்வார்க்கு ஒரு சங்கையுண்டாயிற்று; "ஸம்ஸாரத்திலே நமக்கு நசையில்லையென்று நரம் எண்ணியிருக்கிரேம்; ஆனலும் *உள்ளுவாருள்ளிற்றெல்லாமுடனிருந்தறியும் ஸர்வேச்வரனுடைய திருவுள்ள மறிந்ததாக நமக்கு ஸம்ஸாரருசி இருக்கிறதுபோலும்; இல்லையாகில் எம்பெருமான் உபேக்ஷிக்க ப்ரஸக்தியிராதே; உபேக்ஷிக்கச் காண்கையாலே நமக்கு ஸம்ஸாரருசி இன்னமும் அறவில்லை யென்று எம்பெருமான் திருவுள்ளம் பற்றியிருக்கக் கூடும்; அவன் அங்ஙனே திருவுள்ளம்பற்றினல் அது பொய்யாக இருக்கமாட்டாதே; நம்மையுமறியாமல் நமக்கு ஸம்ஸார ருசி உள்ளத்தினுள்ளே உறைகின்றதோ என்னவோ" என்றெரு சங்கையுண்டாயிற்று. அதனல் ஆத்மாத்மீயங்களில் தாம் நசையற்றபடியை ஆழ்வார் அந்யாபதேசத்தாலே அருளிச்செய்த திருவாய் மொழியாம் *நங்கள் வரிவளை யென்பது. *காலம்பல சென்றும் காண்பதாணை உங்களோ டெங்களிடையில்லையே *பாதமடைவதன் பாசத்தாலே மற்றவன் பாசங்கள் முற்றவிட்டு* இத்யாதி பாசுரங்கள் காண்க.

என் சங்கையினல்—என்கிற சங்கையினலென்றபடி. 72

அங்கமரர் பேண வவர்நடுவே வாழ்திருமாற்கு*
இங்கோர்பரிவரிலையென்றஞ்ச—*எங்கும்
பரிவருளரென்னப் பயந்தீர்ந்த மாறன்*
வரிகழல்தாள்சேர்ந்தவர் வாழ்வார். 73

அங்கு	அந்த நித்யவிபூதியிலே
அமரர்	நித்ய ஸூரிகளும் முக்தர்களும்
பேண	மங்களாசாஸனம் பண்ணிக் கொண்டிருக்க
அவர் நடுவே வாழ் திரு மாற்கு	அந்த நித்ய முக்தர்களோடே வாழ்கின்ற ஸர்வேச்வரனுக்கு
இங்கு	இந்நிலத்திலே
ஓர் பரிவர் இலை என்று	பரிந்து காப்பிடுவார் ஒருவருமில்லையே யென்று
அஞ்ச	தாம் பயப்பட,
எங்கும் பரிவர் உளர் என்ன	எவ்விடத்திலும்பரிவுள்ளவர்கள் இருக்கின்றார்களென்று எம்பெருமான் கூற (அதனால்)
பயம் தீர்ந்த மாறன்	அச்சம் தீரப்பெற்ற ஆழ்வாருடைய
வரி கழல் தாள்	வரியையுடைய வீரக்கழலோடே கூடின திருவடிகளை
சேர்ந்தவர்	அடைந்தவர்கள்
வாழ்வார்	உஜ்ஜீவிக்கப் பெறுவர்கள்.

* * *—கீழ்த் திருவாய்மொழியான *நங்கள் வரிவளையில் *ஓர் கோல நீல நன்னெடுங் குன்றம் வருவதொப்பான்* என்று அநுஸந்திக்க அவனுடைய திவ்ய மங்கள விக்ரஹ வைலக்ஷண்யத்திலே திருவுள்ளம்சென்று 'இப்படிப்பட்ட ஸௌந்தர்ய ஸௌகுமார்யங்களுக்குக் கொள்கலமான இவ்வடிவுடனே ப்ரயோஜநாந்தரபரரான தேவர்களின் காரியம் செய்கைக்காக, பிரதிகூலர்வர்திக்கிற இந்த நிலத்திலே தனியே வந்தவதரித்து ஸஞ்சரிக்கின்றானே. பரிவர் ஒருவருமில்லையே! என்ன தீங்கு நேரிடுமோ!' என்று ஆழ்வார் வயிறெரிந்து பயப்பட, அதற்கு எம்பெருமான் "ஆழ்வீர்! நமக்குப் பரிகைக்கு முமுக்ஷுக்களும் முக்தரும் நித்யரும் உண்டு; ஒரு குறையுமில்லை" என்றருளிச்செய்ய, ஆழ்வார் அச்சம் தீர்ந்தாராயிற்று *அங்கு மிங்கும் பதிகத்தில். இத்திருவாய்மொழியிலே *கலக்கமில்லா நல்தவ முனிவர் கரை கண்டோர் துளக்க மில்லா வானவரெல்லாம் தொழுவார்கள்* என்ற பாசுரத்தினால் ஆழ்வாருடைய அச்சம் தீர்ந்தமை அறியத்தக்கது. 73

வாராமலச்சமினி மால்தன் வலியினையும்*
சீரார் பரிவருடன் சேர்த்தியையும்—*பாருமெனத்
தானுகந்த மாறன்தாள் சார்நெஞ்சே சாராயேல்*
மானிடவரைச் சார்ந்து மாய். 74

இனி அச்சம் வாராமல்	இனி மேலும் (ஆழ்வார்க்கு) அச்சம் மறுவலிடாதபடியாக
மால்	ஸர்வேச்வரன்
தன் வலியினையும்	தன்னுடைய பராக்கிரமங்களையும்
சீர் ஆர் பரிவருடன் சேர்த்தியையும்	மேன்மை பொருந்திய அன்பரோடு தான் சேர்ந்திருக்கிற படியையும்
பாரும் என	காட்டிக்கொடுக்க
தான் உகந்த	(அது கண்டு) உகந்தருளின
மாறன் தாள்	ஆழ்வாரது திருவடிகளை
நெஞ்சே சார்	நெஞ்சமே அடைந்திடு.
சாராய் ஏல்	அங்ஙனம் அடைய மாட்டாயாகில்
மானிடவரை சார்ந்து மாய்	ஸம்ஸாரிகளோடே கூடி ஸ்வரூபமழிந்துபோ.

* * *—கீழே – அங்குமிங்கும் பதிகத்தில் ஆழ்வார்க்குண்டான அச்சத்தை எம்பெருமான் ஒருவாறு தீர்த்திருக்கச் செய்தேயும், இன்னமும் இவர்க்கு நம் பக்கல் பரிவின் கனத்தாலே அச்சம் மறுவலிடக் கூடுமென்றெண்ணி, பிரதிகூலர்க்குக் கணிசிக்கவொண்ணாதபடி அரணுடைத்தான திருச்செங்குன்றூரிலே மஹா சக்திமான்களான மூவாயிரம் வேதியர்கள் பரிந்து நோக்க, அவர்களுடன் தான்

சேர்ந்து வாழ்கிறபடியையும் தனக்கு அஸாதாரணமாகவுள்ள வீர்ய பராக்ரமாதி குணஸமிருத்தியையும் காட்டிக்கொடுக்க, அதனால் அச்சம்கெட்டு அவன் வடிவழகிலே நெஞ்சை வைத்து அநுபவித்து உகந்தாரென்பதைத் தெரிவிப்பதாம் *வார்கடா வருவித் திருவாய்மொழி.

இங்ஙனே யநுபவித்த ஆழ்வாருடைய திருவடிகளைச் சேர்ந்தால்தான் உஜ்ஜீவனம். இல்லையேல் ஸம்ஸாரிகளோடே சேர்ந்து பாழாய்ப்போகவேண்டியது தான் என்றாராயிற்று. 74

மாயன்வடிவழகைக் காணாத வல்விடா
யாய்* அதறவிஞ்சியழுதலற்றும்—*தூயபுகழ்
உற்றசடகோபனை நாமொன்றிநிற்கும் போதுபகல்*
அற்றபொழுதான தெல்லியாம். 75

மாயன்	ஸர்வேச்வரனுடைய	தூய புகழ் உற்ற	பரிசுத்த கீர்த்தி வாய்ந்த
வடிவு அழகை	திவ்யமங்கள விக்ரஹ ஸௌந்தர்யத்தை	சடகோபனை	ஆழ்வாரை
காணாத	ஸேவிக்கப் பெருமையாலுண்டான	நாம் ஒன்றி நிற்கும் போது	நாம் கிட்டி நின்று அநுபவிக்கும் காலம் எதுவோ அது
		பகல்	—பகலாகும் [தான்
வல் விடாயாயது	மிக்க வருத்தமானது	அற்ற பொழுதானது	அவ்வநுபவம் விச்சேதித்த காலமானது
அற விஞ்சி	மிகவும் அதிகரிக்க (அதனால்)		
அழுது அலற்றும்-அலற்றியழுதவரான		எல்லி ஆம்	காளராத்ரியாகும்.

* * *—கீழ்ப்ரஸ்துதமான அநுபவம் மாநஸாநுபவமாத்திரமாய் பாஹ்ய ஸம்ச்லேஷ யோக்ய மல்லாமையாலே மிகவும் நோவுபட்டு காட்டுத்தீகதுவினாற்போலே சாலவும் பரிதபித்து, அவனது வடிவழகைப் பலபடியாக வருணித்துக் கொண்டு பெருங்கூப்பீடாகக் கூப்பிடுகிற திருவாய்மொழி *மாயக்கூத்தாவாமனு வென்பது. 75

எல்லி பகல்நடந்த விந்தவிடாய் தீருகைக்கு*
மெல்லவந்து தான்கலக்க வேணுமென—*நல்லவர்கள்
மன்னுகடித்தானத்தே மாலிருக்கமாறன் கண்டு*
இந்நிலையைச் சொன்னானிருந்து. 76

எல்லி பகல் நடந்த	இரவும் பகலும் ஓயாதே வளர்ந்த	கடித்தானத்தே	திருக்கடித்தானத்திலே
இந்த விடாய் தீருகைக்கு	கீழ்த்திருவாய் மொழியிலுண்டான வருத்தம் தீர்வதற்காக	மால் இருக்க	அந்த ஸர்வேச்வரன் எழுந்தருளியிருக்க
மெல்ல வந்து தான் கலக்க வேணும் என	பையவந்து (எம்பெருமான்) தான் ஸம்ச்லேஷிக்க வேணுமென்றெண்ணி	மாறன் கண்டு	அவ்விருப்பை ஆழ்வார் ஸேவித்து
		இருந்து	நிலைபெற்றிருந்து
நல்லவர்கள் மன்னு	நற்புகழ் வேதியர்கள் நிலைபெற்று வாழ்கிற	இந்நிலையை சொன்னான்	இந்தச் செய்தியை அருளிச் செய்தார்.

* * *—கீழே அநவரதமாக நிகழ்ந்த தம்முடைய பெருவிடாய் கெடும்படி தம்மோடே வந்து ஸம்ச்லேஷிக்க விரும்பி அடுத்தணித்தாகத் திருக்கடித்தான

மென்னும் மலைநாட்டுத் திருப்பதியிலே வந்திருந்து தம்பக்கலிலே மிகவும் ஆவல் கொண்டிருக்கிறபடியை அவன் காட்டிக் கொடுக்க, அத்தை அநுஸந்தித்து ஆழ்வார் தாம் ஹ்ருஷ்டராகிற படியைத் தெரிவிப்பதாம் *எல்லியுங்காலையும் பதிகம். 76

இருந்தவன் தான் வந்து இங்கிவரெண்ணமெல்லாம்*
திருந்த விவர்தந்திறத்தே செய்து—*பொருந்தக்
கலந்தினியனுயிருக்கக் கண்டசடகோபர்*
கலந்தநெறி கட்டுரைத்தார் கண்டு. 77

இருந்தவன் தான்	திருக்கடித்தானத்திலிருந்த ஸர்வேச்வரனே
இங்கு வந்து	இவ்விடத்தேற வந்து
இவர் எண்ணம் எல்லாம் திருந்த	இவ்வாழ்வாருடைய மனோரகம் முழுவதும் முற்றுப்பெற
இவர் தம் திறத்தேசெய்து	இவரிடத்தே அருள் செய்து
பொருந்த கலந்து	ஒரு நீராய்க் கலந்து
இனியன் ஆய் இருக்க கண்ட	இனிமையோடே யிருக்கும் படியை ஸேவித்த
சடகோபர்	ஆழ்வார்
கலந்த நெறி	அவன் தம்மோடு ஸம்ச்லேஷித்த படியை
கண்டு	திருவுள்ளத்தாலே கண்டு
கட்டுரைத்தார்	அருளிச் செய்தார்.

*** திருக்கடித்தானத்திலிருப்பைக் கீழ்த்திருவாய் மொழியான "எல்லியுங் காலையில் காட்டிக் கொடுத்த எம்பெருமான் ஆழ்வாரிருப்பிடத்தளவும் மெள்ள வந்து தன்னை முற்றூட்டாக அநுபவிக்கும்படியாக்கி வைத்து ஒரு நீராகக் கலந்து அத்தாலே தான் இனிமை பெற்றவனுயிருக்கிறபடியைக் கண்ட ஆழ்வார் அவன் தம்முடனே வந்து கலந்தபடியைப் பேசினாராயிற்று *இருத்தும் வியந்து பதிகத்தில்.

கண்ணிறைய வந்து கலந்த மாலிக்கலவி*
திண்ணிலையாவேணுமெனச் சிந்தித்து—*தண்ணிதெனும்
ஆருயிரினேற்றமது காட்ட ஆய்ந்துரைத்தான்*
காரிமா றன்தன் கருத்து. 78

கண் நிறைய வந்து கலந்த மால்	கண்ணார வந்து கலந்த எம்பெருமான்
இக்கலவி திண் நிலை ஆ வேணும் என சிந்தித்து	இந்தக் கலவியானது சாச்வதமாயிருக்க வேணுமென்றெண்ணி
தண்ணிது எனும்	கீழே சிறிய தென்பதாக ஆழ்வார் பேசின
ஆர் உயிரின்	அருமையான ஆத்மாவினுடைய
ஏற்றம் அது காட்ட	ஏற்றத்தைக் காட்டிக் கொடுக்க
காரி மாறன்	ஆழ்வார்
ஆய்ந்து	ஆராய்ந்து
தன் கருத்து உரைத்தான்	தமது திருவுள்ளத்தை அருளிச் செய்தார்.

***—இருத்தும் வியந்தென்கிற கீழ்த்திருவாய்மொழியிலே பேருவகை யோடே யநுபவிக்கிற வளவில் ஆழ்வார் *சிறியேனுடைச் சிந்தையுள்* என்று தம்முடைய சிறுமையை அநுஸந்தித்தார்; அதனால் இவர் நைச்யாநுஸந்தானம் பண்ணி அகலக் கூடுமென்றெண்ணின எம்பெருமான் இந்த ஸம்ச்லேஷம் இடை யறுது செல்ல வேணுமென்று கருதி, 'ஆழ்வீர்! மிகவுயர்ந்ததான ஆத்மவஸ்துவை நீர் தண்ணிதாக நினைப்பது தகுதியன்று; இதன் ஏற்றத்தைக் காணீர்' என்று

ஆத்மஸ்வரூப வைலக்ஷண்யத்தைக் காட்டிக் கொடுக்க இனி நைச்யாநுஸந்தானம் பண்ணி அகலமாட்டாமையாகிற தமது திருவுள்ளத்தை வெளியிட்டாராழ்வார் *கண்கள் சிவந்து பதிகத்தில். "தெருளும் மருளும் மாய்த்தோமே" என்ற பாசுரத்தில் நோக்காக "காரிமாறன் தன் கருத்து ஆய்ந்துரைத்தான்" என்றது. 78

கருமால் திறத்திலொரு கன்னிகையாம் மாறன்*
ஒருமாகலவியுரைப்பால்—*திரமாக
அந்நியருக்காகா தவன்றனக்கேயாகு முயிர்*
அந்நிலையையோரு நெடிதா. 79

கருமால் திறத்தில்	ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான் விஷயத்தில்	திரம் ஆக	ஸ்திரமாக
ஒரு கன்னிகை ஆம் மாறன்	ஒரு கன்னிகையின் தன்மையை யடைந்த ஆழ்வார்	உயிர் அன்னியருக்கு ஆகாது	ஆத்மா அந்ய சேஷப்படாமல்
ஒரு மா கலவி உரைப்பால்	ஒரு விலக்ஷண ஸம்ச்லேஷ லக்ஷணங்களை(த்தோழி பேச்சாலே) அருளிச் செய்ததனால்	அவன் தனக்கே ஆகும் அந்நிலையை	அப்பெருமானுக்கே உரித்தாம் நிலைமையை
		நெடிது ஆ	தீர்க்கமாக
		ஓரும்	ஆராய்மின்.

* * *—ஆழ்வார் தம்முடைய அநந்யார்ஹத்வத்தைத் தோழி பாசுரத்தாலே வெகு சமத்காரமாக அருளிச்செய்த பதிகம் *கருமாணிக்கமலை யென்பது. பராங்குச நாயகி விவாஹ யோக்யமான பருவம் வாய்ந்தவளாக இருந்ததனால் அவளுக்கு விவாஹம் நடத்தவேணுமென்று மாதா பிதாக்கள் எண்ணி ஸ்வயம்வர ஸந்நாஹம் பண்ணின வளவிலே *அன்றிப்பின் மற்றொருவர்க்கு என்னைப் பேசலொட்டேன் மாலிருஞ்சோலை யெம்மாயற்கல்லால்* மானிடவர்க்கென்று பேச்சுப்படில் வாழகில்லேன்* என்னும்படியான தன்மை வாய்ந்திருக்கிற தலைவி அந்த விவாஹ ஸன்னாஹத்தைத் தவிர்க்க வேண்டி ஏற்கனவே தனக்கு எம்பெருமானோடே விவாஹமாய் விட்டதென்பதைத் தன் வாக்காலே சொல்லிக்கொள்ள இயலாதாகையாலே தோழி ஊஹமாகச் சொல்லுகிற பாசுரத்தாலே [ஏற்கெனவே கலவி நடந்துவிட்டாப் போலிருக்கிறதே! என்று தெரிவிக்கும் முகத்தாலே] அநந்யார்ஹத்வம் வெளியிட்டபடி.

இப்பாட்டினீற்றடியில் "இந்நிலையை" என்கிற பாடம் தவறு; 'அந்நிலையை' என்பதே நன்கு பொருந்தும். ஆ என்பது ஈற்றுச் சீராதலால். 79

நெடுமாலழகுதனில் நீள் குணத்தில் * ஈடு
படுமாநிலையுடைய பத்தர்க்கு—*அடிமைதனில்
எல்லைநிலம்தானாக வெண்ணினான்மாறன்* அது
கொல்லை நிலமான நிலை கொண்டு. 80

நெடுமால் அழகுதனில்	ஸர்வேச்வரனுடைய வடிவழகிலும்	மா நிலை உடைய	சிறந்த தன்மையுடையரான
நீள் குணத்தில் ஈடுபடும்	குண விசேஷத்திலும் ஈடுபடும்படியான	பத்தர்க்கு அடிமை தனில்	பாகவதர்களுக்கு அடிமைப்படும் திறத்தில்

எல்லை நிலம் தான் ஆக மாறன் எண்ணினன்	சரமாவதி தாஸ்யம் தமக்கே யுள்ளதென்று ஆழ்வார் அத்யவஸாயங் கொண்டார்; (எதனாலேயென்னில்)	அது கொல்லை நிலம் ஆன நிலைகொண்டு	அந்த பாகவத சேஷத்வமே இதற்கு மேலில்லை யென்னலாம் படியான உத்தம புருஷார்த்த மென்று கொண்டு.

* * *—கீழ்த்திருவாய் மொழியாகிற *கருமாணிக்க மலையில் ஆத்மாவுக்குச் சொன்ன பகவதநந்யார்ஹத்வமானது நிலைநிற்பது பாகவத சேஷத்வபர்யந்த மானால் என்னுமிடத்தை யநுஸந்தித்து "அவனுடைய ஸௌந்தர்ய சீலாதிகளில் தோற்று அடிமைபுக்கிருக்கும் பாகவதர்களுக்கு சேஷமாயிருக்குமிருப்பே எனக் குப் புருஷார்த்தம்" என்றறுதியிட்டு அந்தப் பரமார்த்தத்தை *நெடுமாற்கடிமை யெனும் பதிகத்திலே அழ்வாரருளிச் செய்தாரென்கை.

கொல்லை நிலம்—இதற்கு மேலாக வொரு நிலமில்லையென்னலாம்படி சரமா வதியான நிலமென்க. இரண்டாமடியில் "பத்தர்" என்றே பாடம் வழங்கி வரு கின்றது! 'புத்தர்க்கு' என்று ஸ்ரீகோசங்களிற் பெரும்பாலுங் காண்கிற பாடம் மிக அழகியது. அதுவே கொள்ளத்தக்கது. 80

கொண்ட பெண்டிர் தாம்முதலாக் கூறுமுற்றார் கன்மத்தால்
அண்டினவரென்றே யவரைவிட்டு—*தொண்டருடன்
சேர்க்கும் திருமாலைச் சேருமென்றான் *ஆர்க்குமிதம்
பார்க்கும் புகழ்மாறன் பண்டு. 81

ஆர்க்கும் இதம் பார்க்கும் புகழ் மாறன்	அனைவர்க்கும் ஹிதமே சிந்திக்கிற யசஸ்வியான நம்மாழ்வார்	கன்மத்தால் அண்டினவர் என்றே	கர்மோபாதியாலே நெருங்கு மவர்களத்தனை யென்று கொண்டு
பண்டு	முன்பு	அவரை விட்டு	அந்த ஆபாஸபந்துக்களை விட்டு
கொண்ட பெண்டிர் தாம் முதலா கூறும் உற்றார்	மனைவி முதலாகச் சொல்லப்படுகிற பந்துவர்க்க மெல்லாம்	தொண்டருடன் சேர்க்கும் திருமாலை	நம்மை பாகவத கோஷ்டியிலேசேர்க்க வல்லவனான ஸர்வேச்வரனை
		சேரும் என்றான்	சேருங்கோ ளென்று உபதேசித்தார்.

* * *—தன்னைப் பற்றினாரை பாகவதர்கள் திருவடிகளிலே சேர்த்து ரக்ஷித் தருளவல்ல ஸர்வேச்வரனே ஸகலவிதபந்துவுமாவான்; அல்லாதாரடங்கலும் ஔபாதிகபந்துக்கள்; ஆன பின்பு ஔபாதிக பந்துக்களை விட்டு நிருபாதிக ஸகல வித பந்துவுமான ஸர்வேச்வரனுக்கு அடிமை செய்து உஜ்ஜீவியுங்கோளென்று, அனைவர்க்கும் ஹிதைஷியான ஆழ்வார் உபதேசித் தருளின பதிகம் *கொண்ட பெண்டிரென்பதாம். 81

பண்டையுறவான பரனைப் புளிங்குடிக்கே
கண்டு* எனக்கெல்லாவுறவின் காரியமும்—* தண்டறநீ
செய்தருளென்றே யிரந்த சீர்மாறன் தாளிணையே*
உய்துணையென் றுள்ளமேயோர். 82

பண்டை உறவு ஆன பரனை	அநாதிஸித்தமான ஸம்பந்தத்தை யுடையனான பரம புருஷனை	தண்டு அற நீ செய்தருள் என்று	தட்டில்லாமல் நீ செய்தருள வேணும்’ என்று
புளிங்குடிக்கே கண்டு	திருப்புளிங்குடியிலே ஸேவித்து	இரந்த	பிரார்த்தித்த
		சீர் மாறன்	ஆழ்வாருடைய
		தாள் இணையே	உபய பாதங்களே
எனக்கு	‘அடியேனுக்கு	உய் துணை என்று	நமக்கு உஜ்ஜீவநோபாயமென்று
எல்லா உறவின் காரியமும்	ஸகலவிதமான உறவினுடையவும் காரியங்களை	உள்ளமே ஓர்	நெஞ்சே! நினை.

* * *—நிருபாதிக பந்துவான ஸர்வேச்வரனைத் திருப்புளிங்குடியிலே ஸேவித்து எனக்கு ஸகலவித பந்துக்ருத்யமும் நீ செய்தருள வேணும் என்று ஆழ்வார் பிரார்த்தித்த படியைக் கூறுவதாம் * பண்டை நாளாலே பதிகம். *சோதிவாய் திறந்துன் தாமரைக் கண்களால் நோக்காய் * நின்பாதபங்கயமே தலைக்கணியாய் * என்றிப்படி பாசுரந்தோறும் ஒவ்வொரு வகையான பிரார்த்தனையிருப்பது காண்க. தண்டு அற—தடையின்றிக்கே; அல்லது காலதாமதமின்றி. 82

ஓரா நீர் வேண்டினவை யுள்ளதெல்லாம் செய்கின்றேன் *
நாராயணனன்றோ நானென்று—*பேருறவைக்
காட்டவவன் சீலத்தில் கால்தாழ்ந்த மாறனருள் *
மாட்டிவிடும் நம்மனத்து மை. 83

நீர் ஓரா வேண்டினவை உள்ளது எல்லாம்	‘(ஆழ்வீர்!) நீர் ஆராய்ந்து அபேக்ஷித்தவை யெல்லாவற்றையும்	பேர் உறவை காட்ட	தனது சிறந்த உறவையும் நினைப்பூட்டின வளவிலே
		அவன் சீலத்தில்	அப்பெருமானது சீல குணத்திலே
செய்கின்றேன்	நான் தலைக்கட்டித் தருகின்றேன்	கால் தாழ்ந்த	ஆழங்காற்பட்ட
		மாறன் அருள்	ஆழ்வாருடைய திருவருளானது
நான் நாராயணன் அன்றோ என்று	நான் ஸர்வ சக்தனான நாராயணனன்றோ’ என்று (எம்பெருமான்)	நம் மனத்து	நமது நெஞ்சிலுள்ள
		மை	அஜ்ஞான விருளை
		மாட்டி	மாளச் செய்துவிடும்

* * *—கீழ்த்திருவாய் மொழியாகிய பண்டை நாளில் எனக்கெல்லாவுறவின் காரியமும் செய்தருளவேணுமென்று இரந்த ஆழ்வாரை நோக்கி ‘ஆழ்வீர்! நீர் பிரார்த்திக்க வேணுமோ? நானே பிரார்த்தித்துச் செய்ய வேண்டும் படியன்றோ எனக்குண்டான நாராயணத்வப்ரயுக்தமான உதிரத் தெறிப்பு இருப்பது. ஆன பின்பு நானே உம்முடைய ஸர்வாபேக்ஷிதங்களையும் நிறைவேற்றிக் கொடுக்கின்றேன்’ என்று எம்பெருமானருளிச் செய்ய, தன் பெருமை பாராதே என் சிறுமை பாராதே இப்படியருளிச் செய்வதே! இதொரு சீலகுணமிருக்கும்படியென் என்று அவனுடைய சீல குணத்திலே யீடுபட்டுப் பேசினது * ஓராயிரமாய் பதிகம்.

ஓரா—செய்யாவென்னும் வாய்பாட்டிறந்தகால வினையெச்சம். 83

மையார்கண் மாமார்பில் மன்னும் திருமாலை *
கையாழிசங்குடனே காணவெண்ணி—* மெய்யான *
காதலுடன் கூப்பிட்டுக் கண்டுகந்த மாறன்பேர்
ஓதவுய்யுமே யின்னுயிர். 84

மை ஆர் கண் மா	மையணிந்த கண்களை யுடையளான பெரிய பிராட்டியானவள்	மெய் ஆன காதலுடன் கூப்பிட்டு	உண்மையான அபிநிவேசத்தோடே கூவி யழைத்து
மார்பில் மன்னும் திருமாலை	திருமார்பிலே நித்யவாஸம் பண்ணப் பெற்ற எம்பெருமானை	கண்டு உகந்த மாறன் பேர் ஓத	அவ்வாறே ஸேவித்து உள்ளம் பூரித்த ஆழ்வாருடைய திருநாமங்களை அநுஸந்திக்கவே
கை ஆழி சங்குடனே காண எண்ணி	திருக்கை நிறைந்த திருவாழி திருச் சங்குகளுடனே ஸேவிக்க விரும்பி	இன் உயிர் உய்யும்	விலக்ஷணமான ஆத்ம வஸ்து உஜ்ஜீவிக்கும்.

* * *—திருமார்பிலே பிராட்டி திகழ நின்ற திருமாலைத் திருவாழி திருச் சங்குகளுடனே ஸேவிக்க ஆசைப்பட்டு ஆழ்வார் கூப்பிட, தூணிலே தோன்றிச் சிறுக்கனுக்கு உதவினாப்போலே எம்பெருமான் மாநஸமாகத் தோன்றித் தன் குணங்களை யநுபவிப்பிக்க, அத்தை யநுபவித்து உகந்தபடியைக் கூறுவதாம் *மையார் கருங்கண்ணிப் பதிகம்.

மா ஸ்ரீ மஹா லக்ஷ்மி; வடசொல். 84

இன்னுயிர்மால் தோன்றினதிங்கென்னெஞ்சிலென்று * கண்ணால்
அன்றவனைக் காணவெண்ணியாண்பெண்ணாய்—* பின்னையவன்
றன்னை நினைவிப்பவற்றால் தான்தளர்ந்த மாறனருள் *
உன்னுமவர்க்குள்ள முருகும். 85

இன் உயிர் மால்	எனக்குத் தாரகனான எம்பெருமான்	ஆண் பெண் ஆய்	ஆண் தன்மை குலைந்து பெண் தன்மை யடைந்து
இங்கு தோன்றினது	இப்போது ஸேவை ஸாதித்ததானது	பின்னை அவன் தன்னை நினைவிப்பவற்றால்	மேலும் அப்பெருமானை நினைப்பூட்டுகின்ற மேகம் முதலியவற்றால்
என் நெஞ்சில் என்று	எனது நெஞ்சிலே யன்றி ப்ரத்யக்ஷமாக வில்லையே என்று (வருந்தி)	தான் தளர்ந்த	தளர்ச்சியடைந்த
		மாறன் அருள்	ஆழ்வாருடைய க்ருபையை.
அன்று அவனை கண்ணால் காண எண்ணி	அப்போது அப்பெருமானைக் கண்ணாரக் கண்டநுபவிக்க விரும்பி	உன்னுமவர்க்கு	அநுஸந்திப்பவர்களுக்கு
		உள்ளம் உருகும்	நெஞ்சு குழையும்.

* * *—கீழ்த்திருவாய் மொழியாகிய * மையார் கருங்கண்ணியில் உண்டான அநுபவம் மாநஸாநுபவமாகையாலே அவனை பாஹ்ய கரணங்களாலே அநுபவிக்க விரும்பி அப்போதே அந்த விருப்பம் நிறைவேறப் பெறுமையாலே ஒரு பிராட்டி தசையை யெய்தி ஸ்மாரக பதார்த்தங்களாலே [பக்ஷிஸமூஹங்களாலும் மேக ஸமூஹங்களாலும்] ஆழ்வார் தளர்ந்த படியைக் கூறுவதாம்* இன்னுயிர்ச் சேவலும் பதிகம். 85

உருகுமாலென்னெஞ்ச முன்செயல்களெண்ணி*
பெருகுமால் வேட்கையெனப்பேசி—*மருவுகின்ற
இன்னாப்புடனவன்சீ ரேய்ந்துரைத்தமாறன் சொல்*
என்னாச்சொல்லாதிருப்ப தெங்கு. 86

உன் செயல்கள் எண்ணி	'(எம்பெருமானே !) உனது சரிதைகளை நினைத்து	அவன் சீர் ஏய்ந்து உரைத்த	அப்பெருமானது ப்ரணயித்வ குணத்தைப் பொருத்தமாக எடுத்துரைத்த
என் நெஞ்சம் உருகும்	எனது உள்ளம் உருகா நின்றது:		
வேட்கை பெருகும் என பேசி	(அதற்கு மேலே) ஆசையும் அதிகரித்து வாரா நின்றது' என்று கூறி	மாறன் சொல்	ஆழ்வாருடைய ஸ்ரீஸூக்தியை
		என் நா	எனது நாவானது
மருவுகின்ற இன்னுப்புடன்	(கீழே ஸ்மாரக பதார்த்தங்களாலே நோவு பட்டு) அநுவர்த்திக்கின்ற அந்த அவஸாதத்துடனே	சொல்லாது இருப்பது எங்கு	அநுஸந்தியாம லிருப்பது எவ்விடத்தில் ?

* * *—கீழ்த்திருவாய்மொழியாகிய * இன்னுயிர்ச் சேவலில், ஸ்மாரக பதார்த்தங்களாலே நோவுபட்டுச் செல்லா நிற்கச் செய்தே, *இருத்தும் வியந்தென்கிற திருவாய்மொழியிலே தலை தடுமாருகக் கலந்த கலவி நினைவுக்கு வந்து தரிக்க, அதனை யருளிச் செய்த திருவாய்மொழியாம் * உருகுமால்நெஞ்சப்பதிகம்.

திருவாய் மொழியில் ''உருகுமால் நெஞ்சம்'' என்று பாசுரமிருந்தாலும், இங்கு, வெண்பாவாகையாலே வெண்டளைக்குச்சேர ''உருகுமால் என்னெஞ்சம்'' என்றே சுத்தபாடமாகும். 86

எங்காதலுக்கடி மாலேய்ந்த வடிவழகென்று *
அங்காது பற்ருசா வாங்கவன்பால்—* எங்குமுள்ள
புள்ளினத்தைத் தூதாகப்போகவிடும் மாருன்ருள் *
உள்ளினர்க்குத் தீங்கையறுக்கும். 87

எம் காதலுக்கு அடி	எமது அன்புக்குக் காரணம்	எங்கும் உள்ள புள் இனத்தை	எவ்விடத்துமுள்ள பறவைக் கூட்டத்தை
மால் ஏய்ந்த வடிவு அழகு என்று	எம்பெருமானிடத்துள்ள விக்ரஹ ஸௌந்தரியமே என்று அறுதியிட்டு	தூது ஆகபோக விடும்	தூதனுப்பின
அங்கு ஆது பற்ருசு ஆ	அந்த வடிவழகே ஆலம்பனமாக	மாறன் தாள்	ஆழ்வாருடைய திருவடிகளானவை
ஆங்கு அவன் பால்	அப்பெருமானை நோக்கி அவனுறையுமொரு திருப்பதியிலே	உள்ளினர்க்கு தீங்கை அறுக்கும்	தம்மை அநுஸந்தித்தவர்களுடைய தீமைகளைப் போக்கிவிடும்.

* * *—கண்ணுற் கண்ட பக்ஷிகளை யெல்லாம் தூது விடுகிற பதிகமாம் * எங்கான லகங்கழிவாயென்பது. ஆசார்ய ஹ்ருதயத்தில் ''தம்பிழையும் சிறந்த செல்வமும்'' இத்யாதி சூர்ணையில் ''..... ஸௌந்தர்யங்களை யுணர்த்தும் வ்யூஹ விபவ பரத்வத்வயார்ச்சைகள் தூது நாலுக்கும் விஷயம்'' என்று, ஸௌந்தர்யமே பற்ருசாக இத்திருவாய் மொழியில் தூது விட்டதாக அருளிச் செய்ததற்கேற்ப முன்னடிகள் அருளிச் செய்யப்பட்டன. 87

அறுக்குமிடரென்றவன்பா லாங்குவிட்டதூதர்*
மறித்துவரப் பற்ருமனத்தால்* அறப்பதறி
செய்யதிருநாவாயில் செல்லநினைந்தான் மாறன்*
மையலிஞற் செய்வறியாமல். 88

இடர் அறுக்கும் என்று	நமது துயரங்களைப் போக்கி யருள்வனென்று கொண்டு	அற பதறி மையலினால்	மிகவும் விரைந்து அறிவுகலக்கத்தினால்
அவன் பால் ஆங்கு விட்ட தூதர்	அப்பெருமானைக் குறித்து அனுப்பப்பட்ட தூதர்	செய்வு அறியாமல்	செய்ய வேண்டியது இன்னதென்றறியாமல்
		மாறன்	ஆழ்வார்
மறித்து வர பற்ற மனத்தால்	மீண்டு வருமளவும் ஆறியிருக்கமாட்டாத திருவுள்ளத்தாலே	செய்ய திரு நாவாயில்	விலக்ஷணமான திருநாவாய்ப்பதியை நோக்கி
		செல்ல நினைந்தான்	எழுந்தருள முயன்றார்.

* * *—கீழ்த்திருவாய் மொழியாகிய * எங்கானலில் விடப்பட்ட தூதர் அத்தலைப்பட்டு எம்பெருமானுக்கு ஸ்வதசையை யறிவித்து மீண்டு வருவதற்கு முன்னே ஆழ்வார் மிகவும் பதறித் திருநாவாயிலே செல்ல நினைத்தபடியைக் கூறுவதாம்* அறுக்கும் வினையாயின பதிகம். ஈற்றடியில் 'செய்வதறியாமல்' என்கிற பாடம் மறுக்கத் தக்கது; தளை தட்டுதலால். செய்வு என்றாலும் செய்வதென்றே பொருள்படும்; "வியாக்கியைகள் செய்வால்" என்ற உபதேசரத்னமாலைப்பிரயோகமும் காண்க. 88

மல்லடிமை செய்யும் நாள் மால்தன்னைக் கேட்க * அவன்
சொல்லுமளவும் பற்றுத்தொன்னலத்தால்—* செல்கின்ற
ஆற்றாமைபேசி அலமந்த மாறனருள் *
மாற்றாகப் போகுமென்றன்மால். 89

மல் அடிமை செய்யும் நாள்	பரிபூரணமான கைங்கரியம் செய்யப் பெறுங் காலம் எப்போதோ வென்று	தொல் நலத்தால்–இயற்கையான பக்தியினால்	
		செல்கின்ற ஆற்றாமை பேசி அலமந்த மாறன்	தமக்கு நிகழ்கின்ற ஆற்றாமையை எடுத்துக் கூறி அலமாப்பை யடைந்த ஆழ்வாருடைய
மால் தன்னை கேட்க	எம்பெருமானை நோக்கிக் கேட்க	அருள் மாற்றாக	கருணையே மருந்தாக
அவன் சொல்லும் அளவும் பற்ற	அப்பெருமான் அறுதியிட்டுச் சொல்லுமளவும் ஆறியிருக்கமாட்டாத	என்றன் மால் போகும்	எனது அஜ்ஞானம் தொலையும்.

* * *—கீழ்த்திருவாய் மொழியான * அறுக்கும் வினையில் * அடியேனணுகப் பெறுநாள் எவை கொலோ * ஓர் நாளறியேனே * நாளே லறியேன் * கண்ணாரக் களிக்கின்ற திங்கென்று கொல்கண்டே * என்றிப்படி பலகால் பேசின ஆழ்வார் நித்ய கைங்கர்யம் செய்யப் பெறும் நாள் என்றைக்கென்று எம்பெருமானைக் கேட்க, அவன் அறுதியிட்டுச் சொல்லுமளவும் பொறுத்திருக்கமாட்டாமையினாலே தமக்கு நிகழ்கின்ற ஆற்றாமையைப் பேசின பதிகம் * மல்லிகை கமழ் என்பதாம் 89

மாலுமது வாஞ்சை முற்றும் மன்னுமுடம்பின் முடிவில்*
சாலநண்ணிச் செய்வனெனத் தானுகந்து— *மேலவனைச்
சீரார் கணபுரத்தே சேருமெனும் சீர்மாறன்*
தாராளே நந்தமக்குத் தாள். 90

மால்	எம்பெருமான்
உமது வாஞ்சை முற்றும்	(ஆழ்வீர்) உம்முடைய அபேக்ஷிதங்களெல்லா வற்றையும்
மன்னும் உடம்பின் முடிவில்	இந்த சரீரத்தின் முடிவிலே
சால நண்ணி செய்வன் என	மிகவும் பொருத்தமாகத் தலைக்கட்டித் தருகிறேன்' என்றருளிச் செய்ய
தான் உகந்து	தாம் மனமகிழ்ந்து
மேல் அவனை	'அப்பரம புருஷனை
சீர் ஆர் கணபுரத்தே சேரும் எனும்	திருக்கண்ணபுரத்திற் சென்று ஆச்ரயியுங்கோள்' என்றருளிச் செய்த
சீர்மாறன்	நம்மாழ்வார்
நந்தமக்கு	நமக்கு
தாள் தாராஞே	தமது திருவடிகளை ப்ரஸாதித்தருளமாட்டாரோ?

* * *—'நாளே லறியேன்' என்ற ஆழ்வாரை நோக்கி எம்பெருமான் 'ஆழ்வீர்! உமக்கு இந்த தேஹாவஸானத்தில் உம்மைப் பரமபதத்திலே கொண்டு போய் அடிமை கொள்ளக் கடவோம்' என்று நாளிட்டுக்கொடுக்க, அத்தாலே திருவுள்ள முவந்து அப்பெருமானைத் திருக்கண்ணபுரத்திலே சென்று சேருங்கோ ளென்று பரோபதேசம் பண்ணின பதிகம் * மாலை நண்ணி யென்பதாம். * மரணமா ஞல் வைகுந்தங் கொடுக்கும்பிரான் * என்றதில் நோக்கு. 90

தாளடைந்தோர் தங்கட்குத் தானே வழித்துணையாம் *
காளமேகத்தைக் கதியாக்கி—* மீளுதலாம்
ஏதமிலாவிண்ணுலகிலேகவெண்ணும் மாறனென*
கேதமுள்ளதெல்லாம் கெடும். 91

தாள் அடைந்தோர் தங்கட்கு	தன் திருவடிகளைப் பற்றினவர்களுக்கு
தானே வழித்துணை ஆம் காளமேகத்தை	தானே மார்க்கபந்துவாகின்ற காளமேகப் பெருமாளை
கதி ஆக்கி	வழிக்கு ரக்ஷகனாகக் கொண்டு
மீளுதல் ஆம் ஏதம் இலா	மீட்சியாகிற குற்றமில்லாத
விண் உலகில்	பரமபதத்தில்
ஏக எண்ணும்	எழுந்தருள எண்ணின
மாறன் என	ஆழ்வார் என்று சொன்ன மாத்திரத்திலே
கேதம் உள்ளது எல்லாம் கெடும்	துக்கமென்று பேர்பெற்றவையெல்லாம் ஒழிந்து போம்.

* * *—''மார்க்கபந்து சைத்யம் மோஹநத்தே மடுவிடும்'' என்பது ஆசார்ய ஹ்ருதய ஸ்ரீஸூக்தி. கீழே * மரணமாஞல் வைகுந்தங் கொடுக்கும்பிரான் * என்ற படியே 'தேஹாவஸாநத்திலே பேறு' என்று எம்பெருமான் நாளிட்டுக் கொடுக்கையாலே போக வொருப்பட்டார் ஆழ்வார்; அவர்க்குத் திருமோகூர்க் காளமேகப்பெருமாள் வழித்துணையாக அமைந்தார்; இவ்விஷயம் * தாள தாமரைத் திருவாய்மொழியிலே அருளிச் செய்யப்பட்டது. 91

கெடுமிடர் வைகுந்தத்தைக் கிட்டிஞப்போல் *
தடமுடையனந்தபுரந்தன்னில்—*படவரவில்
கண்டுயில் மாற்காட்செய்யக் காதலித்தான் மாறன் *உயர்
விண்டனிலுள்ளோர் வியப்பவே. 92

மாறன்	நம்மாழ்வார்	தடம் உடை அனந்தபுரம் தன்னில்	தடாகங்களையுடைய திருவனந்தபுரத்திலே
உயர் விண் தனில் உள்ளோர் வியப்ப	உயர்ந்த பரமபதத்திலுள்ள நித்யஸூரிகள் ஆச்சரியப் படும்படி	படம் அரவில் கண் துயில் மாற்கு	படமுடைய சேஷன்மீது பள்ளி கொண்டருளும் திருமாலுக்கு
கெடும் இடர் வைகுந்தத்தை கிட்டினாற்போல	துக்கமற்றதான ஸ்ரீவைகுண்டத்தை யடைந்து அடிமை செய்யப் பெற்றாற்போலே	ஆள் செய்ய காதலித்தான்	அடிமை செய்ய விரும்பினார்.

* * *—பரமபதத்தில் போனால் அங்குச் செய்யக்கூடிய கைங்கரியங்களைத் திருவனந்தபுரத்திலே சேஷசாயியான ஸ்ரீபத்மநாபப் பெருமாள் திருவடிகளிலே தாமும் தமருமாகச் சென்று செய்ய விரும்பினபடியைக் * கெடுமிடராய வெல்லா மென்கிற திருவாய் மொழியிலருளிச் செய்தாரென்க. 92

வேய்மருதோளிந்திரைகோன் மேவுகின்றதேசத்தை *
தான்மருவாத்தன்மையினால் * தன்னையின்னம்— பூமியிலே
வைக்குமெனச் சங்கித்து மால்தெளிவிக்கத்தெளிந்த *
தக்கபுகழ்மாற னெங்கள் சார்வு. 93

வேய் மரு தோள் இந்திரை கோன்	மூங்கில் போன்ற தோள்களையுடையவளான பிராட்டிக்கு வல்லபனான எம்பெருமான்	தன்னை இன்னம் பூமியிலே வைக்கும் என சங்கித்து	தம்மை இன்னமும் இந்த ஸம்ஸாரத்திலேயே இட்டுவைக்குமோ வென்று அதிசங்கித்து
மேவுகின்ற தேசத்தை	எழுந்தருளியிருக்குமிடத்தை	மால் தெளிவிக்க தெளிந்த	எம்பெருமான் தேற்றத் தேறின
தான் மருவா தன்மையினால்	தாம் புகப்பெருமையினாலே	தக்க புகழ் மாறன்	தகுதியான புகழையுடைய ஆழ்வார்
		எங்கள் சார்வு	எமக்குப் புகல்.

* * *—தாம் மநோரதித்தபடியே அப்போதே அத்தேசத்திலே போய் அடிமை செய்யப் பெருமையாலே கலங்கி 'பழையபடியே நமக்கு ஸம்ஸாரத்தி லிருப்பே சேஷித்து விடுகிறதோ, என்று. ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தின் கொடுமை யாலும் ஈச்வரஸ்வாதந்திரியத்தைப் பற்றவும் தமக்குண்டான அதிசங்கையை * வேய்மரு தோளிணைப் பதிகத்திலருளிச் செய்தாரென்க. மேலே சொன்ன அதி சங்கை முகபேதத்தாலே அருளிச்செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அதாவது—ஒரு படுக் கையிலே கூடவிருக்கச் செய்தே பசு மேய்க்கப் போகிற விடியற்காலம் வந்து, அக்காலத்துக்கேற்ற குயில் மயில் முதலானவற்றினுடைய பாடலாடல் முதலான அடையாளங்களையும் காண்கையாலே அவற்றையே கொண்டு 'கண்ணபிரான் பசு மேய்க்கப் போனான்' என்று அதிசங்கை பண்ணிநோவுபடுகிற இடைப் பெண்கள் பேச்சாலே அருளிச்செய்ததான * வேய்மரு தோளிணைப் பதிகத்திற்கு ஆழ்வார் தமக்குண்டான அதிசங்கையே உள்ளுறை பொருளாம்.

இதில் பத்தாவது பாட்டில் * செங்கனிவாயெங்களாயர் தேவே * என்றதின் சுவடறிந்து பூருவர்கள் நிர்வஹித்தபடியைத் தழுவி "மால்தெளிவிக்கத் தெளிந்த" என்றருளிச் செய்யப்பட்டது. 93

சார்வாகவேயடியில் தானுரைத்த பத்திதான் *
சீரார் பலத்துடனே சேர்ந்ததனை—*சோராமல்
கண்டுரைத்த மாறன் கழலிணையே நாடோறும் *
கண்டுகக்குமென்னுடையகண். 94

அடியில்	ஆரம்பத்தில் வீடுமின் முற்றத்திலே	சோராமல் உரைத்த	ஒன்றும் குறையாமல் அருளிச்செய்த
சார்வு ஆகவே	எல்லார்க்கும் உபாதேயமாகவே	மாறன்	ஆழ்வாருடைய
தான் உரைத்த பத்தி தான்	தாமருளிச் செய்த பக்தியானது	கழல் இணையே	உபய பாதங்களையே
சீர் ஆர் பலத்துடனே சேர்ந்ததனை கண்டு	சிறந்த பலனோடே சேர்ந்த படியை யறிந்து	நாள்தோறும்	எப்போதும்
		என்னுடையகண்	எனது கண்கள்
		கண்டு உகக்கும்	ஸேவித்துக் களிக்கும்.

* * *—திருவாய்மொழி யென்பது ஒரு சிறந்த சாஸ்த்ரம். உபக்ரமித்த அர்த்தத்தை உபஸம்ஹாரம் பண்ணுவதென்பது சாஸ்த்ரார்த்தமாகையாலே முதலில் உபக்ரமித்த பக்தியோகத்தை * சார்வே தவநெறிக் கென்கிற திருவாய்மொழியிலே உபஸம்ஹரித்தருளினரென்கிறது. "பிணக்கறவைச் சார்வாக நிகமித்து" என்ற ஆசார்யஹ்ருதய ஸ்ரீஸூக்தியும் காண்க. 94

கண்ணனடியிணையில் காதலுறுவார்செயலை *
திண்ணமுறவே சுருங்கச்செப்பியே—*மண்ணவர்க்குத்
தானுபதேசிக்கை தலைக்கட்டினான் மாறன் *
ஆனபுகழ்சேர் தன்னருள். 95

கண்ணன் அடி இணையில்	எம்பெருமானது பதவிணையில்	ஆன புகழ் சேர் தன் அருள்	சிறந்த கீர்த்தியோடே சேர்ந்ததமதுக்ருபையினாலே
காதல் உறுவார் செயலை	பக்தியுடையவர்களின் செய்கையை	சுருங்க செப்பி	சுருக்கமாக அருளிச்செய்து
திண்ணம் உற	திடமாக	மண்ணவர்க்கு	இவ்வுலகத்தவர்களுக்கு
மாறன்	ஆழ்வார்	தான் உபதேசிக்கை தலைக்கட்டினான்	தாம் உபதேசிக்குந்தொழிலை முடித்துக்கொண்டார்.

* * *—எம்பெருமான் தம்மைப் பரமபதத்திலே கொண்டு போகப் பதறுகிறபடியைக் கண்டு, சரம தசையிலே புதைத்துக் கிடக்கும் மஹாநிதிகளைப் புத்திரன் முதலானார்க்குக் காட்டுமாபோலே ஆழ்வாரும் ஒருவருமிழவாதபடி எல்லார்க்கும் ஹிதங்களைச் சுருக்கமாக உபதேசிக்க வேண்டி * கண்ணன் கழலிணைப் பதிகத்திலே தாள்வாய்மலரிட்டு நாள்வாய் நாடீரே* *பாடீரவன் நாமம்* சுனை நன் மலரிட்டு நினைமின் நெடியானே * என்றிப்படி மநோவாக்காயங்களாகிற கரணத்ரயத்தாலும் ஆகும் வ்ருத்தியை யுபதேசித்துத் தலைக்கட்டினாராயிற்று.

"செயலைச் சுருங்கச் செப்பி" என்றது 'செய்யவேண்டிய காரியத்தை ஸம்க்ஷேபமாக அருளிச்செய்து' என்றபடி. 95

அருளாலடியிலெடுத்த மாலன்பால்*
இருளார்ந்த தம்முடம்பையிச்சித்து—* இருவிசும்பில்

இத்துடன் கொண்டேக இசைவுபார்த்தேயிருந்த *
சுத்திசொல்லும் மாறன்செஞ்சொல். 96

அருளால்	க்ருபையினுலே	இத்துடன் கொண்டு ஏக	(தம்மை) இந்த சரீரத் தோடே கொண்டு போக
அடியில் எடுத்த மால்	(ஸம்ஸாரத்தில் நின்றும்) அடியிலே யெடுத்தருளின யெம்பெருமான்	இசைவு பார்த் தே இருந்த	(தமது) அனுமதியை எதிர் பார்த்திருந்த
அன்பால்	ப்ரேம விசேஷத்தாலே	சுத்தி	அவனது சுத்தியை
இருள் ஆர்ந்த தம் உடம்பை இச்சித்து	ஹேயமான தமது திருமே னியை ஆசைப்பட்டு	மாறன் செஞ் சொல்	ஆழ்வாருடைய ஸ்ரீஸூக்தி யானது
இருவிசும்பில்	பரமபதத்தில்	சொல்லும்	தெரிவிக்கும்.

* * *—திருவாய்மொழி தொடங்கும்போதே * மயர்வற மதிநலமருளினன் * என்னும்படியாக அடியிலே தம்மை விஷயீகரித்தருளின ஸர்வேச்வரன் தம்மைப் பரமபதத்தேறக் கொண்டு போகத் திருவுள்ளம்பற்றி, இந்த சரமதிருமேனி யோடே கொண்டுபோகப் பாரித்து அதற்குத் தம்முடைய இசைவை யெதிர்பார்த் திருந்தமையை ஆழ்வார் * அருள்பெறுவாரடியார் பதிகத்திலே அருளிச் செய்தா ரென்க. இப்பதிகத்திலே * இகழ்வின்றி யென்னெஞ்சத் தெப்பொழுதும் பிரியானே என்ற பாசுரத்தில் நோக்காகவும், மேல் பதிகத்தில் * மங்கவொட்டுன் மாமாயை என்றதை நோக்கியும் அருளிச் செய்தபடி.

இதில் மூன்ருமடியில் ''இவரிசைவு பார்த்திருந்த'' என்று சிலர் ஓதும் பாடம் மறுக்கவும் மறக்கவும் தக்கது. அதில் 'இவர்' என்பது அந்வயிக்க வுரிய தன்று. இரண்டாமடியில் 'தம்முடம்பை யிச்சித்து' என்றது போல இங்கும் 'தம் மிசைவு' என்னப் பொருந்துமேயல்லது இவரிசைவு என்னப் பொருந்தாது. இவ் விஷயம் ஆழ்ந்த வ்யுத்பத்தியுடையார்க்கே அவகாஹிக்கும். 96

செஞ்சொற்பரன்றனது சீராரும் மேனிதனில்
வஞ்சித்துச்செய்கின்ற வாஞ்சைதனின்*—விஞ்சுதலைக்
கண்டவனைக் காற்கட்டிக் கைவிடுவித்துக்கொண்ட *
திண்டிறல்மாறன்னந்திரு. 97

செஞ்சொல் பரன்	செஞ்சொற்களாலேபிரதிபா திக்கப்படுகின்றபரமபுருஷன்	அவனை கால் கட்டி	அவன் திருவடிகளைக் கட்டிக்கொண்டு
தனது சீர் ஆரும் மேனி தனில்	தம்முடைய சிறந்த திரு மேனியிலே	கை விடுவித் துக் கொண்ட	(அவனது மாயவலையினுள் தாம் அகப்படாதபடி) தம் மை விடுவித்துக்கொண்ட
வஞ்சித்து செய் கின்ற வாஞ்சை தனின் விஞ்சு தலை கண்டு	வஞ்சனையாகச் செய்கிற விருப்பமிகுதியைக் கண்டு	திண் திறல் மாறன்	திடமான சக்தியை உடைய ரான ஆழ்வார்
		நம் திரு	நமக்குச் செல்வம்,

* * *—தம்மோடே வந்து கலந்து தமக்கு விதேயனுய்த் தம் திருமேனியிலே மிகுந்த அபிநிவேசமுடையனுய்த் திருமேனியோடே தம்மைத் திருநாட்டிலே

கொண்டு போகவேணுமென்று எம்பெருமான் காட்டுகிற குதூஹலத்தைக் கண்ட ஆழ்வார் 'ஐயோ! இவ்வழுக்குடம்பின் தோஷ மிகுதியை யறியாமல் ராகாந்தனா யிருக்கிற விவனுக்கு இதின் தோஷத்தை யுணர்த்தினோமாகில் இத்தைத் தவிர்வன்' என்று நினைத்து இதின் தோஷங்களை அவனுக்கறிவிக்க அபிமத விஷயத்தில் அழுக்கு உகப்பாரைப்போல அதுதானே இவனுக்கு மேல்விழுகைக்கு உடலாக 'பிரானே! இந்த வீணாசையை நீ கழித்துக் கொள்ளவே வேண்டும்' என்று அவனைக் கால்கட்டி அந்த வாஞ்சையை விடுவித்துக் கொண்டாராழ்வார்* செஞ்சொற்கவிகாளென்கிற திருவாய்மொழியிலே.

ஸர்வசக்தனான அவனுடைய பிடிவாதத்தையும் ஆழ்வார் ஸ்வசக்தியாலே மாற்றினாராதலால் 'திண் திறல் மாறன்' என்று மாமுனிகளிடம் விருது பெற்றாரென்க.

மங்கவொட்டுன் மாமாயை என்கிற பாசுரம் இத்திருவாய்மொழிக்கு உயிரானது. "வேர் சூடுமவர்கள் மண்பற்றுக் கழற்றாதாப்போலே ஜ்ஞானியை விக்ரஹத்தோடே ஆதரிக்கும்" என்கிற ஸ்ரீவசநபூஷண ஸ்ரீஸூக்தியும் 'வேர் சூடுவார் மண்பற்றுப்போலே" என்கிற ஆசார்ய ஹ்ருதய ஸ்ரீஸூக்தியும் இங்கே அநுஸந்தேயம். 97

திருமால் தன்பால் விருப்பம் செய்கின்ற நேர்கண்டு*
அருமாயத்தன் றகல்விப்பானென் — * பெருமால் நீ
இன்றென்பால்செய்வா னென்னென்ன இடருற்று நின்றான்*
துன்னுபுகழ்மாறனைத்தான் சூழ்ந்து. 98

திருமால் தன் பால்	ஸர்வேச்வரன் தம்மிடத்து
விருப்பம் செய்கின்ற நேர் கண்டு	அதிகமான ஆதரம் செய்யும் படியைக் கண்டு
அன்று அரு மாயத்து அகல்விப்பான் என்	'(எம்பெருமானே!) இதற்கு முன்பெல்லாம் (என்னை) ப்ரக்ருதியிலே யிட்டுவைத்து அகற்றிவிடுவானேன்?
இன்று	இப்பொழுது
என் பால்	என்னிடத்தில்
நீ பெரு மால் செய்வான் என்	நீ மிக்க வியாமோஹத்தைச் செய்வானேன்?'
என்ன	என்று (ஆழ்வார்) கேட்க,
தான்	(அப்போது) எம்பெருமான் தான்
துன்னு புகழ்	மிக்க புகழையுடையரான
மாறனை	அவ்வாழ்வாரை
சூழ்ந்து	வளைந்துகொண்டு
இடர் உற்று நின்றான்	(அவர் கேட்ட கேள்விக்கு விடை சொல்லமாட்டாமல்) தடுமாறி நின்றான்.

* * *—எம்பெருமான் ஆழ்வார் பக்கலிலே அளவுகடந்த அபிநிவேசத்தைக் காட்டத் தொடங்கினான்; அதுகண்ட ஆழ்வார் 'பிரானே! இன்றளவும் என்னைப் படுகுழியிலே தள்ளி வைத்து இன்று இங்ஙனே ஆதரிப்பதற்கு என்ன ஹேது!' என்று மடிபிடித்துக்கேட்க, அதற்கு ஒரு மறுமாற்றமும் சொல்லப் போகாமை யாலே எம்பெருமான் தடுமாறி நின்றான்; என்பது * திருமாலிருஞ்சோலைமலை

யென்றே னென்கிற திருவாய்மொழியிலருளிச் செய்யப்பட்டதாம். ஆசார்ய ஹ்ருதயத்தின் முடிவில் "இன்று அஹேதுகமாக ஆதரிக்கிற நீ அநாத்யநாதர ஹேது சொல்லென்று மடியைப் பிடிக்க" என்று தொடங்கி விரிவாக அருளிச் செய்துள்ள விஷயங்கள் இங்கே அநுஸந்தேயம். 98

**சூழ்ந்துநின்ற மால்விசும்பில் தொல்லைவழிகாட்ட*
ஆழ்ந்ததனை முற்றுமநுபவித்து—*வாழ்ந்தங்
கடியருடனே யிருந்தவாற்றை யுரைசெய்தான்*
முடிமகிழ்சேர் ஞானமுனி. 99

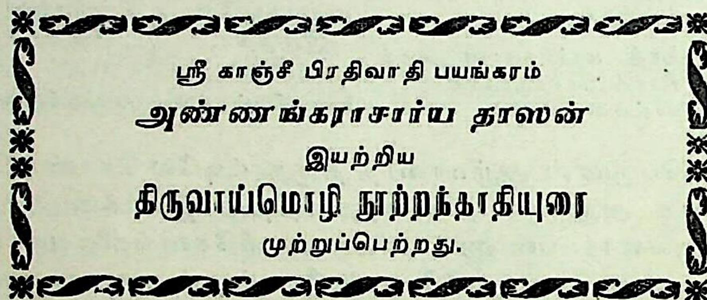
முடி மகிழ் சேர் ஞானம் முனி	திருமுடியிலே வகுளமாலை யணிந்த ஞானமுனிவராகிய ஆழ்வார்	அதனை முற்றும் ஆழ்ந்து அனுபவித்து	அங்குள்ள அனுபவங்களை யெல்லாம் ஆழ்ந்து அநுபவித்து
சூழ்ந்து நின்ற மால்	தம்மைச் சூழ்ந்து நின்ற எம்பெருமான்	அங்கு வாழ்ந்து	அவ்விடத்தே வாஸம் பண்ணி
விசும்பில்	பரமபதத்தில்	அடியருடனே இருந்த ஆற்றை	நித்யமுக்தர்களுடனே யிருந்த படியை
தொல்லை வழி காட்ட	அநாதி மார்க்கமான அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தைக் காட்டிக் கொடுக்க	உரைசெய்தான்	அருளிச் செய்தார்.

* * *—எம்பெருமான் ஆழ்வாரைத் திருநாட்டிலே கொண்டுபோய் வைத்து இவரும் தானுமாக அநுபவிப்பதாய் மநோரதித்து இவர்க்கு அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தையும் அங்குள்ளார் பண்ணும் ஸத்கார விசேஷங்களையும் பரமபத ப்ராப்தியையும் அங்கு நடைபெறும் விசேஷங்களையும் தன்னுடைய ஸ்வரூபரூப குண விபூதிகளையும் விசதமாக இவர் கண்டநுபவிக்கலாம்படி பரஜ்ஞாந தசையைப் பிறப்பித்துக் காட்டிக்கொடுக்க, இவரும் அவற்றை அழகிதாகத் திருப்புளியாழ்வாரடியிலிருந்து கொண்டே கண்டநுபவித்து * அந்தமில் பேரின்பத்தடியரோடிருந்து தாம் பெற்ற அப்பேற்றை * சூழ்விசும்பு பதிகத்திலருளிச் செய்தாரென்றதாயிற்று. 99

**முனிமாறன் முன்புரைசெய் முற்றின்பம் நீங்கி*
தனியாகிநின்று தளர்ந்து—*நனியாம்
பரமபத்தியால் நைந்து பங்கயத்தாள் கோனை *
ஒருமையுற்றுச் சேர்ந்தா னுயர்ந்து. 100

முனி மாறன்	சடகோப மாமுனிவர்	நனி ஆம் பரம பத்தியால் நைந்து	அதிகமாக விளைந்த பரம பக்தியினால் பரிபக்வராய்
முன்பு உரை செய்	கீழே அருளிச் செய்த	பங்கயத்தாள் கோனை	திருமாலை
முற்றின்பம் நீங்கி	இன்பம் முழுவதும் நீங்கினவராகி	ஒருமை உற்று உயர்ந்து சேர்ந்தான்	திருவுள்ளத்தாலே ஒருமைப்பட்டு அத்தாலே நித்யஸூரிகளின் உயர்வையுடையராகி எம்பெருமானோடே சேர்ந்தாராயிற்று.
தனி ஆகி நின்று தளர்ந்து	தனிமையாய் நின்று வருந்தி		

* * *—சூழ்விசும்பணி முகிலென்கிற கீழ்த்திருவாய் மொழியிலே பரமபதத் திலேபுக்கு பரிபூர்ணாநந்த சாலியாய் நித்யஸூரிகள் திரளிலே யிருக்கிறபடியாகத் தம்மை யநுஸந்தித்தவிது ஜ்ஞாநாநுஸந்தான மாத்திரமாய் உள்ளபடியே யன்றிக்கே யொழிகையாலே, மேருமலையுச்சியிலே இன்பம் தலைச்சிறப்பவிருந்தவன் பேராழமான பாதாளத்திலே தலைகீழாகத் தள்ளுண்டு விழுந்து நோவுபடுமா போலே இப்பிறவிப் பெருங்குழியிலேயே தனியே தாமிருக்கிறபடியைக் கண்டு ஆற்றாமை தலையெடுத்துப் பெருமிடறு செய்து கூப்பிட்டுப் பெரிய ஆர்த்தியோடே திருவடிகளிலே சரணம்புக, பெரிய திருவடி திருத்தோளிலே பெரிய பிராட்டி யாரோடே கூட இவரபேக்ஷித்தபடியே எம்பெருமான் வந்து தோற்றி, காற்கட்டான ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தையு மறுத்துத் திருநாட்டிலே கொண்டுபோய் நித்ய ஸூரிகளோடே ஒரு கோவையாக்கி நித்ய கைங்கர்யம் கொண்டருள இங்ஙனம் தாம் * அவாவற்று வீடுபெற்றபடியை *முனியே நான்முகனேயென்கிற திருவாய் மொழியில் அருளிச் செய்து தலைக்கட்டினாராழ்வார்—என்றதாயிற்று. 100

ஸ்ரீ காஞ்சீ பிரதிவாதி பயங்கரம்

அண்ணங்கராசார்ய தாஸன்

இயற்றிய

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதியுரை

முற்றுப்பெற்றது.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

ஆர்த்திப் பிரபந்தத் தனியன்கள்

தேன் பயிலுந் தாரா னெதிராசன் சேவடிமேல்
தான்பரம பத்தி தலையெடுத்து—மாந்தர்க்
குணவாக வார்த்தியுட னொண்டமிழ்கள் செய்தான்
மணவாள மாமுனிவன் வந்து.

மணவாள மாமுனிவன் வந்து	மணவாள மாமுனிகள் அவதரித்து,
தேன் பயிலும் தாரான்	(மதுவைப் பருகுவதற்காக) வண்டுகள் நித்யவாஸம் பண்ணப் பெற்ற புஷ்ப மாலைகளை யணிந்த
எதிராசன் சே அடி மேல்	எம்பெருமானாருடைய திருவடிகள் விஷயமாக
தான் பரமபத்தி தலை எடுத்து	தாம் பரமபக்தி அதிகரிக்கப் பெற்றதனால்
ஆர்த்தியுடன்	இவ்விருள் தருமா ஞாலத்தில் அடிக்கொதிப்பினாலுண்டான நிர்வேதத்தோடு
ஒண் தமிழ்கள்	(ஆர்த்திப்பிரபந்தமென்னும்) அழகிய தமிழ்ப் பாசுரங்களை
மாந்தர்க்கு உணவு ஆக செய்தான்	இந்நிலத்தார்க்கு உணவாகும்படி அருளிச் செய்தார்.

வம்பவிழ்தார் வண்மை மணவாள மாமுனிவன்
அம்புவியிற் கால்பொருந்தா வார்த்தியினால்—உம்பர்தொழும்
விண்ணுலகிற் செல்ல விரைந்தெதிரா சன்பதங்கள்
நண்ணி யுரைத்தான் நமக்கு.

வம்பு அவிழ் தார்	அப்போதலர்ந்த பூமாலைகளை யணிந்துள்ளவரும்
வண்மை	ஔதார்யம் மிக்கவருமான
மணவாள மாமுனிவன்	மணவாள மாமுனிகள்
அம் புவியில் கால் பொருந்தா ஆர்த்தியினால்	இப்பூலோகத்தில் இருந்துவாழ முடியாத ஆர்த்தி யாலே
உம்பர் தொழும் விண் உலகில்	நித்யஸூரி ஸேவிதமான திருநாட்டிலே
செல்ல விரைந்து	எழுந்தருள த்வரித்து
எதிராசன் பதங்கள் நண்ணி	உடையவருடைய திருவடிகளின் மீது விருப்பமாக
நமக்கு உரைத்தான்	ஆர்த்திப் பிரபந்தத்தை நமக்கு அருளிச் செய்தார்.

தனியனுரை முற்றிற்று.

ஸ்ரீ

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த

ஆர்த்திப்பிரபந்தம்

ஸ்ரீ காஞ்சீ பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய உரையுடன் கூடியது

வாழி யெதிராசன் வாழி யெதிராசன்
வாழியெதி ராசனென வாழ்த்துவார்—வாழியென
வாழ்த்துவார் வாழியென் வாழ்த்துவார் தாளிணையில்
தாழ்த்துவார் விண்ணேர்தலை. 1

வாழி எதிராசன் வாழி எதிராசன் வாழி எதிராசன் என வாழ்த்து வார் வாழி	எப்போதும் எம்பெருமானுர்க்கே மங்களாசாஸனம் செய்பவர்கள் யாவரோ அவர்கள் வாழ வேண்டும்
என வாழ்த்துவார் வாழி	என்றிப்படி ஸ்ரீ ராமாநுஜ பக்தர்களுக்கு மங்களா சாஸனம் செய்பவர்கள் வாழவேண்டும்
என வாழ்த்து வார்	என்றிப்படி ராமாநுஜ பக்த பக்தர்களுக்கு மங்களாசாஸனஞ் செய்பவர்களது
தாள் இணையில்	உபய பாதங்களிலே
விண்ணேர்	நித்யஸூரிகள்
தலை தாழ்த்துவார்	தலையை வணங்கி நமஸ்கரிப்பர்கள்.

*** எம்பெருமானுர்க்கு மங்களாசாஸனம் செய்பவர்கள் யாவரோ, அவர்களுக்கும் மங்களாசாஸனம் செய்பவர்கள் யாவரோ, அவர்களுக்கும் மங்களாசாஸனம் செய்பவர்கள் யாவரோ அவர்கள் நித்யஸூரிகளால் கொண்டாடப் படுவர்களென்கை. 1

இராமா நுசாய நமவென்று சிந்தித்
திராமா னுசரோ டிறைப்போழ் — திராமாநு
சிந்திப்பார் தாளிணையிற் சேர்ந்திருப்பார் தாளிணையை
வந்திப்பார் விண்ணேர்கள் வாழ்வு. 2

இராமானுசாய நம என்று	ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம: என்று
சிந்தித்து இரா	இதையே அநுஸந்தானம் செய்து கொண்டு இருக்க மாட்டாத
மானுசரோடு	மனிதர்களோடுகூடி
இறை போழ்து	நொடிப்பொழுதும்
இராமானு சிந்திப் பார் தாள் இணையில்	ஸஹவாஸம் செய்ய முடியாதபடி சிந்தை கொண்டிருப்பவர்களது உபய பாதங்களில்
சேர்ந்து இருப்பார் தாள் இணையை	அந்வயித்திருப்பவர்களது உபய பாதங்களை
வந்திப்பார்	தொழுதேத்துமவர்கள்
விண்ணேர்கள் வாழ்வு	நித்யஸூரிகளையும் வாழ்விக்க வல்லவராவர்.

***—ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம: என்று அநவரதம் சிந்தித்திருக்க ப்ராப்தம். அங்ஙனே சிந்தித்திருக்க இயலாவிடினும் அங்ஙனே சிந்தித்திருப்பாருடைய

ஸஹவாஸமாவது செய்ய ப்ராப்தம். அப்படிப்பட்ட அத்யவஸாய முடையவர்கள் விண்ணோர்களினும் மேம்பட்டவராவர் என்றதாயிற்று. இரா —இராமல்; மாறு சிந்திப்பார் என்னவுமாம். 2

தந்தைநற்றாய் தாரம் தனயர் பெருஞ்செல்வம்
என்றனக்கு நீயே யெதிராசா—இந்தநிலைக்
கேராத விவ்வுடலை யின்றே யறுத்தருளப்
பாராத தென்னோ பகர்.

எதிராசா	எம்பெருமானாரே!
நல் தந்தை தாய் தாரம் தனயர் பெரு செல்வம்	நல்லதகப்பனாரும் தாயாரும் மனைவியரும் மக்களும் மஹத்தான ஸம்பத்துமாகிய எல்லாம்
என் தனக்கு நீயே	எனக்கு தேவரீரேயாவீர்;
இந்த நிலைக்கு	என்று இங்ஙனே கொண்டிருக்கும் அத்யவஸாயத்திற்கு
ஏராத இ உடலை	ஏற்றிருக்க மாட்டா இந்த ப்ராக்ருத தேஹத்தை
இன்றே அறுத்து அருள் பாராதது	இன்றைக்கே தொலைக்கத் திருவுள்ளம் பற்றாமலிருப்பது
என்னோ	என்ன காரணத்தினாலோ?
பகர்	அருளிச் செய்யவேணும்.

* * * — ''சேலேய்கண்ணியரும் பெருஞ்செல்வமும் நன்மக்களும் மேலாத் தாய் தந்தையுமவரே யினியாவாரே'' என்று நம்மாழ்வார் எம்பெருமானையே எல்லாமுமாகக் கொண்டார்; '' மாதா பிதா யுவதயஸ் தநயா விபூதிஸ் ஸர்வம் யதேவ'' என்று நம்மாழ்வாரையே எல்லாமுமாகக் கொண்டார் ஆளவந்தார். அப்படி யன்றிக்கே எம்பெருமானாரையே எல்லாமுமாகக் கொள்ள வேணுமென்பது மணவாள மாமுனிகளின் அத்யவஸாயம். ஆனாலும் இந்த அத்யவஸாயத்திற்கு இந்த ப்ராக்ருத தேஹத்தோடிருப்பு பிரதிபந்தகமாயிருத்தலால் இதனையுடனே தவிர்த்தருள வேணுமென்று இரக்கிறார். 3

இந்த வுடற்சிறைவிட் டெப்பொழுது யானேகி
அந்தமில்பே ரின்பத்து ளாகுவேன்—அந்தோ!
இரங்கா யெதிராசா என்னையினி யுய்க்கை
பரங்கா ணுனக்குணர்ந்து பார். 4

எதிராசா	எம்பெருமானாரே!
இந்த உடல் சிறை விட்டு	ப்ராக்ருத சரீரத்தோடு வாழ்வதாகிற இந்தச் சிறையில் நின்று நீங்கி
யான் ஏகி	அடியேன் அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தாலே சென்று
அந்தம் இல் பேர் இன்பத்துள் எப்பொழுது ஆகுவேன்	ஒரு நாளும் முடிவில்லாத ப்ரம்மானந்த சாலியாக எப்பொழுது ஆகப்பெறுவேன்?
அந்தோ இரங்காய்	ஐயோ! இரங்கியருளுகின்றீரில்லையே;
இனி	அடியேன் வேறு புகலற்றேனான பின்பு
என்னை உய்க்கை	என்னை உஜ்ஜீவிப்பித்தருள்வதானது
உனக்கு பரம் காண்	தேவரீருக்கேயன்றோ பாரம்;
உணர்ந்துபார்	இதை ஆலோசித்துப் பாரீர்

* * * — பொய்ந்நின்ற ஞானமும் பொல்லாவொழுக்கு மழுக்குடம்புமான நிலைமை சிறைக்கூடத்திலே கிடந்து துவள்வதொக்கும். இப்படிப்பட்ட சிறை

யில் நின்று விடுபட்டு * அந்தமில் பேரின்பத்தடியரோடிருந்தமை * என்னும்படி யான பேற்றை அடியேன் எப்போது பெற்றவனாவேன்? எதிராசரே! தேவரீர் திருவுள்ள மிரங்காவிடில் இப்பேறு பாவியேனுக்குக் கிட்டுமோ? அடியேனுடைய உஜ்ஜீவனம் உம் அதீனமன்றோ என்றாராயிற்று. இரங்காய்— இரங்கியருள வேணும் என்றுமாம். 4

தன்புதல்வன் கூடாமல் தான் புசிக்கும் போகத்தால்
இன்புறுமோ தந்தை யெதிராசா— உன்புதல்வன்
அன்றோ வுரையாய் யான் ஆதலா லுன்போகம்
நன்றோ வெனையொழிந்த நாள். 5

எதிராசா	எம்பெருமானாரே!	யான் உன் புதல்வன் அன்றோ	அடியேன் தேவரீரது புத்திரனல்லேனோ?
தந்தை	(உலகத்தில்) பிதாவானவன்	உரையாய்	அருளிச்செய்யவேணும்;
தன் புதல்வன் கூடாமல்	தன் புத்திரனோடு கூடியிராமல்	ஆதலால்	அடியேன் உமது புதல்வனேயாதலால்
தான் புசிக்கும் போகத்தால்	தானொருவனே தனியாயிருந்து அநுபவிக்கின்ற போகத்தினால்	உன் போகம்	உமது போகமானது
		என்னை ஒழிந்த நாள்	என்னோடு கூடியநுபவிக்கப்பெறாதபோது
இன்பு உறுமோ	ஆனந்திக்கலாகுமோ!	நன்றோ	நல்லதாகுமோ?

* * * — "தேசாந்தரகதனான புத்ரன் பக்கலிலே பித்ரு ஹ்ருதயம் கிடக்குமாபோலே" என்ற ஸ்ரீவசந பூஷண ஸ்ரீஸூக்தியைத் திருவுள்ளம்பற்றி முன்னடிகள் அருளிச்செய்தபடி. ஸம்பந்நனான பிதாவானவன் புத்திரனோடு கூடியன்றோ போகங்களைப் புசித்து மகிழ்வன்; புத்திரனைவிட்டுப் பிரிந்து தான் தனியே ஒரு போகம் புசித்து மகிழமாட்டானன்றோ; அதுபோல, ஸ்வாமிந்! உமக்குப் புத்திரனாகிய அடியேனை விட்டுத் தேவரீர் தனியே * கட்டெழில் வானவர்போகமுண்பாரே * என்னும்படியான போகத்தையனுபவித்துக் களித்திருக்க ப்ராப்தியுண்டோ? என்னையுங் கூட்டிக்கொண்டு அநுபவஞ் செய்வதன்றோ பாங்கு என்றாராயிற்று. 5

வேம்பு முற்றக் கைப்பு மிகுவதுபோல் வெவ்வினையேன்
தீம்புமுற்றுந் தேகமுற்றிச் செல்லுங்கால்— ஆம்பரிசால்
ஏற்கவே சிந்தித் தெதிராசா விவ்வுடலைத்
தீர்க்கவே யானவழி செய். 6

எதிராசா	எம்பெருமானாரே!	தீம்பும் முற்றும்	தீவினைகளும் முற்றி வாராநின்றன;
வேம்பு முற்ற கைப்பு மிகுவது போல்	வேப்பம் பிஞ்சானது முற்ற முற்ற, கைப்பு அதிகப்படுவது போல	ஆம் பரிசால்	ஸ்வரூபாநுரூபமாக
		ஏற்கவே சிந்தித்து	முற்கோலிச் சிந்தித்து
வெவ்வினையேன்	மஹாபாபியான அடியேனுடைய	இ உடலை	இந்த தேஹத்தை
தேகம் முற்றி செல்லுங்கால்	தேஹமானது முற்றி வருவதற்கேற்ப	தீர்க்கவே ஆன வழி செய்	தீர்ப்பதற்கான வுபாயம் செய்தருள்க.

* * * — ஸ்வாமிந்! வேம்பு முற்ற முற்றக் கசப்பு முற்றுவதுபோல அடியேனது தேஹமும் முற்ற முற்றப் பாவங்களே முற்றிவாராநின்றன. இது அஸஹ்யமாயிருத்தலால் இவ்வுடல் தொடர்பைத் தீர்க்குமுபாயம் தேவரீரே செய்தருளத்தக்கது. 6

அன்னை குடிநீ ரருந்தி முலை யுண்குழவி
தன்னுடைய நோயைத் தவிராளோ—என்னே!
எனக்கா வெதிராசா வெல்லாநீ செய்தால்
உனக்கது தாழ்வோ வுரை. 7

எதிராசா	எம்பெருமானாரே!	எனக்கா	அடியேனுக்காக
முலை உண் குழவி தன்னுடைய நோயை	ஸ்தனந்தய ப்ரஜையினுடைய வியாதியை (தவிர்க்க விரும்பிய)	எல்லாம் நீ செய்தால்	எல்லாவுபாயங்களையும் தேவரீரே அனுட்டித்தால்
அன்னை	தாயானவள்		
குடி நீர் அருந்தி தவிராளோ	தான் கஷாயம் குடித்து தவிர்க்கமாட்டாளோ ?	அது உனக்கு தாழ்வோ	அது தேவரீர்க்குக் குறையாமோ?
என்னே	இது நான் சொல்ல வேணுமோ?	உரை	அருளிச்செய்யவேணும்.

***—பட்டர் ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவ- உத்தரசதகத்திலே ''ருக்ணே தோகே ஸ்வ இவ ஜநநீ தந்கஷாயம் பிபந்தீ'' என்றருளிச் செய்ததையடியொற்றி முன்னடிகள் அருளிச் செய்தபடி. தன் குழந்தையின் நோய்தீர்வதற்காகத் தாய்தானே கஷாயம் முதலியன குடித்தலாகிற ஔஷதஸேவை பண்ணுவதென்கிற ஒரு முறையுண்டாம். அதுபோல *இப்பிறவியென்னும் நோயிலேயகப்பட்டுத் துடிக்கின்ற வெனக்கு இந்நோய் தீரத்தக்க வுபாயங்களைத் தேவரீரே யனுட்டித்து அடியேனை நோய்தீர்ந்தவனாகச் செய்தால் இது முறையாகாதோ? என்னைக் குழந்தையாகக் கொண்டிருக்கின்ற வுமக்கு இதுவன்றோ உற்றது என்றாராயிற்று. குடிநீர்—கஷாயம். 7

தன்குழவி வான்கிணற்றைச் சார்ந்திருக்கக் கண்டிருந்தாள்
என்பதன்றோ வன்னைபழி யேற்கின்றாள்—நன்குணரில்
என்னாலே யென்னாச மேலு மெதிராசா
உன்னாலே யாமுறவை யோர். 8

எதிராசா	எம்பெருமானாரே!	தன் குழவி	தன்னுடைய குழந்தை
நன்கு உணரில்	நன்றாக ஆராய்ந்து பார்க்குமளவில்	வான் கிணற்றை சார்ந்து இருக்க	பெரிய கிணற்றினருகே யிருக்க
என் நாசம் என்னாலேயேனும்	நான் நசித்துப்போவது என்னாலேயானாலும்	கண்டிருந்தாள் என்பது அன்றோ	அதைவிலக்காமல் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாளென்கிற காரணத்தினாலன்றோ
உன்னாலே ஆம் உறவை	தேவரீரோடே யுண்டாயிருக்கின்ற உறவை		
ஓர்	சிறிது ஆலோசித்துப் பார்க்கவேணும்;	அன்னை பழி ஏற்கின்றாள்	தாயானவள் பழிக்குப் பாத்திரமாகின்றாள்.

*** ''ப்ரஜையைக் கிணற்றின் கரையில் நின்றும் வாங்காதொழிந்தால் தாயே தள்ளினாளென்னக்கடவதிறே'' என்கிற ஸ்ரீவசனபூஷண ஸ்ரீஸூக்தியைத் திருவுள்ளம் பற்றி முன்னடிகள் அருளிச் செய்கிறபடி. கிணற்றின் கரையிலே குழந்தை யிருக்கின்றதைக் கண்ட தாயானவள் அப்போதே யோடிச்சென்று கிணற்றின் கரையில் நின்றும் அக்குழந்தையை அப்பாற்படுத்திற்றிலளாகில், குழந்தை கிணற்றிலேவிழுந்தவளவில் '' தாய் 'அப்போதே சென்றெடுத்திருந்தால் குழந்தை விழுந்திருக்குமோ? கிணற்றின் கரையிலிருப்பை இவள் அநுமதிபண்ணியிருக்கை யாலேயன்றோ விழுந்தது; ஆனபின்பு இவளன்றோ தள்ளினாள்'' என்று லோகம் பழிசொல்லும். அன்றியும், அந்தத் தாய் தானும் 'நானே யன்றோ தள்ளினேன்!

யில் நின்று விடுபட்டு * அந்தமில் பேரின்பத்தடியரோடிருந்தமை * என்னும்படி யான பேற்றை அடியேன் எப்போது பெற்றவனுவேன்? எதிராசரே! தேவரீர் திருவுள்ள மிரங்காவிடில் இப்பேறு பாவியேனுக்குக் கிட்டுமோ? அடியேனுடைய உஜ்ஜீவனம் உம் அதீனமன்றோ என்றுராயிற்று. இரங்காய்— இரங்கியருள வேணும் என்றுமாம். 4

தன்புதல்வன் கூடாமல் தான் புசிக்கும் போகத்தால்
இன்புறுமோ தந்தை யெதிராசா— உன்புதல்வன்
அன்றோ வுரையாய் யான் ஆதலா லுன்போகம்
நன்றோ வென்னையொழிந்த நாள். 5

எதிராசா	எம்பெருமானுரே!	யான் உன் புதல் வன் அன்றோ	அடியேன் தேவரீரது புத்திரனல்லேனோ?
தந்தை	(உலகத்தில்) பிதாவான வன்	உரையாய்	அருளிச்செய்யவேணும்;
தன் புதல்வன் கூடாமல்	தன் புத்திரனோடு கூடி யிராமல்	ஆதலால்	அடியேன் உமது புதல் வனேயாதலால்
தான் புசிக்கும் போகத்தால்	தானொருவனே தனியா யிருந்து அநுபவிக் கின்ற போகத்தினுல்	உன் போகம்	உமது போகமானது
		என்னை ஒழிந்த நாள்	என்னோடு கூடி யநுப விக்கப்பெறுதபோது
இன்பு உறுமோ	ஆனந்திக்கலாகுமோ!	நன்றோ	நல்லதாகுமோ?

*** — "தேசாந்தரகதனை புத்ரன் பக்கலிலே பித்ரு ஹ்ருதயம் கிடக்கு மாபோலே" என்ற ஸ்ரீவசந பூஷண ஸ்ரீஸூக்தியைத் திருவுள்ளம்பற்றி முன்னடி கள் அருளிச்செய்தபடி. ஸம்பந்நனான பிதாவானவன் புத்திரனோடு கூடியன்றோ போகங்களைப் புசித்து மகிழ்வன்; புத்திரனைவிட்டுப் பிரிந்து தான் தனியே ஒரு போகம் புசித்து மகிழமாட்டானன்றோ; அதுபோல, ஸ்வாமிந்! உமக்குப் புத்திரனுகிய அடியேனை விட்டுத் தேவரீர் தனியே * கட்டெழில் வானவர்போக முண்பாரே * என்னும்படியான போகத்தையனுபவித்துக் களித்திருக்க ப்ராப்தி யுண்டோ? என்னையுங் கூட்டிக்கொண்டு குணுபவஞ் செய்வதன்றோ பாங்கு என்றுராயிற்று. 5

வேம்பு முற்றக் கைப்பு மிகுவதுபோல் வெவ்வினையேன்
தீம்பு முற்றுந் தேகமுற்றிச் செல்லுங்கால்—ஆம்பரிசால்
ஏற்கவே சிந்தித் தெதிராசா விவ்வுடலைத்
தீர்க்கவே யானவழி செய். 6

எதிராசா	எம்பெருமானுரே!	தீம்பும் முற்றும்	தீ வினைகளும் முற்றி வாராநின்றன;
வேம்பு முற்ற கைப்பு மிகுவது போல்	வேப்பம் பிஞ்சானது முற்ற முற்ற, கைப்பு அதிகப்படுவது போல	ஆம் பரிசால்	ஸ்வரூபாநுரூபமாக
		ஏற்கவே சிந் தித்து	முற்கோலிச் சிந்தித்து
வெவ்வினையேன்	மஹாபாபியான அடியே னுடைய	இ உடலை	இந்த தேஹத்தை
தேகம் முற்றி செல் லுங்கால்	தேஹமானது முற்றி வருவதற்கேற்ப	தீர்க்கவே ஆன வழி செய்	தீர்ப்பதற்கான வுபா யம் செய்தருள்க.

***—ஸ்வாமிந்! வேம்பு முற்ற முற்றக் கசப்பு முற்றுவதுபோல அடியே னது தேஹமும் முற்ற முற்றப் பாவங்களே முற்றிவாராநின்றன. இது அஸஹ்ய மாயிருத்தலால் இவ்வுடல் தொடர்பைத் தீர்க்குமுபாயம் தேவரீரே செய்தருளத் தக்கது. 6

அன்னை குடிநீ ரருந்தி முலை யுண்குழவி
தன்னுடைய நோயைத் தவிராளோ—என்னே!
எனக்கா வெதிராசா வெல்லாநீ செய்தால்
உனக்கது தாழ்வோ வுரை. 7

எதிராசா	எம்பெருமானாரே!
முலை உண் குழவி தன்னுடைய நோயை	ஸ்தனந்தய ப்ரஜையினுடைய வியாதியை (தவிர்க்க விரும்பிய)
அன்னை	தாயானவள்
குடி நீர் அருந்தி தவிராளோ	தான் கஷாயம் குடித்து தவிர்க்கமாட்டாளோ?
என்னே	இது நான் சொல்ல வேணுமோ?
எனக்கா	அடியேனுக்காக
எல்லாம் நீ செய்தால்	எல்லாவுபாயங்களையும் தேவரீரே அனுட்டித்தால்
அது உனக்கு தாழ்வோ	அது தேவரீர்க்குக் குறையாமோ?
உரை	அருளிச்செய்யவேணும்.

***—பட்டர் ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவ- உத்தரசதகத்திலே "ருக்ணே தோகே ஸ்வ இவ ஜநநீ தத்கஷாயம் பிபந்தீ" என்றருளிச் செய்ததையடியொற்றி முன்னடிகள் அருளிச் செய்தபடி. தன் குழந்தையின் நோய்தீர்வதற்காகத் தாய்தானே கஷாயம் முதலியன குடித்தலாகிற ஔஷதஸேவை பண்ணுவதென்கிற ஒரு முறையுண்டாம். அதுபோல *இப்பிறவியென்னும் நோயிலேயகப்பட்டுத் துடிக்கின்ற வெனக்கு இந்நோய் தீரத்தக்க வுபாயங்களைத் தேவரீரே யனுட்டித்து அடியேனை நோய்தீர்ந்தவனாகச் செய்தால் இது முறையாகாதோ? என்னைக் குழந்தையாகக் கொண்டிருக்கின்ற வுமக்கு இதுவன்றோ உற்றது என்றாராயிற்று. குடிநீர்—கஷாயம். 7

தன்குழவி வான்கிணற்றைச் சார்ந்திருக்கக் கண்டிருந்தாள்
என்பதன்றோ வன்னைபழி யேற்கின்றாள்—நன்குணரில்
என்னாலே யென்னாச மேலு மெதிராசா
உன்னாலே யாமுறவை யோர். 8

எதிராசா	எம்பெருமானாரே!
நன்கு உணரில்	நன்றாக ஆராய்ந்து பார்க்குமளவில்
என் நாசம் என்னாலேயேனும்	நான் நசித்துப்போவது என்னாலேயானாலும்
உன்னாலே ஆம் உறவை	தேவரீரோடே யுண்டாயிருக்கின்ற உறவை
ஓர்	சிறிது ஆலோசித்துப் பார்க்கவேணும்;
தன் குழவி	தன்னுடைய குழந்தை
வான் கிணற்றை சார்ந்து இருக்க	பெரிய கிணற்றினருகே யிருக்க
கண்டிருந்தாள் என்பது அன்றோ	அதைவிலக்காமல் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாளென்கிற காரணத்தினாலன்றோ
அன்னை பழி ஏற்கின்றாள்	தாயானவள் பழிக்குப் பாத்திரமாகின்றாள்.

*** "ப்ரஜையைக் கிணற்றின் கரையில் நின்றும் வாங்காதொழிந்தால் தாயே தள்ளினாளென்னக்கடவதிறே" என்கிற ஸ்ரீவசனபூஷண ஸ்ரீஸூக்தியைத் திருவுள்ளம் பற்றி முன்னடிகள் அருளிச் செய்கிறபடி. கிணற்றின் கரையிலே குழந்தை யிருக்கின்றதைக் கண்ட தாயானவள் அப்போதே யோடிச்சென்று கிணற்றின் கரையில் நின்றும் அக்குழந்தையை அப்பாற்படுத்திற்றிலளாகில், குழந்தை கிணற்றிலேவிழுந்தவளவில் "தாய் அப்போதே சென்றெடுத்திருந்தால் குழந்தை விழுந்திருக்குமோ? கிணற்றின் கரையிலிருப்பை இவள் அநுமதிபண்ணியிருக்கையாலேயன்றோ விழுந்தது; ஆனபின்பு இவளன்றோ தள்ளினாள்" என்று லோகம் பழிசொல்லும். அன்றியும், அந்தத் தாய் தானும் 'நானே யன்றோ தள்ளினேன்!

என்று சொல்லிக் கதறுவள். ஆகவே, ஸ்வாமிந்! என்னுடைய நாசத்தை நானே விளைத்துக்கொண்டேனெனினும் உமக்கும் நமக்குமுண்டானவுறவை ஆராய்ந்து பார்க்குமிடத்து எனது நாசத்திற்கு தேவரீரே காரணமென்னும்படி பழி உமது தலையிலேயாகுமன்றோ? அங்ஙனுகாதபடி பார்த்துக் கொள்ளீர் என்றுராயிற்று. 8

கூபத்தில் வீழுங் குழவி யுடன்குதித்தவ்
வாபத்தை நீக்குமந்த வன்னைபோல் — பாபத்தால்
யான்பிறப்பே னேலுமினி யெந்தை யெதிராசன்
தான்பிறக்கு மென்னையுய்ப்ப தா. 9

கூபத்தில் விழும் குழவியுடன் குதித்து	கிணற்றில் விழுங் குழந்தையுடனே தானும் குதித்து	இனி என்னை உய்ப்பதா	இனி யடியேனை உஜ்ஜீவனப் படுத்தும் பொருட்டு
அவ்வாபத்தை நீக்கும் அன்னை போல்	அந்த மரணபத்தைத் தவிர்க்கின்ற அப்படிப் பட்ட வத்ஸலையான தாய்போல	எந்தை எதிராசன்	ஸ்வாமி யெம்பெருமானார்
பாபத்தால் யான் பிறப்பேன் ஏலும்	என் தீவினையினால் நான் ஸம்ஸாரக் கடலில் விழுந்து துவள்வேனாயினும்	தான் பிறக்கும்	இந்த ஸம்ஸார ஸாகரத்திலே தாமும் வந்து தோன்றினார்.

***— இந்த ஸம்ஸார ஸாகரத்திலே கிடந்து துவள்கின்றவும்மைக் கரையேற்ற வேணுமானால் இந்த ஸம்ஸாரத்திற் பிறவாதவொருவர் அதற்கு சக்தராக வேணுமேயல்லது உம்மைப் போலவே ஸம்ஸாரக்கடலில் ஒருகால் விழுந்து துவண்டவரான ஸ்ரீராமாநுஜர் உம்மைக் கரையேற்ற எங்ஙனம் சக்தராவர்? என்று சிலர் கேட்பதாகக் கொண்டு அதற்கு விடை யிறுக்கிறார் இப்பாசுரத்தினால். கிணற்றில் விழுந்த குழந்தையை யெடுத்துப் பிழைப்பிப்பதற்காகத் தாயும் உடன் குதித்தால் அந்தக் குதிப்பு எதற்காகவென்று நோக்கவேண்டாவோ? 'குழந்தையும் கிணற்றில் விழுந்தது, தாயும் கிணற்றில் விழுந்தாள், என்னவாசி?' என்று சொல்லுவாருண்டோ? அதுபோல பாபத்தினால் இப்பிறவிக்கடலில் விழுந்த, விழுகின்ற, விழப் போகின்ற என்போல்வாரை உத்தரிப்பிக்கைக்காகவன்றோ எதிராசர்தாமும் இப்பிறவிக் கடலிலே ஒக்கக் குதித்தது என்கிறார். நமது பிறவி கருமத்தினால்; அவருடைய அவதாரம் கருணையினால் என்றதாயிற்று. கூபம் — வடசொல். 9

பூமகள்கோன் தென்னரங்கர் பூங்கழற்குப் பாதுகமாய்த்
தாமகிழுஞ் செல்வச் சடகோபர் — தேமலர்த்தாட்
கேய்ந்தினிய பாதுகமா மெந்தையிரா மாநுசனை
வாய்ந்தெனது நெஞ்சமே வாழ். 10

எனது நெஞ்சமே	எனது மனமே!	தேன் மலர் தாட்கு ஏய்ந்து	தேன்மிக்க மலர் போன்ற திருவடிகளுக்கு பொருந்தி
பூமகள் கோன் தென் அரங்கர் பூ கழற்கு	திருமகள் கொழுநனான ஸ்ரீ ரங்கநாதனுடைய திருவடிகளுக்கு	இனிய பாதுகம் ஆம்	ப்ரியமான பாதுகையாயிருக்கின்ற
தாம்பாதுகம் ஆய் மகிழும்	தாம் பாதுகையாயிருந்து கொண்டு மகிழ்கின்ற	எந்தை இராமாநுசனை	ஸ்வாமி யெம்பெருமானாரை
செல்வம் சடகோபர்	ஸ்ரீ சடகோபருடைய	வாய்ந்து வாழ்	அடிபணிந்து வாழ்வாயாக.

***—எம்பெருமானுடைய திருவடி நிலையான நம்மாழ்வார்க்குத் திருவடி நிலையான எம்பெருமானாரை ஆச்ரயித்து உஜ்ஜீவிக்குமாறு நெஞ்சுபோல்வாரான தொண்டரை விளித்து அருளிச் செய்தாராயிற்று. 10

உன்னை யொழிய வொருதெய்வம் மற்றறியா
மன்னு புகழ்சேர் வடுகநம்பி—தன்னிலையை
என்றனக்கு நீதந் தெதிராசா வெந்நாளும்
உன்றனக்கே யாட்கொள் ளுகந்து. 11

எதிராசா	எம்பெருமானாரே!
உன்னை ஒழிய	தேவரீரைத்தவிர
மற்று ஒரு தெய்வம் அறியா	வேறொரு தெய்வமுண்டென்றறியாத
மன்னு புகழ் சேர்	சாச்வதமான கீர்த்தியையுடைய
வடுக நம்பி தன் நிலையை	வடுகநம்பியினுடைய நிஷ்டையை
நீ என் தனக்கு உகந்து தந்து	தேவரீர் அடியேனுக்கு மகிழ்வுடன் அளித்து
எந்நாளும்	எக்காலத்திலும்
உன் தனக்கே ஆட்கொள்	உமக்கே ஆட்பட்டிருப்பேனும்படி செய்து கொள்ளவேணும்.

*** — “ வடுகநம்பி ஆழ்வானையுமாண்டானையும் இருகரையரென்பர்” என்பது ஸ்ரீவசநபூஷண ஸ்ரீஸூக்தி. ஆழ்வார் திருவடிகளில் ஸ்ரீமதுரகவிகள் இருந்தாப்போலே வடுகநம்பிகள் ‘ ப்ராப்யப்ராபகங்களிரண்டும் எம்பெருமானார் திருவடிகளே என்றிருப்பர்’ என்று ப்ரஸித்தம். கூரத்தாழ்வானும் முதலியாண்டானும் எம்பெருமானார் திறத்திலே மிகவும் ப்ரவணர்களாயிருந்தாலும் அவர்கள் பெருமாள் பக்கலிலுஞ் சென்று பல் காட்டுவது ப்ரவணராய்ப் போருவதாமிவ்வளவைக் கொண்டு அவர்களையும் வடுகநம்பி குறைகூறுவராம். ஆகவே வடுகநம்பியின் சரமபர்வநிஷ்டை அத்விதீய மென்பது நாடறிந்தது. அவருடைய நிஷ்டாவிசேஷம் தமக்குமுண்டாம்படி கடாக்ஷித்தருள வேணுமென்று இப்பாட்டில் ப்ரார்த்திக்கிறபடி. 11

தேசந் திகழுந் திருவாய் மொழிப்பிள்ளை
மாசில் திருமலையாழ் வாரென்னை — நேசத்தால்
எப்படியே யெண்ணிநின்பால் சேர்த்தா ரெதிராசா
அப்படியே நீசெய் தருள். 12

எதிராசா	எம்பெருமானாரே !
தேசம் திகழும்	(புகழால்) தேசந்தோறும் விளங்குகின்ற
திருவாய் மொழிப்பிள்ளை	திருவாய்மொழிப் பிள்ளை யென்கிற
மாசு இல் திருமலை ஆழ்வார்	களங்கமற்ற திருமலையாழ்வாரென்னுமாசிரியர்
நேசத்தால்	பரமப்ரீதியுடனே
என்னை எப்படி எண்ணி நின்பால் சேர்த்தார்	அடியேன் திறத்தில் என்ன திருவுள்ளம் பற்றி தேவரீரைக் காட்டிக் கொடுத்தருளினாரோ
அப்படியே நீ செய்தருள்	அந்தத் திருவுள்ளம் நிறைவேறுமாறு தேவரீர் செய்தருள்க.

***—யதிராஜ விம்சதியில் “ ஸ்ரீமந் யதீந்த்ர தவ திவ்ய பதாப்ஜ ஸேவாம் ஸ்ரீசைநாத கருணாபரிணாமதத்தாம் ” என்றருளிச் செய்தது இப்பாசுரத்திற்குச் சேர அநுஸந்தேயம். ஸ்வாமிந்! தேவரீருடைய திருவடிகளை நானாகக் கண்டிலேன், அடியேனது ஆசாரியர் காட்டிக்கொடுத்தருளினதால் கண்டேனத்தனை. காட்டிக்

கொடுத்தவருடைய திருவுள்ளம் தேவரீரறியாததன்று ; அது நிறைவேறுமாறு கடாக்ஷித்தருள வேணுமென்கிறார் . தேசம் — தேஜஸ் என்றுமாம். தேஜஸ்வியான திருவாய் மொழிப் பிள்ளையென்க 12

எதிராசன் வாழி யெதிராசன் வாழி
எதிராசன் வாழியென்றென் றேத்திச்— சதிராக
வாழ்வார்கள் தாளிணைக்கீழ் வாழ்வார்கள் பெற்றிடுவர்
ஆழ்வார்கள் தங்க ளருள். 13

எதிராசன் வாழி எதிராசன் வாழி எதிராசன் வாழி என்று ஏத்தி	அநவரதமும் எம்பெருமானார்க்கே மங்களாசாஸனம் செய்து
சதிர் ஆக	ஒருகுறையுமின்றி
வாழ்வார்கள்	வாழ்பவர்களான ஆழ்வான் போல்வாருடைய
தாள் இணை கீழ்	திருவடிவாரத்தின் கீழே
வாழ்வார்கள்	வாழ்பவர்கள் தாம்
ஆழ்வார்கள் தங்கள் அருள்	ஆழ்வார்களுடைய பரமக்ருபையை
பெற்றிடுவர்	பெறுவார்கள்.

* * * எம்பெருமானார் திருவடி ஸம்பந்தம் பெற்றார்க்கல்லது ஆழ்வார்களின் திருவருள் பலியாதென்கை. 13

அதிகார முண்டேல் அரங்க ரிரங்காரோ
அதிகார மில்லாதார்க் கன்றோ — எதிராசா
நீயிரங்க வேண்டுவது நீயுமதிகாரிகளுக்
கேயிரங்கி லென்செய்வோம் யாம். 14

எதிராசா	எம்பெருமானாரே!
அதிகாரம் உண்டு ஏல்	(கர்ம ஜ்ஞான பக்தியோகாதிகளில்) யோக்யதையிருந்தால்
அரங்கர் இரங்காரோ	எம்பெருமான் க்ருபை செய்தருள மாட்டானோ?
அதிகாரம்இல்லாதார்க்கு அன்றோ நீ இரங்க வேண்டுவது	அப்படிப்பட்ட யோக்யதையற்றவர்கள் விஷயத்திலன்றோ தேவரீர் அருள் செய்யத் தகுவது,
நீயும்	க்ருபாமாத்ர ப்ரஸந்நாசார்ய ரென்று புகழ் பெற்ற தேவரீரும்
அதிகாரிகளுக்கே இரங்கில்	யோக்யர்களுக்கே க்ருபைசெய்தருள்வதானால்
யாம் என் செய்வோம்	அடியேன் செய்வதென் கொல்?

* * *—இராமானுச நூற்றந்தாதியில் *ஞானங்கனிந்த நலங்கொண்டு நாடொறும் நைபவர்க்கு வானங்கொடுப்பது மாதவன்*என்று எம்பெருமான் யோக்யர்களுக்கே அருள்செய்பவனென்று சொல்லி, உடனே ''இராமானுசன் தன்னையெய்தினர்க்கு அத்தானங் கொடுப்பது தன் தகவென்னுஞ் சரண் கொடுத்து''என்று எம்பெருமானாருடைய க்ருபாமாத்ரப்ரஸந்நாசார்யத்வம் அழகாகப்பேசப்பட்டது. அதைத் திருவுள்ளம்பற்றி இப்பாசுரமருளிச் செய்கிறபடி. அடியேன் போன்ற அநதிகாரிகளுக்கும் தேவரீர் அருள்செய்தாலன்றோ எம்பெருமானிற்காட்டில் தேவரீர்க்கு ப்ரஸித்தமாயுள்ள வைலக்ஷண்யம் தேறுவது என்றாராயிற்று. என் செய்வோம் யாம்—இனிமேல் அதிகாரம் ஸம்பாதித்துக்கொள்ள எம்மாலாகுமோ? என்றபடி. தேவரீரைவிட்டு வேறொருவரை ஆச்ரயிக்கத் தானாகுமோ? என்றபடியுமாம். 14

எம்பெரு மானுர் திருவடிகளே சரணம்
என்பதுவே நாவுரைக்கு மித்தாலென் — அன்பவர்பால்
இப்போ தளவும்யா னென்றுங்காண் கின்றிலேன் 15
எப்போதுண் டாவ தினி.

எம்பெருமானுர் திரு அடிகளே சரணம் என்பதுவே நா உரைக்கும்	எனது நாவானது 'எம்பெருமானுர் திருவடிகளே சரணம்' என்று சப்தமாத்திரத்தையே (ப்ரேமமின்றிச்) சொல்லாநின்றது ;
இத்தால் என்	இந்த வெற்றுரையால் என்னுகும்?
அவர் பால்	அவ்வெதிராசரிடத்தில்
அன்பு	ப்ரேமம்
இப்போது அளவும்	இதுகாறும்
ஒன்றும் யான் காண்கின்றிலேன்	சிறிது முண்டானதாக அடியேனுக்குத் தெரியவில்லை ;
இனி எப்போது உண்டாவது	அது இனிமேல் எந்நாளுண்டாகும்?

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் அதிகாரமில்லாதவராகத் தம்மைச்சொல்லிக்கொண்டாரே அதை நிலைநாட்டுகிருரிப்பாட்டில் 'எம்பெருமானுர் திருவடிகளே சரணம்' என்றே ஓய்வின்றிச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கின்றீரே,இதைவிட வேறு அதிகார ஸம்பத்துவேணுமோ? நீர் அதிகாரியேயாவீர்;அநதிகாரியல்லீர்—என்று சிலர் சொல்ல அதற்கு விடை கூறுகின்ருர்; பொரிபுறந்தடவின உக்திமாத்திரமே யென்பக்கலுள்ளது; ப்ரேமங்கனிந்து சொல்லுகின்றிலேன். அப்படிச் சொன்னலன்ரே அதிகாரஸம்பத்து உள்ளதாவது.இதுகாறும் ப்ரேமமுண்டானதாகத் தெரியவில்லை; இனிமேலா அது உண்டாகப்போகிறது! இல்லை ஆகவே அநதிகாரிகளிடத்துச் செல்லக்கூடிய தேவரீரது கருணையைச் செலுத்தியருள்வதே நன்று என்ருராயிற்று. --- 15

ஆகாத தீதென் றறிந்தும் பிறர்க்குரைத்தும்
ஆகாத தேசெய்வ னுதலால்—மோகாந்தன்
என்றுநினைத் தென்னை யிகழே லெதிராசா
என்றுன் னடிசேர்வன் யான். 16

எதிராசா	எம்பெருமானுரே !
ஈது ஆகாதது என்று அறிந்தும்	இது சாஸ்த்ர நிஷித்தமென்று நான் தெரிந்து கொண்டிருந்தும்
பிறர்க்கு உரைத்தும்	பரோபதேசங்கள் பண்ணியும் போந்தேனுகிலும்
ஆகாததே செய்வன்	சாஸ்த்ர நிஷித்தங்களையே செய்து போருகின்றேன்;
ஆதலால்	ஆகையினுலே
என்னை மோகாந்தன் என்று நினைத்து இகழேல்	என்னைமோஹாந்தனுகத் திருவுள்ளம் பற்றிக் கைவிடலாகாது :
யான் என்று உன் அடி சேர்வன்	அடியேன் எப்போது உமது திருவடியைச் சார்வேன்?

* * *—இன்னது செய்யத் தகுந்தது ; இன்னது செய்யத் தகாதது என்று அடியேன் விவேகித்தறிந்து அதைப் பிறர்க்கும் உபதேசித்துப் போருகின்றேனுகிலும் ஸ்வானுஷ்டானத்தில் வந்தவாறே பிசகிப்போகின்றேன் ; சாஸ்த்ர நிஷித்தங்களான கிருத்யங்களையே செய்து போருகின்றேன் . ஆதலால் இவன் மோஹாந்தன் என்று தேவரீர் கைவிடப் போதுமான நிலைமை என் பக்கலுளதாயினும்

அங்ஙனம் கைவிடலாகாது, என்றவாறே 'கைவிடுவேனல்லேன்' என்று எம்பெருமானுர் பணிக்க, ஸ்வாமிந்! எப்போது அடியேனைத் திருவடி சேர்த்துக் கொள்வதாகத் திருவுள்ளம் பற்றி யிருப்பதென்கிறுராயிற்று. மோகாந்தன் — தற்சம வடசொல். விஷயாந்தர வ்யாமோஹத்தினுல் கண் தெரியாதவன் என்றபடி. 16

பொல்லாங் கனைத்தும் பொதிந்துகொண்டு நன்மையிலொன்
றில்லா வெனக்கு மெதிராசா — நல்லார்கள்
நண்ணுந் திருநாட்டை நான்தருவே னென்றநீ
தண்ணென் றிருக்கிறதென் ருன். 17

எதிராசா	எம்பெருமானுரே!	நல்லார்கள்	நன்மை மிகுந்தவர்கள்
பொல்லாங்கு அனைத்தும்	தீதானவற்றை யெல்லாம்	நண்ணும் திருநாட்டை நான் தருவேன் என்ற நீ	அடையக்கூடிய திருநாட்டை யளிப்பதாக வாயோலை செய்து கொடுத்திருக்கிற தேவரீர்
பொதிந்து கொண்டு	மிகுதியாக மேற்கொண்டு		
நன்மையில் ஒன்று இல்லா எனக்கும்	நன்மையென்று பேர் பெற்றவற்றில் ஒன்று கூட இல்லாத அடியேனுக்கும்	தண்ணென்று இருக்கிறது என் தான்	மெத்தென்றிருப்பது [தாமதிப்பது] என்ன காரணத்தினுல்?

* * * — "எனக்கும் திருநாட்டை நான் தருவேனென்ற நீ" என்று இப்பாட்டில் கூறியிருப்பதனுல் எம்பெருமானுர் மணவாளமா முனிகளை நோக்கி உமக்கு நான் திருநாடு தருவேன் என்று பிரதிஜ்ஞை செய்தருளினதாகத்தெரியவருகின்றது. 'எம்பெருமானுர் திருவடி ஸம்பந்தம் பெற்றூர்க்கெல்லாம் முத்திச்செல்வம் குறையற்றது" என்று சரணுகதிகத்யாநுஸந்தானத்தினன்று தொடங்கி ஒரு ப்ரஸித்தியிருத்தலால் அது கொண்டு இங்ஙனே பணிக்கின்றுரென்றுங் கொள்ளலாம். 17

என்று விடிவதெனக் கெந்தா யெதிராசா
ஒன்று மறிகின்றி லேனுரையாய் — குன்றுமல்
இப்படியே யிந்தவுயிர்க் கென்று மிருளேவிளைக்கும்
இப்பவமாம் நீண்ட விரவு. 18

எந்தாய் எதிராசா	ஸ்வாமிந் எம்பெருமானுரே!	இப் பவம் ஆம் நீண்ட இரவு	இந்த ஸம்ஸாரமாகிற காளராத்திரியானது
குன்றுமல்	ஒருநாளும் சுருங்காமல்	எனக்கு என்று விடிவது	என்வரையில் ஒய்வது எப்போதோ?
இப்படியே என்றும்	இவ்வண்ணமாகவே எக்காலத்தும்	ஒன்றும் அறிகின்றிலேன்	இந்நாளில் ஒய்வதென்று சிறிது மறிகிலேன்;
இந்த உயிர்க்கு	இந்த ஆத்மாவுக்கு	உரையாய்	அந்நாளைத் தேவரீரே அருளிச் செய்யவேணும்.
இருளே விளைக்கும்	அஜ்ஞானுந்தகாரத்தையே விளைவிக்கின்ற		

* * * — இந்த ஸம்ஸாரமென்னும் காளராத்திரியானது அகவிருளை வளர்த்துக் கொண்டு ஒய்வின்றிச் செல்கின்றதே; பொழுதுவிடியும்நாள் இல்லையா? அது எந்நாளென்றறிகின்றிலேன்; இன்ன நாளென்று தேவரீரே குறிப்பிட்டால் ஆறியிருப்பேனென்கை. பவம் — ஸம்ஸாரம்; வடசொல். 18

அல்லும் பகலும்யா னுக்கை வழியுழன்று
செல்லுமதுன் தேசுக்குத் தீங்கன்றோ — நல்லார்கள்
தந்தனயர் நீசர்க்காட் செய்யச் சகிப்பரோ
எந்தை யெதிராசா விசை. 19

எந்தை எதிராசா	ஸ்வாமிந் எம்பெருமானரே !	நல்லரர்கள்	பெரியார்கள்
யான் அல்லும் பகலும் ஆக்கை வழி உழன்று செல்லுமது	அடியேன் இரவும் பகலும் தேஹமிழுத்துக் கொண்டு போகும் வழியிலேயே சென்று திரிவதானது	தம் தனயர்	தமது மக்கள்
உன் தேசுக்கு தீங்கு அன்றோ	தேவரீருடைய தேஜஸ்ஸுக்கு நிறக்கேடல்லவோ?	நீசர்க்கு ஆள் செய்ய சகிப்பரோ	நீசர்க்கு இழிதொழில் செய்திருக்கு மிருப்பைக் கண்டு சகிப்பர்களோ?

*** —பெரியாழ்வார்* உனக்குப் பணி செய்திருக்குந் தவமுடையேன் இனிப்போ யொருவன் தனக்குப்பணிந்து கடைத்தலை நிற்கை நின்சாயையழிவு கண்டாய்* என்றருளிச் செய்தபுடையிலே இப்பாசுரமருளிச் செய்கிறபடி. ஸ்வாமிந்! தேவரீருக்குத் தொண்டு செய்து திரியக் கடமைப்பட்டிருக்கு மடியேன் இப்பொல்லா வாக்கைக்குத் தொண்டுசெய்து திரிவேனுயின் இது எனக்குத் தகுமெனினும் தேவரீருடைய தேஜஸ்ஸுக்கு அவத்யமாய் முடியுமன்றோ ? ராஜபுத்ரன் நீசர்கட்கு ஆட்செய்திருக்கு மிருப்பை மஹாராஜன் பொறுத்திருக்க வல்லவனே? இதை யாராய்ந்து அடியேனைக் கைக்கொண்டருள வேணுமென்றாராயிற்று 19

போம்வழியைத் தருமென்னுமின்பமெல்லாம்
புசித்து வழி போயமுத விரசையாற்றில்
நான் மூழ்கி மலமற்றுத் தெளிவிசும்பை
நண்ணிநலந் திகழ்மேனி தன்னைப் பெற்றுத்
தாமமரர் வந்தெதிர்கொண்ட லங்கரித்துச்
சற்கரிப்ப மாமணி மண்டபத்துச் சென்று
மாமலராள் கோன்மடியில் வைத்துகக்கும்
வாழ்வுநமக் கெதிராச னருளும் வாழ்வே. 20

போம் வழியைத் தரும் என்னும் இன்பம் எல்லாம்	'போம் வழியைத்தரும்' என்கிற அருளிச் செயலால் சொல்லப்படுகிற அர்ச்சிராதி மார்க்கப் பேரின்பமெல்லாவற்றையும்	நாம் மூழ்கி	நாம் தீர்த்தமாடி
புசித்து	அநுபவித்து	மலம் அற்று	ப்ரக்ருதி மலங்களெல்லாம் கழியப் பெற்று
வழி போய்	அர்ச்சிராதி வழியே சென்று	தெளிவிசும்பை நண்ணி	கலங்காப் பெருநகராகிய திருநாட்டைக் கிட்டி
அமுதம் விரசை ஆற்றில்	அம்ருதமயமான விரஜா நதியிலே	நலம் திகழ் மேனி தன்னை பெற்று	சுத்த ஸத்வமயமான அப்ராக்ருத தேஹத்தைப் பெற்று

அமரர் தாம் வந்து எதிர் கொண்டு	நித்யஸூரிகள் வந்து எதிர் கொண்ட ழைத்துப்போய்	மாமலராள் கோன்	திருமகள் கொழுநனான எம்பெருமான்
அலங்கரித்து சற் கரிப்ப	ப்ரஹ்மாலங்காரங்கள் செய்து மரியாதைகள் பண்ண (அவற்றைப்பெற்று)	மடியில் வைத்து உகக்கும்வாழ்வு	தன் மடியின்மீது வைத்துக் கொண்டு உகக்கும் படியான வாழ்வே
மணி மண்டபத்து சென்று	திருமாமணி மண்டபத் திலே சென்றுசேர்ந்த வளவிலே	நமக்கு எதிராசர் அருளும் வாழ்வு	நமக்கு எம்பெருமானார் அநுக்ரஹிக்கும் செல் வமாகும்.

* * *—திருவாய்மொழியில் (3—9—3) * ஒழிவொன்றில்லாத * என்கிற பாசுரத்திலே "போம்வழியைத் தரும் நங்கள் வானவரீசனை" என்றருளிச்செய்தார் நம்மாழ்வார்; 'பரமபதத்தைத் தரும்' என்று சொல்லவேண்டியிருக்க அங்ஙனம் சொல்லாது * போம் வழியைத் தருமென்கையாலே பரமபத ப்ராப்தியிற் காட்டிலும் அர்ச்சிராதிமார்க்கத்திற் செல்வதுதானே பரம ப்ரயோஜனமென்றும் அந்த ஆனந்தம் மிகப் பெரிதென்றும் காட்டிற்றுகிறது. அப்படிப்பட்ட இன்பமெல்லாம் புசித்துக்கொண்டே அர்ச்சிராதி மார்க்கத்திற் சென்று விரஜாநதியிற் குடைந்தாடி ப்ராக்ருத தோஷங்களெல்லாங் கழிந்து திருநாட்டைக்கிட்டி திவ்யதேஹத்தைப் பெற்று அவ்விடத்து ஸத்காரங்களையும் லபித்து எம்பெருமானது மடிமீதேறி வாழப் பெறுவதே வைகுந்தச் செல்வமாகும்; இச்செல்வம் எம்பெருமானார் திருவருளடியாகவே கிடைப்பதொன்று என்றாராயிற்று. ஸ்வாமிந் ! இச்செல்வத்தைத் தேவரீர் அருள்செய்யவேணுமென்கை. 20

திருமலை யாழ்வார் திருவாய் மொழிப்பிள்ளை சீரருளால்
தருமதி கொண்டவர் தம்மையுத் தாரகராகவெண்ணி
இருமனமே யவர்க்கா யெதிராச ரெமைக்கடுகப்
பரம பதந்தனிலேற்றுவ ரென்ன பயம் நமக்கே. 21

மனமே	ஓ நெஞ்சே !	உத்தாரகர் ஆக எண்ணி இரு	ஸம்ஸாரத்தில் நின்று நம்மை உத்தரிப்பவராக அத்யவஸாயங் கொண்டுவிசாரமற்றிரு
திருமலை ஆழ்வார் திருவாய்மொழி பிள்ளை	திருமலையாழ்வாரென் கிற அஸ்மதாசார்யரானவர்	எதிராசர்	உடையவரானவர்
சீர் அருளால்	தம்முடைய திருவருளாலே	அவர்க்கு ஆய்	அத் திருவாய் மொழிப் பிள்ளைக்காக
தரும்	தந்தருளின	எமை	நம்மை
		கடுக	சீக்கிரமாக
மதியை கொண்டு	ஞானத்தை ஸாதனமாகக் கொண்டு	பரமபதம் தன்னில் ஏற்றுவர்	திருநாட்டில் சேர்விப்பர் ;
அவர் தம்மை	அவ்வாசிரியரையே	நமக்கு என்ன பயம்	இதைப்பற்றி நாம் அஞ்சவேண்டுவதுண்டோ?

* * *—நெஞ்சே ! நமக்கென்று வகுத்த ஆசாரியர் திருவாய்மொழிப்பிள்ளை யாவர்; அவரது திருவருளால் பெற்ற ஞானத்தைக் கொண்டு அவருடைய அபிமானமே உத்தாரகமென்று நீ அத்யவஸாயங் கொண்டிரு ; அவர்க்காக எம்பெருமானார் பேறு தந்தருள்வரென்று நாம் கவலையற்றிருக்க ப்ராப்தம் என்றாராயிற்று. 21

தீதற்ற ஞானத் திருவாய் மொழிப்பிள்ளை சீரருளால்
ஏதத்தை மாற்று மெதிராசா தம்மபி மானமென்னும்
போதத்தை யேறிப் பவமாம் புணரி தனைக்கடந்து
கோதற்ற மாதவன் பாதக் கரையைக் குறுகுவனே. 22

தீது அற்ற ஞானம்	களங்கமில்லாத ஞானத்தையுடையவரான
திருவாய் மொழிப் பிள்ளை	திருமலையாழ்வாருடைய
சீர் அருளால்	சிறந்த கிருபையினாலே
ஏதத்தை மாற்றும் எதிராசர் தம் அபிமானம் என்னும் போதத்தை ஏறி	காமாதி தோஷஹரரான எம்பெருமானாருடைய அபிமானமாகிற படகில் ஏறி
பவம் ஆம் புணரி தனை கடந்து	ஸம்ஸாரமாகிற பெருகடலைக் கடந்து
கோது அற்ற மாதவன் பாதம் கரையை	அகில ஹேயப்ரத்ய நீகனான பகவானுடைய திருவடிகளாகிற கரையை
குறுகுவன்	அணுகப் பெறுவேன்.

***—அஸ்மதாசார்யருடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே எம்பெருமானாருடைய அபிமானத்திற்கிலக்காகி எம்பெருமானடிசேரப் பெறுவது திண்ணமென்ற 22
தாயிற்று. போதம், பவம் — வடசொற்கள்.

அடியார்கள் குழாங்க ளழகோலக்க மிருக்க
ஆனந்த மயமான மாமணி மண்டபத்துப்
படியாது மில்படுக்கை யாயிருக்கு மனந்தன்
பணாமணிக டம்மிலொளி மண்டலத்தி னிடையில்
வடிவாரு மாமலராள் வலவருகு மற்றை
மண்மகளு மாய்மகளு மிடவருகு மிருக்க
நடுவாக வீற்றிருக்கும் நாரணனைக் கடுக
நானனுப விக்கும்வகை நல்கெனெதிராசா. 23

என் எதிராசா	அடியேனுக்கு ஸ்வாமியான யதிராஜரே!
அடியார்கள் குழாங்கள்	நித்திய முக்தர்களாகிற அடியார்களுடைய திரள்
அழகு ஓலக்கம் இருக்க	அழகான கோஷ்டியாக விருந்து ஸேவித்திருக்க
ஆனந்தமயம் ஆன மாமணி மண்டபத்து	ஆனந்தமே வடிவமெடுத்ததான திருமாமணி மண்டபத்திலே
படி ஆதும் இல்	எதுவும் உபமானமாகப் போராதபடி
படுக்கை ஆய் இருக்கும்	சயனமாகவிருக்கிற
அனந்தன்	ஆதிசேஷனுடைய
பணா மணிகள் தம்மில்	படங்களிலுள்ள ரத்னங்களினின்று வீசிய
ஒளி மண்டபத்தின் இடையில்	காந்தி ஸமூகத்தின் நடுவே
வலம் அருகு	வலது பக்கத்தில்
வடிவு ஆரும் மா மலராள்	அழகு பொருந்திய ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியும்
இட அருகு	இடதுபக்கத்தில்
மற்றை மண் மகளும் ஆய் மகளும் இருக்க	மற்றைத் தேவிமார்களான பூமிப்பிராட்டியும் நீளாதேவியும் வீற்றிருக்க
நடுஆக வீற்றிருக்கும் நாரணனை	நடுவே யெழுந்தருளியிருக்கின்ற எம்பெருமானை
கடுக நான் அனுபவிக்கும் வகை நல்கு	விரைவாக நான் அனுபவிக்குமாறு அருள் செய்யவேணும்.

*** — ஆழ்வார் * அடியார்கள் குழாங்களை உடன்கூடுவதென்றுகொலோ * என்று பாரித்து * அந்தமில் பேரின்பத்தடியரோடிருந்தமை * என்று

அடியார்கள் குழாங்களிடையே இருக்கப் பெற்றதையே பரமபுருஷார்த்தமாக அருளிச் செய்ததனுல் இங்கு ' அடியார்கள் குழாங்களழகோலக்கமிருக்க ' என்று முந்துறவருளிச் செய்தார். திருநாட்டில் திவ்யாஸ்தான மண்டபத்தில் திவ்ய ஸிம் ஹாஸனத்திலே திவ்யமஹிஷீ பரிவ்ருதனுய் எழுந்தருளியிருக்கிற ஸ்ரீவைகுண்ட நாதனைக் கடுக அடியேன் அனுபவிக்கும்படி செய்தருளவேணுமென்று ப்ரார்த் தித்தாராயிற்று. 23

இந்தவுடல் விட்டிரவி மண்டலத் தூடேகி
இவ்வண்டங் கழித்திடையி லாவரண மேழ்போய்
அந்தமில்பாழ் கடந்தழகார் விரசைதனிற் குளித்தங்
கமானவனு லொளிக்கொண்ட சோதியும் பெற்றமரர்
வந்தெதிர் கொண் டலங்கரித்து வாழ்த்தி வழிநடத்த
வைகுந்தம் புக்குமணி மண்டபத்துச்சென்று
நந்திருமா லடியார்கள் குழாங்களுடன் கூடும்
நாளெனக்குக் குறுகும்வகை நல்கென் னெதிராசா. 24

என் எதிராசா	எம்பெருமானுரே!
இந்த உடல் விட்டு	இவ்வழுக்குடம்பை விட்டொழிந்து
இரவி மண்டலத்தூடு ஏகி	ஸூர்யமண்டலத்தைக் கீண்டு சென்று
இவ் அண்டம் கழித்து	இந்த ப்ரஹ்மாண்டத்தைக் கடந்து
இடையில் ஆவரணம் ஏழ் போய்	நடுவிலுள்ள ஸப்தாவரணங்களையும் கடந்து
அந்தம் இல் பாழ் கடந்து	முடிவில்லாததான மூலப்ரக்ருதியையும்கடந்து
அழகு ஆர் விரசை தனில் குளித்து	ரமணீயமான விரஜா நதியில் நீராடி
அங்கு	அதன் பிறகு
அமானவனுல்	அமாநவ கரஸ்பர்சத்தினுல்
ஒளி கொண்ட சோதியும்பெற்று	தேஜோமயமான திவ்ய தேஹத்தையும் பெற்று
அமரர் வந்து எதிர் கொண்டு அலங்கரித்து வாழ்த்தி வழி நடத்த	நித்யஸூரிகள் எதிர் கொண்டு வந்து ப்ரஹ்மாலங்காரங்கள் செய்து துதித்து அழைத்துக் கொண்டு செல்ல
வைகுந்தம் புக்கு	ஸ்ரீவைகுண்டம்சேர்ந்து
மணி மண்டபத்து சென்று	திருமாமணி மண்டபத்தை யடைந்து
நம் திருமால் அடியார்கள் குழாங்களுடன் கூடும் நாள்	பகவத் பக்தர்களான நித்யஸூரிகளின் கோஷ்டியோடே கூடி வாழும் நாள்
எனக்கு குறுகும் வகை நல்கு	அடியேனுக்கு ஸமீபித்த தாம் படிக்ருபை செய் தருளவேணும்.

* * *— சரீரத்தை விட்டு ஆத்மா உத்க்ரமித்தகாலம் தொடங்கிப் பரம புருஷார்த்த ப்ராப்திபர்யந்தமான பேற்றின்வரிசைகள் இப்பாட்டில் அருளிச்செய்யப் பட்டன. இத்தகைய பேறுகளை விரைவில் அடியேன் பெறுமாறு அருள் புரியவேணுமென்று ப்ரார்த்தித்தாராயிற்று. 24

என்றுநிரே துகமாக வென்னையபி மானித்து
யானுமதறிந் துனக்கே யாயிருக்கும் வகைசெய்தாய்
அன்றுமுத லின்றளவு மனவரதம் பிழையே
யடுத்தடுத்துச் செய்வ தநுதவிப்ப தினிச் செய்யேன்
என்றுன்னை வந்திரப்ப தாமென் கொடுமைகண்டு
மிகழாதே யிரவுபக லடிமைகொண்டு போந்தாய்
இன்றுதிரு நாடுமெனக் கருளவெண்ணு கின்ருய்
இனிக்கடுகச் செய்தருள வேண்டுமெதிராசா 25

எதிராசா — எம்பெருமானுரே!

என்னை நிரே துகமாக அபிமானித்து — தேவரீர் அடியேனை நிர்ஹேதுகமாக அபிமானித்தருளி

யானும் அது அறிந்து உனக்கே ஆய் இருக்கும் வகை — அவ்வபிமான விசேஷத்தை அடியேனுமறிந்து தேவரீருக்கே அநந்யார்ஹ சேஷயாயிருக்கும் படி

என்று செய்தாய் — எந்நாளில் செய்தருளினீரோ,

அன்று முதல் — அந்நாள் முதலாக

இன்று அளவும் — இந்நாள் வரையிலும்

அனவரதம் — ஓய்வின்றி

அடுத்து அடுத்து — இடையறுது

பிழையே செய்வது — அபராதங்களையே செய்வது

அநுதவிப்பது — பச்சாத்தாபப்படுவது

இனி செய்யேன் என்று — இனிப் பிழை செய்ய மாட்டேனென்று சொல்லி

உன்னை வந்து இரப்பது ஆம் — தேவரீரிடம் வந்து க்ஷமைவேண்டுவது ஆக விப்படிப்பட்ட

என் கொடுமை கண்டும் — எனது கொடிய செய்கைகளைக் கடாக்ஷித்தும்,

இகழாதே — உபேக்ஷியாமல்

இரவு பகல் — ஸர்வகாலத்திலும்

அடிமை கொண்டு போந்தாய் — என்பால் கைங்கரியம் கொண்டருளினீர்;

இன்று திருநாடும் எனக்கு அருள எண்ணுகின்ருய்; — இப்போது பரமபதத்தையும் எனக்கருளத் திருவுள்ளம் பற்றியிருக்கிறீர்;

இனி — இப்படியானபின்பு

கடுக செய்தருள வேண்டும் — அந்த முக்தி தானத்தை விரைவாகச் செய்தருள வேணும்.

* ** — ஸ்வாமிந்! அடியேனைத் தேவரீர் அங்கீகரித்தருளினவன்று தொடங்கி இன்றளவும் நான் பிழைசெய்வதும் அநுதபித்து க்ஷமைவேண்டுவதும் மீண்டும் பிழைசெய்வதும் அநுதபித்து க்ஷமைவேண்டுவதுமாயிருந்து வருகின்றேன். இப்படியிருந்தும் என்னைக்கொண்டு பல கைங்கர்யங்கள் செய்வித்துக்கொண்டீர்; இவ்விபூதியில் கைங்கர்யமேயன்றி அவ்விபூதியில் நித்ய கைங்கர்யமும் கொண்டருளத் திருவுள்ளம் பற்றியிருக்கின்றீரென்பதையுமறிவேன். அதில் காலவிளம்பம் வேண்டாவென்று பிரார்த்திக்கின்றேனத்தனை யென்கிருர். 'நிர்ஹேதுகம்' என்னும் வடசொல் நிரேதுகமெனத் திரிந்தது. 25

தென்னரங்கர் தமக்காமோ? தேவியர்கட் காமோ?
சேனையர்கோன் முதலான சூரியர்கட் காமோ?
மன்னியசீர் மாறனருள் மாரிதமக் காமோ?
மற்றுமுள்ள தேசிகர்கள் தங்களுக்கு மாமோ?
என்னுடைய பிழைபொறுக்க யாவருக்கு முடியும்?
எதிராசா வுனக்கன்றி யானுெருவர்க் காகேன்
உன்னருளா லெனக்குருசி தன்னையு முண்டாக்கி
ஒளிவிசும்பி லடியேனை யொருப்படுத்து விரைந்தே.

எதிராசா — எம்பெருமானுரே!

என்னுடைய பிழைபொறுக்க — எனது அபசாரங்களை பொறுப்பதற்கு

தென் அரங்கர் தமக்கு ஆமோ — ஸ்ரீ ரங்கநாதனுலாகுமோ?

தேவியர்கட்கு ஆமோ — பெரிய பிராட்டியார் முதலான தேவிமார்களால் தானுகுமோ?

சேனையர்கோன் முதலான சூரியர்கட்கு ஆமோ — ஸேனை முதலியார் முதலான நித்ய ஸூரிகளால் தானுகுமோ?

மன்னிய சீர்மாறன் அருள்மாரி தமக்கு ஆமோ — சிறந்தகுணசாலிகளான நம்மாழ்வார் கலியன் முதலான ஆழ்வார்களால் தானுகுமோ?

மற்றும் உள்ள தேசிகர்கள் தங்களுக்கும் ஆமோ	மற்றுமுள்ள நாத யாமுநாதிகளான ஆசாரியர்களால் தானுகுமோ?	உன் அருளால்	தேவரீரது கிருபையினுலே
உனக்கு அன்றி யாவருக்கு முடியும்	தேவரீராலன்றி வேறெருவரால் பொறுக்கலாகுமோ ?	எனக்கு உருசி தன்னையும் உண்டாக்கி	அடியேனுக்கு ப்ராப்ய ருசியை யுண்டாக்கி வைத்து
யான் (உனக்கு அன்றி) ஒருவர்க்கு ஆகேன்	அடியேன் தேவரீர்க்கே அநந்யார்ஹசேஷ பூதன்	அடியேனை ஒளி விசும்பில் விரைந்து ஒருப்படுத்து	அடியேனைத் திருநாட்டில் விரைவாகச் சேர்த்தருள வேணும்.

*** — மஹாக்ருபாளுக்களாகப் புகழ்பெற்றவர்களான எம்பெருமான் பிராட்டிமார்கள் நித்யஸூரிகள் ஆழ்வார்கள் ஆசாரியர்கள் ஆக இவர்களில் ஒருவர்க்கும் பொறுக்க வொண்ணுதபடி அபசாரங்களை அளவறச் செய்திருக்குமடியேனை ஸ்வாமிந் ! தேவரீரே க்ஷமைக்கு இலக்காக்கிப் பரபக்தி பரஜ்ஞான பரம பக்திகளையும் விளைத்துக் காலதாமதமின்றித் திருநாடுசேர்த்தருள வேணுமென்றுராயிற்று . 26

இவ்வுலகி லினியொன்று மெண்ணுதே நெஞ்சே
இரவுபக லெதிராச ரெமக்கினிமே லருளும்
அவ்வுலகை யலர்மகள்கோ னங்கிருக்கு மிருப்பை
யடியார்கள் குழாங்கடமை யவர்களனு பவத்தை
இவ்வுயிரு மதுக்கிட்டுப் பிறந்திழந்து கிடந்த
தென்னுமத்தை யென்றுமதுக் கிடைச்சுவராய்க் கிடக்கும்
வெவ்வினையால் வந்தவுடல் விடும்பொழுதை விட்டால்
வினையுமின்பந் தன்னை முற்றும் விடாமலிருந்தெண்ணே, 27

நெஞ்சே	மனமே !
இவ்வுலகில் ஒன்றும் எண்ணுதே	இனி இவ்வுலகில் ஒன்றையும் பற்றிச் சிந்தியாதே ;

(பின்னை எதைப்பற்றிச் சிந்திக்க வேண்டுமென்னில் ;)

எதிராசர் எமக்கு இனிமேல் அருளும் அவ்வுலகை	எம்பெருமானர் நமக்கு இனி அருளப்போகிற அவ்விபூதியையும்
அலர்மகள் கோன் இருக்கும் இருப்பை	திருமகள் கொழுநனை பரம புருஷன் எழுந்தருளி யிருக்கிற படியையும்
அடியார்கள் குழாங்கள் தமை	அங்குள்ள பாகவத கோஷ்டிகளையும்
அவர்கள் அனுபவத்தை	அவர்கள் அநுபவிக்கும் பரிசுகளையும்
இவ் உயிரும் அதுக்குஇட்டுப் பிறந்து இழந்து கிடந்தது என்னுமத்தை	இவ்வாத்ம வஸ்துவும் அப்படிப்பட்ட அநுவங்களுக்கு இட்டுப் பிறந்து இழந்து கிடக்கிறபடியையும்
என்றும் அதுக்கு இடைச்சுவர் ஆய்க்கிடக்கும் வெம் வினையால் வந்த உடல் விடும் பொழுதை	அவ்வநுபவங்கட்கு எப்போதும் விரோதியாயிருக்கின்ற கொடிய பாவங்களாலுண்டான தேஹம் விமோசனமாகுங் காலத்தையும்
விட்டால் வினையும் இன்பம் தன்னை	தேஹ வியோகமான பின்பு விளையப் போகிற பேரின்பத்தையும்
முற்றும்	ஆகிய இவை எல்லாவற்றையும்
இரவும் பகலும் விடாமல் இருந்து எண்	இரவும் பகலும் இடைவிடாது சிந்தித்துப் போரு.

* * * — “ நோபஜநம் ஸ்மரந் இதம் சரீரம் ” என்று உபநிஷத்தில் ஓதினபடியே இவ்வுலகில் சரீராநுபந்தியான வொன்றையும் சிந்தைசெய்யாமல் பரமபதாநுபவங்களையே சிந்திக்குமாறு தம் திருவுள்ளத்திற்கு உரைத்தாராயிற்று. 27

பண்டு பல வாரியரும் பாருலகோ ருய்யப்
பரிவுடனே செய்தருளும் பல்கலைக டம்மைக்
கண்டதெல்லா மெழுதி யவை கற்றறிந்தும் பிறர்க்குக்
காதலுடன் கற்பித்துங் காலத்தைக் கழித்தேன்
புண்டரீகை கேள்வனுறை பொன்னுலகு தன்னில்
போக்கநினை வொன்றுமின்றிப் பொருந்தியிங்கே யிருந்தேன்
எண்டிசையு மேத்துமெதி ராசன ருளாலே
எழில்விசும்பே யன்றியிப்போ தென்மன மெண்ணாதே 28

பண்டு பல ஆரியரும்	பூருவாசாரியர்கள் பலரும்
பார் உலகோர் உய்ய	இந்நிலவுலகத்தோர் உஜ்ஜீவிக்குமாறு
பரிவு உடனே செய்தருளும்	அன்போடு அருளிச் செய்த
பல் கலைகள் தம்மை	பல திவ்யக்ரந்தங்களில்
கண்டது எல்லாம் எழுதி	எதைப் பார்த்தாலும் அதை யெல்லாம் எழுதியும்
அவை கற்றிருந்தும்	அவற்றை ஆசாரியர் பக்கலிலே அப்யஸித்தும்
பிறர்க்கு காதலுடன் கற்பித்தும்	அந்தேவாஸிகளுக்கு ப்ரேமமுடன் போதித்தும்
காலத்தை கழித்தேன்	பொழுதைப் போக்கினேன் ;
புண்டரீகை கேள்வன் உறை பொன் உலகு தன்னில் போக	திருமால் நித்யவாஸம் செய்தருளுகிற நித்ய விபூதியிலே சென்று சேர
நினைவு ஒன்றும் இன்றி	சிறிதும் எண்ணமின்றிக்கே
இங்கே பொருந்தியிருந்தேன்	இவ்விபூதியிலே ஆசையுள்ளவனாயிருந்தேன் !
	(இதுவரையிலும் இப்படியிருந்தேனாயினும்)
இப்போது	இப்போதோ வென்றால்
எண் திசையும் ஏத்தும் எதிராசன் அருளாலே	’எவ்விடத்தி லுள்ளவர்களும் துதிக்கும்படியான எம்பெருமானாரது க்ருபையினாலே
எழில் விசும்பே அன்றி	பரமபதந்தவிர வேறொன்றை
என் மனம் எண்ணாது	என்னெஞ்சு சிந்திக்க மாட்டாதே யிரா நின்றது.

* * * — “ தெரித்தெழுதிவாசித்துங் கேட்டும் வணங்கிவழிபட்டும் பூசித்தும் போக்கினேன்போது ” (2444) என்று திருமழிசைப்பிரானருளிச் செய்தபடியே பூருவாசார்ய க்ரந்தங்களைக்கொண்டே பலபடியாலும் போது போக்கி யிருந்தேனாதலால் * இச்சுவை தவிர யான்போ யிந்திரலோகமாளுமச்சுவை பெறினும் வேண்டேன் என்றே இதுகாறுமிருநதேன் ; இப்போது திருநாட்டிலனுபவங்களுக்கு ஆசைப்படுமாறு எம்பெருமானாரது திருவருளைப்பெற்றேன் என்றாராயிற்று. 28

சாறு வாகமத நீறு செய்து சமணச்செடிக்கனல் கொளுத்தியே
சாக்கியக் கடலை வற்றுவித்து மிகு சாங்கியக்கிரி முறித்திட
மாறு செய்திடு கணாத வாதியர்கள் வாய்தகர்த்தற மிகுத்துமேல்
வந்த பாசுபதர் சிந்தியோடும்வகை வாதுசெய்த வெதிராசனார்

கூறு மாகுரு மதத்தொ டோங்கிய குமாரிலன்மத மவற்றின்மேல்
கொடிய தர்க்கசரம் விட்டபின் குறுகி மாய வாதியரை வென்றிட
மீறி வாதில்வரு பாற்கரன்மத விலக்கடிக்கொடி யெறிந்துபோய்
மிக்க யாதவ மதத்தை மாய்த்த பெரு விரர் நாளுமிக வாழியே. 29

சாறுவாகமதம் நீறு செய்து	சார்வாக மதத்தை பஸ்மமாக்கியும்
சமணம் செடிக்கு அனல் கொளுத்தியே	சமணமதமாகிற செடி நெருப்புப்பற்றி யெரியும்படி செய்தும்
சாக்கியம் கடலை வற்றுவிது	சாக்ய மதமாகிற ஸமுத்ரத்தை சோஷிப்பித்தும்
மிகு சாங்கியம் கிரி முறித்திட்	மிகுந்த ஸாங்க்யமத மாகிய மலையைச் சேதித்தவளவிலே
மாறு செய்திடு கணாத வாதியர்கள் வாய்தகர்த்து	துர்வாதம் பண்ணுகிற கணாத மதஸ்தர்களின் வாயைத் தகர்த்து,
அற மிகுத்து மேல் வந்த	அதிகப்ரஸங்கத்துடனே மேல் விழுந்த வந்த
பாசுபதர்	சைவர்கள்
சிந்தி ஓடும் வகை -	சிதறியோடும்படி
வாது செய்த	வாதப் போர் நடத்திய வரும்
கூறு மா குரு மதத்தொடு	உலகில் பேசப்படுகிற குருமதமென்ன
ஓங்கிய குமாரிலன் மதம்	ஓங்கியிருக்கின்ற குமாரில மத மத மென்ன
அவற்றின் மேல்	ஆகிய அப்படிப்பட்ட மதங்களின் மீது
கொடிய தர்க்க சரம் விட்டபின்	கடூரமான தர்க்கங்களாகிற அம்புகளைப் பொழிந்து, பின்பு
மாய வாதியரை	மாயாவாதிகளை
குறுகி வென்றிட	அவர்களிருக்கு :மிடமணுகிச்சென்று வாதித்து ஜயித்திட்டு
மீறி வாதில்வரு	மிகைத்து வாதத்தில் வருகின்ற
பாற்கரன்மதம்	பாஸ்கரனுடைய மதமாகிற
விலக்கடிக்கு ஒடி யெறிந்து	துர்க்கத்தைச் சேதித்
போய்	அப்பால் சென்று
மிக்க யாதவ மதத்தை மாய்த்த	மிகைத்த யாதவ மதத்தை த்வம்ஸம் பண்ணினவருமான
பெரு வீரர் எதிராசனர்	மஹாவீரரான எம்பெருமானர்
நாளும்	எந்நாளும்
மிக வாழி	ஒரு குறையுமின்றி வாழவேணும்.

*** அனேக துர்மதங்களை யொழித்து துர்வாதிகளை வென்றவரான எம்பெருமானர் நித்யஶ்ரீர் நித்யமங்களமாக விளங்கவேணுமென்று மங்களாசாஸனம் பண்ணினராயிற்று. குருமத மென்பது ப்ராபாகரமதம். குமாரிலன் மத மென்பது பாட்டமதம். 29

சீராரு மெதிராசர் திருவடிகள் வாழி
திருவரையிற் சாத்திய செந்துவராடை வாழி
ஏராருஞ் செய்யவடி வெப்பொழுதும் வாழி
இலங்கிய முந்நூல்வாழி யிணைத்தோள்கள் வாழி
சோராத துய்ய செய்ய முகச்சோதி வாழி
தூமுறுவல் வாழி துணைமலர்க் கண்கள் வாழி
ஈராறு திருநாம மணிந்த வெழில் வாழி
இனிதிருப்போ டெழில் ஞான முத்திரை வாழியே. 30

சீர் ஆரும் எதிராசர்	சீர்மை மிக்க எம்பெருமானருடைய
திரு அடிகள் வாழி	ஸ்ரீபாதங்கள் வாழ்க ;
திரு அரையில் சாத்திய	திருவரையிலே தரித்துள்ள
செம் துவர் ஆடை வாழி	காஷாய வஸ்த்ரம் வாழ்க;

ஏர் ஆரும் செய்ய வடிவு	அழகுபொருந்தியதிவ்ய மங்கள விக்ரஹம்
எப்பொழுதும் வாழி-	எந்நாளும் வாழ்க;
இலங்கிய முந் நூல் வாழி	திருமார்பிலே விளங்கா நின்ற முப்புரியான ப்ரமஹஸூத்ரம் வாழ்க ;
இணை தோள்கள் வாழி	இரண்டு திருத்தோள்க ளும் வாழ்க
சோராத துய்ய செய்ய முகம் சோதி வாழி	ஒருநாளும் வாட்ட மடையாத பரம பரி சுத்தமான செவ்விய திருமுகமண்டலச்சுடர் வாழவேணும்
தூமுறுவல்வாழி	அழகிய புன்முறுவல் வாழ்க ;
துணை மலர் கண் கள் வாழி	மலர்போன்ற இரண்டு திருக்கண்களும்வாழ்க;
ஈர் ஆறு திரு நாமம் அணிந்த எழில் வாழி	த்வாதசோர்த்வ புண்ட் ரங்கள் சாத்திக் கொண் டிருக்கு மழகு வாழ்க;
இனிது இருப் போடு எழில் ஞான முத்திரை வாழி	பரமபோக்யமாக எழுந் தருளியிருக்குமிருப் பும் ஞான முத்ரையும் வாழ்க.

*** ஆசாரியன் சிச்சனுருயிரைப் பேணுமவன் , "தேசாரும் சிச்சன் அவன் சீர்வடிவை ஆசையுடன் நோக்குமவன் " என்று உபதேசரத்தினமாலையில் அருளிச் செய்தபடியே ஆசார்யனுடைய திவ்ய மங்கள விக்ரஹமே அஸ்மதாதிகளுக்குப் பரமோத்தேச்யமாதலால் நமக்கு நித்யாநுஸந்தேயமாக எம்பெருமானாருடைய திவ்யாவயவங்களுக்கு மங்களாசாஸனம் செய்தருளினாரர்யிற்று . --- 30

அறுசமயச் செடிதனை யடியறுத்தான் வாழியே
அடர்ந்துவருங் குதிட்டிகளை யறத்துறந்தான் வாழியே
செறுகலியைச் சிறிதுமறத் தீர்த்துவிட்டான் வாழியே
தென்னரங்கர் செல்வமுற்றுந் திருத்திவைத்தான் வாழியே
மறையதனில் பொருளனைத்தும் வாய்மொழிந்தான் வாழியே
மாறனுரை செய்த தமிழ் மறைவளர்த்தோன் வாழியே
அறமிகுநற் பெரும்பூதூ ரவதரித்தான் வாழியே
அழகாரு மெதிராச ரடியிணைகள் வாழியே 31

அறுசமயம் செடி அதனை அடி அறுத்தான் வாழி	ஆறு பாஹ்யமதங்களா கிற செடிகளை வேரோடு அறுத்தொழித்த எதிராசர் வாழ்க .
அடர்ந்து வரும் குதிட்டிகளைஅற துறந்தான் வாழி	நெருங்கி வந்த குத்ருஷ்டி களை அறவே யொழித் தவர் வாழ்க ;
செறுகலியை சிறு தும் அறதீர்த்து விட்டான் வாழி	செறுகின்ற கலிபுருஷன் சிறிது மில்லாதபடி தீர்த் தொழித்தவர் வாழ்க ;
தென் அரங்கர் செல்வம் முற் றும் திருத்தி வைத்தான் வாழி	ஸ்ரீ ரங்கநாதனுடைய ஸாம்ராஜ்யங்களை பரிஷ்கரித்தவர் வாழ்க ;
மறை அதனில் பொருள் அனைத் தும் வாய்மொழிந் தான் வாழி	வேதார்த்தங்களை யெல்லாம் விசதீகரித் தருளினவர் வாழ்க
மாறன் உரை செய்த தமிழ் மறை வளர்த் தோன் வாழி	நம்மாழ்வாரருளிச் செய்த திருவாய் மொழியைவளர்த்த தாயனவர் வாழ்க;
அறம் மிகு நல் பெரும்பூதூர் அவதரித்தான் வாழி;	தர்மமார்க்கம் தழை தோங்கும் படியான ஸ்ரீபெரும்பூதூரிலே உதித்தவர் வாழ்க.
அழகு ஆரும் எதி ராசர் அடி இணை கள் வரழி	அழகு பொலிந்த எம் பெருமானாருடைய உபய பாதங்களும் வாழ்க

* * * எம்பெருமானாருடைய திவ்ய சேஷ்டிதங்களுக்கு மங்களாசாஸனம் செய்தருளுகிறபடி. சாக்ய உலூக்ய அக்ஷபாத க்ஷபண கபில பதஞ்சலி மதங்களாறும் அறுசமயங்களெனப்படும். வேறுவகையாகவுஞ் சொல்வதுண்டு வேதங்களைப் பிரமாணமாக வொப்புக் கொண்டே அவற்றில் அபார்த்தம் செய்பவர்கள் குத்ருஷ்டிகளாவார். மறையதனில் பொருளனைத்தும் வாய்மொழிந்தது வேதார்த்த ஸங்க்ரஹம் ஸ்ரீ பாஷ்யம் முதலிய திவ்யக்ரந்தங்களாலும் உபதேசமுகத்தாலும். * வான்திகழுஞ்சோலை மதிளரங்கர் வண்புகழ் மேலான்ற தமிழ்மறைகளாயிரமும் ஈன்ற முதல் தாய் சடகோபன் மொய்ம்பால் வளர்த்த இதத்தாய் இராமாநுசன்* என்றதை யடியொற்றி மாறனுரை செய்த தமிழ்மறைவளர்த்தோனென்றது. 31

சங்கரபாற்கரயாதவ பாட்டபிரபாகரர் தங்கள்மதம்
சாய்வுறவாதியர் மாய்குவரென்று சதுமறை வாழ்ந்திடுநாள்
வெங்கலியிங்கினி வீறுநமக்கிலை யென்றுமிகத்தளர்நாள்
மேதினிநஞ்சுமை யாறுமெனத்துயர்விட்டு விளங்கியநாள்
மங்கையராளி பராங்குசமுன்னவர் வாழ்வு முளைத்திடுநாள்
மன்னியதென்ன ரங்காபுரி மாமலை மற்றுமுவந்திடுநாள்
செங்கயல்வாவிகள் சூழ்வயல்நாளும் சிறந்தபெரும்பூதூர்ச்
சீமானிளையாழ்வார் வந்தருளியநாள் திருவாதிரைநாளே. 33

செம்கயல் வாவிகள் வயல் சூழ்	அழகிய கயல் மீன்கள் நிறைந்த வாவிகளாலும் கழனிகளாலும் சூழப்பட்டு
நாளும் சிறந்த	இடைவிடாத சிறப்புப் பொருந்திய
பெரும்பூதூர்	ஸ்ரீ பெரும்பூதூரிலே
சீமான் இளையாழ்வார் வந்தருளிய நாள்	ஸ்ரீராமாநுஜர் அவதரித்தருளிய திருநக்ஷத்திரமாகிய
திருஆதிரைநாள்	திருவாதிரைத்திருநாள் (எப்படிப்பட்டதெனில்)
சங்கரர் பாக்கரர் யாதவர்பாட்டர் பிரப்ாகரர் தங்கள் மதம் சாய்வு உற	சங்கரர் முதலானோருடைய மதங்கள் சைதில்யமடைய
வாதியர் மாய்குவர் என்று	அப்படிப்பட்ட மதாந்தரஸ்தர்கள்யாவரும் தொலைந்திடுவர்களென்று கொண்டு
சது மறைவாழ்ந்திடும் நாள்	நான்கு வேதங்களும் களிப்புப் பெறும் நாளாகும்.
வெம்கலி	வெவ்விய கலிபுருஷன்
இங்கு நமக்கு இனி வீறு இலை என்று	இந்நிலவுலகத்தில் நமக்கு இனிமேல் சாம்ராஜ்யமில்லையொன்று கொண்டு மிகவும் சோர்வடையும் நாளாகும்.
மேதினி	பூமிப்பிராட்டியானவள்
நம் சுமை ஆறும் என துயர்விட்டு விளங்கிய நாள்	(இனி) நம் தலைச்சுமை ஒழியுமென்றுகொண்டு துயர்தீர்ந்து விளங்கும் நாளாகும்.
மங்கையர் ஆளி பராங்குசன் முன்னவர் வாழ்வு முளைத்திடு நாள்	கலியன் நம்மாழ்வார் முதலான ஆழ்வார்களினுடையஸந்தேஷம் தலையெடுக்கும் நாளாகும்;
மன்னிய தென் அரங்காபுரி மாமலை மற்றும் உவந்திடும் நாள்	அழகிய திருவரங்கம் திருமலை முதலான திவ்யதேசங்களெல்லாம்உகக்கும்நாளாகும்.

* * *—சங்கராதி மதாந்தரஸ்தர்களின் அபார்த்தங்களைக் கண்டித்துவேதாந்றஸதர்த்த ஸ்தாபனம் பண்ணுகைக்காகவும், கலிபுருஷஸாம்ராஜ்யத்தை சிதைப்பதற்காகவும்பூபாரமாயிருக்கின்ற துஷ்டர்களை யெல்லாம் ஸஜ்ஜனமாக்கிப் பூதேவியை

மகிழ்விப்பதாகவும், பராங்குசபரகாலாதிகளான ஆழ்வார்களின் அருளிச் செயல்களை மிகவளர்த்து அவர்களையுகப்பிக்கைகாகவும் திவ்யதேசஸமுத்தாரத்திற்காகவும் எம்பெருமானார் திருவவதரித்தாரென்றதாயிற்று..... 32

இன்னமெத்தனை காலமிந்த வுடம்புடன் யானிருப்பன்
இன்ன பொழுதுடம்பு விடுமின்னபடியதுதான்
இன்னவிடத்தே யதுவுமென்னு மிவையெல்லாம்
எதிராசா நீயறிதி யானிவையொன்றறியேன்
என்னை யினியிவ்வுடம்பை விடுவித்துன்னருளால்
ஏராரும் வைகுந்தத்தேற்றநினைவுண்டேல்
பின்னைவிரையாமல் மறந்திருக்கிறதென் பேசாய்
பேதைமைதீர்த்தென்னை யடிமைகொண்டபெருமானே. 33

எதிராசா	எம்பெருமானுரே!
இன்னம் எத்தனை காலம் இந்த உடம்புடன் யான்இருப்பன்	இன்னமும் எவ்வளவு காலம் இவ்வழுக்குடம்போடு அடியேனிருப்பேன்? (என்பதென்ன)
உடம்பு இன்ன பொழுது விடும்	இவ்வுடம்பு இன்ன காலத்திலே விட்டு நீங்கும் (என்பதென்ன)
அது தான் இன்ன படி	இந்த தேஹவியோகம் இன்னபடியாக நேரும் (என்பதென்ன)
அதுவும் இன்ன இடத்தே	அந்த தேஹவியோகம் இன்ன ஸ்தலத்திலே யாகும்(என்பதென்ன)
என்னும் இவை எல்லாம் நீ அறிதி	ஆகிய இவையெல்லாவற்றையும் தேவரீர் அறியக்கடவீர்;
யான் இவை ஒன்று அறியேன்	அடியேன் இவற்றிலொன்றையும் அறிகின்றிலேன்;
பேதைமை தீர்த்து என்னை அடிமை கொண்ட பெருமானே	அகவிருளைப் போக்கிஅடியேனை ஆட்படுத்திக் கொண்ட ஸ்வாமி!
இனி உன் அருளால் என்னை இ உடம்பை விடுவித்து	இனி தேவரீர் கருணையினாலே எனக்கு இந்த தேஹம் தொலையும்படி செய்வித்து
ஏர் ஆரும் வைகுந்தத்து ஏற்ற நினைவு உண்டு ஏல்	அழகிய திருநாட்டிலே என்னைச் சேர்ப்பிக்கத் திருவுள்ளமுண்டாகில்
பின்னை விரையாமல் மறந்து இருக்கிறது என்	இன்னமும் மறந்து காலதாமதம் செய்வது என்னோ?
பேசாய்	அருளிச்செய்யவேணும்.

***— இவ்விபூதியில் அடியேன் இன்னமும் இருக்கக்கூடிய நாள் இவ்வளவென்றும் இன்னபோதிலே இன்னவிடத்திலேஇன்னபடியாக அடியேனுக்கு தேஹாவஸான மாகுமென்றும் எல்லாம் தேவரீர் அறியவல்வீர்; அடியேனுக்கு இவையொன்றும் தெரியாது. இவ்வழுக்குடம்பைப்போக்கித் திருவடி சேர்த்துக் கொள்ளத் திருவுள்ளமுண்டாகில் உபேக்ஷித்துக் காலதாமதம் செய்வது என்னோ? என்றாராயிற்று. 33

முன்னைவினை பின்னைவினை யாரத்தமென்னும்
மூன்றுவகையான வினைத்தொகையனைத்தும் யானே
என்னையடைந்தோர் தமக்குக் கழிப்பனென்னுமரங்கர்
எதிராசா நீ யிட்டவழக்கன்றோ சொல்லாய்
உன்னையல்லதறியாத யானிந்தவுடம்போடு
உழன்றுவினைப்பயன் புசிக்கவேண்டுவதொன்றுண்டோ
என்னுடையவிருவினையை யிறைப்பொழுதில்மாற்றி
ஏராரும்வைகுந்தத்தேற்றி விடாய் நீயே. 34

எதிராசா!	எம்பெருமானாரே !
என்னை அடைந்தோர் தமக்கு	'என்னுடைய பக்தர்களுக்கு
முன்னை வினை பின்னை வினை ஆரத்தம்என்னும் மூன்றுவகை ஆன	பூர்வாகம் உத்தராகம் ப்ராரப்தகருமமென் என்று சொல்லப்பட்ட மூவகையான
வினை தொகை அனைத்தும்	பாவத்திரள்களை யெல்லாம்
யானே கழிப்பன் என்னும் அரங்கர்	நானே போக்கியருள்வேன்' என்றருளிச்செய்த திருவரங்கநாதர்
நீ இட்ட வழக்கு அன்றோ	தேவரீருக்கு விதேயரன்றோ ?
சொல்லாய்	அருளிச்செய்யவேணும்;
உன்னை அல்லது அறியாத யான்	தேவரீரையன்றி வேறொருவரையும் தஞ்சமென்றறியாத அடியேன்
இந்த உடம்பொடு உழன்று	இவ் வழுக்குடம்போடே அலைந்து
வினைப்பயன் புசிக்க வேண்டுவது ஒன்று உண்டோ	கருமபலன்களை யனுபவிக்க வேணுமென்பதொரு நிர்ப்பந்த முண்டோ?
என்னுடைய இரு வினையை	எனது விசாலமான பாவங்களை
இறை பொழுதில்	க்ஷணகாலத்திலே
மாற்றி	தீர்த்து
ஏர் ஆரும் வைகுந்தத்து நீயே ஏற்றிவிடாய்	அழகிய திருநாட்டிலே தேவரீரே அடியேனைச் சேர்த்தருளவேணும்.

* * *—*ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய* என்கிற சரமச்லோகத்திலே *ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி * என்றதில் விவக்ஷிதமானதை ஒன்றரையடிகளில் அருளிச் செய்கிறார். முன்னை வினையாவது பூர்வாகம்; ஆச்ரயிப்பதற்கு முன்னே அறிந்துமறியாமலுஞ் செய்த பாவங்கள். பின்னைவினையாவது உத்தராகம்; ஆச்ரயித்தபிறகு ப்ரக்ருதி வாஸனையினால் ப்ராமாதிகமாக நேரும் பாவங்கள். ஆரத்தமாவது ப்ராரப்த கருமம்—பலன் கொடுக்க ஆரம்பித்த கருமங்களென்றபடி. என்றிப்படி மூவகைப்பட்ட தீவினைகளையும் என்னடியார்க்கு நானே தவிர்ப்பேனென்று சரமச்லோக முகத்தாலே யருளிச்செய்தவர் திருவரங்கநாதர்;அவர் தேவரீர்க்கு ஸர்வாத்மநா விதேயரென்பது ப்ரஸித்தம்; அப்படியிருக்க, தேவரீரையே புகலென்று பற்றின வடியேன் இன்னமும் கருமபலன்களை யனுபவித்துக்கொண்டிருக்க தேவரீர் பார்த்துக்கொண்டிருப்பது தகுதியோ? ப்ராப்யபூமியிலே யென்னைக்கொண்டுபோய்ச் சேர்த்தருளவேணுமென்றாராயிற்று. யதிராஜவிம்சதியில்* ச்ருத்யக்ரவேத்ய * இத்யாதிச்லோகம் இப்பாசுரத்திற்குச் சார்பாக அநுஸந்தேயம். 34

அருளாலேயடியேனை யபிமானித்தருளி
அநவரதமடிமைகொள்ள நினைத்து நீயிருக்க
மருளாலேபுலன்போக வாஞ்சைசெய்யுமென்றன்
வல்வினையை மாற்றிடீயுன்பால் மனம்வைக்கப்பண்ணாய்
தெருளாருங் கூரத்தாழ்வானு மவர்செல்வத்
திருமகனார்தாமு மருளிச்செய்த தீமைத்
திரளானவத்தனையுஞ் சேரவுள்ளவென்னைத்
திருத்தியுய்யக்கொள்ளும் வகை தேருமெதிராசா. 35

எதிராசா !	எம்பெருமானாரே !
அருளாலே அடியேனை நீ அபிமானித்தருளி	பரமக்ருபையினாலே அடியேனை ஓரடியானாகத் தேவரீர் திருவுள்ளம்பற்றி
அனவரதம் அடிமை கொள்ள நினைத்து இருக்க	நிரந்தர கைங்கரியங்கள் கொண்டருள நினைப்பிட்டிருக்க, (அதற்குமாறாக)
மருளாலே	அஜ்ஞானத்தினாலே

புலன் போகம் வாஞ்சை செய்யும் என் தன்	இந்திரியங்களுக்குற்ற விஷய போகங்களை அபேக்ஷித்திருக்கின்ற அடியேனுடைய
வல் வினையை மாற்றி	பிரபலகருமங்களைத் தொலைத்து
உன் பால் மனம் வைக்க பண்ணுய்	தேவரீர் திறத்திலேயே அடியேன் அநுரக்தனு யிருக்கச்செய் தருளவேணும்;
தெருள் ஆரும் கூரத்து ஆழ் வானும்	சிறந்த ஞானம் மிக்க கூரத்தாழ் வானும்
அவர் செல்வம் திருமகனு தாமும்	அவ்வாழ்வானுடைய. செல்வக் குமாரரான பட்டரும்
அருளிச் செய்த	நைச்யாநுஸந்தான யாகப் பேசின
தீமை திரள் ஆன அத்தனையும்	பாப ஸமூஹங்களான வனைத்தும்
சேர உள்ள என்னை	ஒன்றுசேர்ந்து ஓர் உருவெடுத்திருக்கு மடியேனை
திருத்தி உய்யக் கொள்ளும் வகை தேரும்	திருத்தி உஜ்ஜீவிப் பிக்கும் வகையைச் சிந்தித்தருள்வீராக

***—கூரத்தாழ்வான் பட்டர் முதலானுர் தங்களுடைய ஸ்தவங்களிலே அபரிமிதமாக நைச்யாநு ஸந்தானம் செய்துகொண்டிருக்கிறுர்கள், ஆனுல் அந்த நைச்சியம் அவர்களிடத்தில் உண்மையாகச் சிறிதுங் கிடையாது. அவர்கள் தாம் ஏறிட்டு அநுஸந்தித்துக் கொண்ட அந்த நைச்சியமெல்லாம் வடிவெடுத்தவன் அடியேனே; இப்படிப்பட்ட வென்னை தேவரீர் ஏற்கெனவே அபிமானித்தருளி அத்தாணிச் சேவகங் கொள்ளத் திருவுள்ளம்பற்றியிருந்தும் அடியேன் ப்ராக்ருத போகங்களிலேயே யீடுபட்டிருக்கும்படியான பாவியாயிராநின்றேன்; இந்நிலையை மாற்றியருள வேணுமென்றுராயிற்று. *வாசாமகோசரமஹாகுண தேசிகாக்ர்ய* என்ற யதிராஜ விம்சதி ச்லோகம் பின்னடிகட்குச் சேர அநுஸந்திப்பது 35

வாசனையிலூற்றமோ மாளாதவல்வினையோ
ஏதென்றறியே னெதிராசா— தீதாகும்
ஐம்புலனிலாசை யடியேன் மனந்தன்னை
வன்புடனே தானடரும் வந்து. 36

எதிராசா	எம்பெருமானுரே !
தீது ஆகும் ஐம்புலனில் ஆசை	மிகக்கொடியதாகிய விஷய விருப்ப மானது
அடியேன் மனம் தன்னை	அடியேனது நெஞ்சை
வன்புடனே	பலாத்காரமாக
தான் வந்து அடரும்	தானேமேல் விழுந்து வந்து நலியா நின்றது; (இதற்குக் காரணம்)
வாசனையிள் ஊற்றமோ	அநாதி பாபவாஸனை யின் கனமோ?
மாளாத வல் வினையோ	ப்ராயச்சித்தங்களாலும் அநுபவத்தாலும் தொலையாத பிரபல கருமமோ?
ஏது என்று அறியேன்	இவற்றில் எதுகார ணமோ? அறிகின்றிலேன்.

***—இந்த்ரியாணி ப்ரமாதீநி ஹரந்தி ப்ரஸபம் மந:* என்கிற கீதைக் குச் சார்பாகப் பின்னடிகள் அமைந்துள்ளன. முதலடியில் ‘வாதனை’ என்றும் பாட முண்டு.

இன்றளவு மில்லாத வதிகார மேலுமெனக்
கென்றுளதாம் சொல்லா யெதிராசா—குன்ரு
வினைத்தொடரை வெட்டிவிட்டு மேலைவைகுந்தத்
தெனைக்கடுக வேற்றுத தேன்? 37

மேலும் என்று உளது ஆம்	இனிமேல் என்றைக்கு உண்டாகும் ? [இது வரையிலுண்டாகாதது இனிமேலுண்டாகப் போகிறது ?]	மேலை வைகுந்தத்து	மேலான பரமபதத்திலே
		கடுக எனை ஏற்று தது ஏன்	சீக்கிரமாக என்னைச் சேர்த்தருளாதது என்னோ ?
சொல்லாய்	அருளிச்செய்ய வேணும்	எதிராசா	எம்பெருமானாரே!
		எனக்கு	அடியேனுக்கு
குன்று வினை தொடரை	மாளாத பாபராசியை	இன்றுஅளவும் இல்லாத அதிகாரம்	இன்றுவரை இயில்லாததோர் பரிபக்குவ நிலைமை
வெட்டி விட்டு	சேதித்துப்பொகட்டு		

அடியேனைத் திருநாட்டிலேற்றுகைக்கீடான அதிகார ஸம்பத்து இதுகாறுமில்லாதது இனியொருகால்விளையப்போகிறதென்று நினைக்க ப்ரஸக்திதானுமில்லை ஆகவே விரோதி பாபவர்க்கங்களைத் தேவரீர் தாமே நிர்ஹேதுகக்ருபையினால் வெட்டிக் களைந்து வீடு பெறுவிப்பது நலம் என்றாராயிற்று. 37

அஞ்சி லறியாதா ரைம்பதிலும் தாமறியார்
என்சொ லெனக்கோ வெதிராசா—நெஞ்சம்
உனதா ளொழிந்தவற்றை யேயுகக்க வின்றும்
அனுதாபமற்றிருக்கையால் 38

எதிராசா	எம்பெருமானாரே !	உனதாள் ஒழிந்தவற்றையே உகக்க	தேவரீருடைய திருவடிகள் தவிர மற்றவற்றையே விரும்ப
அஞ்சில் அறியாதார் ஐம்பதிலும் தாம் அறியார் என் சொல் எனக்கோ	[ஐந்து வயதில் விவேகம் பெறுதவர்கள் ஐம்பது வயதிலும் விவேகம் பெறமாட்டார்களென்கிற பழமொழி எனக்காக விளைந்ததோ ? (ஏனென்றால்) எனது மனமானது	இன்றும்	இவ்வளவிலுங்கூட
		அனுதாபம் அற்று இருக்கையால்	பச்சாத்தாபமுமுண்டாகாதிருப்பதனால், [இப்படிநினைக்கிறேனென்கை]

***—''அஞ்சிலறியாதார் ஐம்பதிலுமறியாரே'' என்றொரு பழமொழியுண்டு, அதற்குத் தாமேயிலக்கென்று நைச்சியாநுஸந்தானமாக அருளிச் செய்கிறபடி. எனக்கு இத்தனை வயதாகியும் செய்த குற்றங்களுக்காக அநுதாபமும் தோன்றவில்லையே யென்கிறார். 38

வேப்புகறி யாக விரும்பினர் கைத்ததென்று
தாம்பொகடாதே புசிக்குந் தன்மைபோல்—தீம்பனிவ
னென்றுநினைத் தென்னை யிகழா ரெதிராசர்
அன்றறிந் தங்கீகரிக்கையால். 39

வேம்பு கறி ஆக விரும்பினர் தாம்	வேம்பைக் கறியமுதாக விரும்பிக் கைப்பற்றினவர்கள்	என்னை இவன் தீம்பன் என்று நினைத்து இகழார்	அடியேனை 'இவன் துஷ்டன்' என்றுகொண்டு கைவிடமாட்டார்;
கைத்தது என்று பொகடாதே	இது கசப்பாயிருக்கிறதென்று உபேக்ஷியாமல்	அன்று அறிந்து அங்கீகரிக்கையால்	அடியேனுடைய துஷ்டத் தன்மையை ஏற்கெனவேயறிந்து வைத்தும் அடியேனைக்கைக் கொண்டாராதலால்
புசிக்கும் தன்மை போல்	உண்பதுபோல,		
எதிராசர்	எம்பெருமானார்		

* * *—வேம்பையே கறியாகச் சமைத்துண்ணுமவர்கள் அதன் கைப்பைப் பரம போக்யமாகக் கொள்பவர்களேயன்றி ஐயோ! கைக்கின்றதே யென்று வெறுக்கு மவர்களல்லரே; அதுபோல் பாவியேனுடைய தோஷங்களையே பரம போக்யமாகக் கொண்டு அங்கீகரித்தருளின தேவரீர் இன்று தீம்புகண்டு இகழ்வது தகுதியன்றே யென்றுராயிற்று. 39

அவத்தே பொழுதை யடியேன் கழித்திப்
பவத்தே யிருக்குமது பண்போ — திவத்தேயான்
சேரும்வகையருளாய் சீரா ரெதிராசா
போருமினி யிவ்வுடம்பைப் போக்கு. 40

சீர் ஆர் எதிராசா	சீர்மை பொருந்திய எம் பெருமானுரே!
அடியேன்	தேவரீருடைய குணுநுபவங்களுக்கு இட்டுப் பிறந்த அடியேன்
பொழுதை அவத்தே கழித்து	பொழுதைப் பாழாகப் போக்கி
இப் பவத்தே இருக்குமது பண்போ	இந்த ஸம்ஸாரத்திலேயே கிடப்பது தகுதியோ?
யான் திவத்தே சேரும் வகை அருளாய்	அடியேன் திருநாடு சேரும்படியருள்புரிய வேணும்;
போரும்	இதுவரை ஸம்ஸாரத்தில் சிறையிருந்தது போதும்;
இனி இவ்உடம்பை போக்கு	இனி இவ்வழுக்குடம்பைத் தவிர்த்தருள வேணும்.

எனைப்போல் பிழைசெய்வா ரிவ்வுலகிலுண்டோ
உனைப்போல் பொறுக்கவல்லாருண்டோ—அனைத்துலகம்
வாழப் பிறந்த வெதிராச மாமுனிவா
ஏழைக்கிரங்காயினி. 41

அனைத்து உலகும் வாழ பிறந்த	உலகமெல்லாம் உஜ்ஜீவிப்பதற்கென்றே அவதரித்த
எதிராச மா முனிவா	எம்பெருமானுரே!
இ உலகில்	இந்நிலவுலகத்தில்
எனை போல் பிழை செய்வார் உண்டோ	என்னைப்போல் அபசாரப் படுபவர்கள் வேறு யாரேனு முளரோ?
உனை போல் பொறுக்கவல்லார் உண்டோ	தேவரீரைப்போல் (அவ்வபசாரங்களை) க்ஷமிக்க வல்லார் வேறு சிலருளரோ?
இனி ஏழைக்கு இரங்காய்	இனி ஏழையான அடியேன் மீது இரங்கியருள வேணும்.

ஐம்புலன்கள் மேலிட் டடரும் பொழுதடியேன்
உன்பதங்க டம்மை நினைந்தோலமிட்டால்—பின்பவைதாம்
என்னையடரா மலிரங்கா யெதிராசா
உன்னையல் லாலெனக்குண்டோ? 42

எதிராசா	எம்பெருமானாரே!
ஐம்புலன்கள் மேலிட்டு அடரும் பொழுது	பஞ்சேந்திரியங்களானவை என்னை ஆக்கிரமித்துக் கொள்ளும் போது
அடியேன்	அவற்றுக்கு ஆற்றாத அடியேன்
உன்பதங்கள் தம்மைநினைந்து ஓலமிட்டால்	தேவரீருடைய திருவடிகளைச்சிந்தித்து கூப்பிட்டால்
பின்பு	அதன்பிறகும்
அவை தாம்	அவ்விந்திரியங்களானவை
என்னை அடராமல் இரங்காய்	அடியேனை மேலிடாப்படி கிருபைசெய்தருள்கின்றீரில்லையே
எனக்குஉன்னை அல்லால் உண்டோ	எனக்கு தேவரீரைத் தவிர வேறுரக்ஷகருளரோ?

இந்த வுலகிற் பொருந்தாமை யேதுமில்லை
அந்தவுல கிற்போக வாசையில்லை—இந்தநமக்
கெப்படியே தான்தருவ ரெந்தை யெதிராசர்
ஒப்பில் திருநா டுகந்து. 43

இந்த உலகில் பொருந்தாமை ஏதும் இல்லை	இந்த ஹேயமான நிலத்தில் ஜிஹாஸைசிறிதுமுண்டாகவில்லை;
அந்த உலகில் போக ஆசை இல்லை	அந்த நித்யவிபூதிக்குச் செல்ல விருப்பமுமுண்டாகவில்லை;
இந்த நமக்கு	இப்படிப்பட்ட நமக்கு
எந்தை எதிராசர்	ஸ்வாமியெம்பெருமானார்
ஒப்பு இல்திரு நாடு	ஒப்பற்றதான பரமபதத்தை
எப்படியேதான் உகந்து தருவர்	எவ்வாறு திருவுள்ளமுவந்து அளித்திடுவர்

அவரைவெறுத்துப் பயனென்? (குற்றம் நம்மதே)

***—த்யாஜ்ய பூமியில் ஜிஹாஸையும் ப்ராப்யபூமியில் ப்ராவண்யமுமில்லாத வெனக்கு எம்பெருமானார் தாம் என் செய்வர்! என்று ஒருவாறு ஸமாஹிதராகிறார்.

மாகாந்த நாரணனார் வைகும் வகையறிந்தோர்க்கு
ஏகாந்த மில்லை யிருளில்லை—மோகாந்தர்
இவ்விடமே காந்தமிரு ளென்றுபய மற்றிருந்து
செய்வர்கடாம் பாவத் திறம். 44

மா காந்தர் நாரணனார்	லக்ஷ்மீகாந்தனான ஸ்ரீமந்நாராயணன்
வைகும் வகை அறிந்தோர்க்கு	ஸர்வவ்யாபியாயிருக்கும்படியைத்தெரிந்துகொண்டவர்களுக்கு
ஏகாந்தம்இல்லை இருள்இல்லை	ரஹஸ்யமான இடமென்றும் இருட்டான இடமென்றும் ஒன்றுமில்லை;
மோக அந்தர் தாம்	மோஹத்தினால் குருடரானவர்கள்
இவ்விடம் ஏகாந்தம் இவ்விடம் இருள் என்று	'இது ரஹஸ்யமான இடம், இது இருட்டானஇடம்' என்றுகொண்டு,
பயம் அற்று இருந்து	அச்சமற்றவர்களாகி
பாவம் திறம் செய்வர்கள்	பாபராசிகளைக் கூடு பூரிப்பர்கள்.

* * *—இப்பாசுரத்தில் எம்பெருமானாருடைய திருநாமம் ஸ்பஷ்டமாக இல்லையாயினும் முன்னடிகட்கு எம்பெருமானாரும் அவருடைய திருவடி பணிந்தவர் களுமே விஷயபூதராவர்கள் எம்பெருமான் எங்கு முளனாய்க்கொண்டு எதையும் எளிதிலுணர்கின்றானென்கிற தெளிவுடையவர்கள் 'இது ஏகாந்தமானவிடம், இது இருள்செறிந்தவிடம்' என்று ஓரிடத்திலும் ஒருபாவச்செயலும்செய்யத் துணியார்கள் அப்படிப்பட்ட தெளிவில்லாத அவிவேகிகள் தாம் ஸர்வேச்வரனுடையஸர்வவியா பகத்வத்தையறியமாட்டாதே அவனையும் வஞ்சித்துவிடலா மென்றெண்ணிஏகாந்த ஸ்தலங்களிலும் இருள்மிக்க விடங்களிலும் பாவங்களைச் செய்துபோருவர்கள்— என்றவிது, எம்பெருமானாருடைய திருவருளால் எம்பெருமானுடைய ஸர்வவ்யாப் தியை யறிந்தவர்களே! நீங்கள் ஏகாந்தத்திலும் பாவச்செயல் செய்யாதிருக்க வேணு மென்று ஹிதோபதேசமருளியபடி. 44

நாராயணன் திருமால் நாரம்நாமென்னுமுறை
ஆராயில் நெஞ்சே யநாதியன்றோ—சீராரும்
ஆசா ரியனாலே யன்றோநா முய்ந்ததென்று
கூசாம லெப்பொழுதுங்கூறு. 45

நெஞ்சே	மனமே!	நாம்	(இப்படி அநாதிஸித்த மாயிருந்த வுறவை அறியாமலிருந்த) நாம்
ஆராயில்	ஆராய்ந்துபார்க்குமள வில்	உய்ந்தது	ஸம்பந்தஜ்ஞானம் பெற்று உஜ்ஜீவிக்கப் பெற்றது
திருமால் நாராயணன் நாம் நாரம் என்னும் முறை	எம்பெருமான் நாராயணன், நாம் நாரசப்த வாச்யம் என்கிற விந்த முறையானது	ஆசாரியனாலே அன்றோ என்று	ஆசார்யனருளடியாக வன்றோ வென்று
அனாதி அன்றோ	நெடுநாளாக வுள்ள தன்றோ;	எப்பொழுதும் கூசாமல் கூறு	இடைவிடாதுதைரிய மாகச் சொல்லிக் கொண்டிரு.

* * *—*திருமாலே! நானுமுனக்குப் பழவடியேன்*என்றும்*நன்றாகநானுன்னை யன்றியிலேன்கண்டாய், நாரணனே! நீ யென்னையன்றியிலை * என்றும் சொல்லுகிற படியே எம்பெருமானுக்கும் சேதநர்களுக்கு முண்டான உறவு அநாதியேயானாலும் இந்த வுறவையறிவித்து மஹோபகாரஞ் செய்தவர் ஆசார்யரேயாதலால் அந்த ஆசாரியர் பக்கலிலேயே நாம் செய்ந்நன்றி குன்றாதிருக்கவேணு மென்றாராயிற்று.

திருவாய் மொழிப்பிள்ளை தீவினையோந்தம்மைக்
குருவாகி வந்துய்யக்கொண்டு—பொருவில்
மதிதானளித்தருளும் வாழ்வன்றோ நெஞ்சே
எதிராசர்க் காளானோம்யாம். 46

நெஞ்சே	மனமே!	குரு ஆகி வந்து	ஆசாரியராக வந்த வதரித்து
திருவாய் மொழிப் பிள்ளை	திருமலையாழ்வா ரென்னு மாசிரியர்	தீவினையோம் தம்மை.	பாபிகளான நம்மை

உய்யக்கொண்டு உஜ்ஜீவிப்பித்து

பொருவு இல்மதி { ஒப்பற்றதான [சிறந்த] அறிவை

தான் அளித்தரு ளும் வாழ்வு அன்றோ } தாமாகத் தந்தருளின தின் பயனுக வன்றோ

யாம் எதிராசர்க்கு ஆள் ஆனேம் { நாம் எம்பெரு மானுர்க்கு அடிமைப் பட்டோம்.

***—பகவானோடுண்டான உறவை யறிவதிற்காட்டிலும் ஆசார்ய ஸம்பந் தத்தையறிவதே சிறந்தது. ஆசார்யரென்கின்ற சொல்லுக்கு எம்பெருமானுர் தாம் இலக்கு. அப்பரமாசாரிய ரோடு நமக்குண்டான வுறவையறிவித்த மஹோபகாரகர் திருவாய் மொழிப்பிள்ளை—என்று ஸ்வாசார்யர் பக்கலிலே பெருநன்றி பாராட்டினு ராயிற்று. 46

இராமாநுசாயநமவென் றிரவும் பகலும் சிந்தித்
திராமாநுசர்களிருப்பிடந் தன்னி லிறைப்பொழுதும்
இராமாநுசரவர்க்கெல்லா வடிமையுஞ் செய்யவெண்ணி
இராமாநுசர்தம்மை மாநுசரா வென்கொலெண்ணுவதே. 47

இரவும் பகலும் அநவரதமும்

இராமாநுசாய நம என்று சிந்தித்து இரா மாநுசர்கள் { எம்பெருமானுர்க்கே உரி யோமென்று எண்ணி யிருக்கமாட்டாத மனிசர்கள்

இருப்பு இடம் தன்னில் { இருக்குமிடங்களிலே

இறைபொழுதும் க்ஷணகாலமும்

இரா இருக்கமாட்டாத

மானுசர் அவர்க்கு மனிதர்களுக்கு

எல்லா அடிமையும் செய்ய எண்ணி இரா { ஸகல கைங்கரியங்களை யும் செய்யக்கருதியி ராத

மானுசர்தம்மை ஜனங்களை

மானுசர் ஆ எண் ணுவது என் கொல் { மனிதர்களாக வெண் ணுவது எப்படி ? [அவர்கள் பசுப்ரா யர்களே.]

* * *—எம்பெருமானுர் திருவடிகளே தஞ்சமென்றிருக்கவேண்டியது கடமை; அப்படியிருக்கவில்லாதவர்கள் எங்கு வர்த்திக்கின்றார்களோ அங்கு நொடிப்பொழுது தங்கலாகாது. அப்படித் தங்காமலிருப்பவர்களுக்கே நாம் ஸகலவித கைங்கர்யங் களும் செய்யத்தகும். அங்ஙனம் செய்யாதவர்கள் மானிடவரல்லரென்றே கொள் ளத்தகுவர் என்றாராயிற்று. 47

எண்ணுதென்னெஞ்ச மிசையாதென்நா விறைஞ்சாதுசென்னி
கண்ணுணவை யொன்றுங் காணலுரு கலியார்நலிய
வொண்ணுதவண்ண முலகளித்தோ னெதிராசனடி
நண்ணுதவரை யரங்கேசர் செய்தநலம் நமக்கே. 48

கலியார் நலிய ஒண்ணுத வண்ணம் } கலிபுருஷன் ஹிம்ஸை செய்யமுடியாதபடி

உலகு அளித் தோன் } உலகங்களைக் காத்தரு ளினவரான

எதிராசன் எம்பெருமானுருடைய

அடி திருவடிகளை

நண்ணுதவரை பணியாதவர்களை

என்நெஞ்சம் எண்ணுது } எனது மனமானது ஸ்மரிக்க மாட்டாது

என் நா எனது நாவானது

இசையாது பேசமாட்டாது;

சென்னி இறைஞ்சாது } தலை வணங்காது

கண் ஆனவை கண்களானவை

ஒன்றும் காணல் உரு	ஈஷத்தும் காண மாட்டா; (இப்படிப்பட்ட அத்யவஸாய முண்டானவிது)	நமக்கே அரங்கேசர் செய்த நலம்	நமக்கே அஸாதாரணமாக நம்பெருமாள் செய்த நன்மையாயிற்று.

***—ஸ்ரீரங்கநாதர் நமக்கொரு பெருநன்மை செய்தருளியிருக்கின்றார்; அஃது என்னவெனில் எம்பெருமானார் பக்கலில் விமுகராயுள்ளவர்களை நெஞ்சால் நினையாமலும் வாயால் சொல்லாமலும் தலையால் வணங்காமலும் கண்ணால் காணாமலும் இருக்கின்றோமே, இதுதான். கலியார் என்றது கோபத்தினாலாகிய சொல்வடிவம். 48

நந்தா நரகத்தழுந்தாமை வேண்டிடில் நானிலத்தீர்
எந்தாதையான வெதிராசனை நண்ணுமென்றுமவன்
அந்தாதிதன்னை யநுசந்தியுமவன் தொண்டருடன்
சிந்தாகுலங்கெடச் சேர்ந்திரு முத்திபின் சித்திக்குமே 49

நானிலத்தீர்	இப்புவியுள்ளவர்களே!	சிந்தாகுலம் கெட	மனக்கேடுகளெல்லாம் தீரும்படி
நந்தா நரகத்து அழுந்தாமை வேண்டிடில்	ஓய்வில்லாத ஸம்ஸாரமாகிற நரகத்திலே அழுந்தாமலிருக்க வேணுமென்கிற விருப்பமுண்டாகில்	அவன் தொண்டர் உடன்	அவருடைய பக்தர்களுடனே
எம்தாதை ஆன	எமக்குத் தந்தையான	சேர்ந்து இரும்	எப்போதும் கூடியிருங்கள்;
எதிராசனை	எம்பெருமானாரை		
நண்ணும்	ஆச்ரயிக்கக்கடவீர்கள்;	பின்	இப்படி யெல்லாமிருக்குமளவில்
அவன் அந்தாதி தன்னை	அவர் விஷயமான நூற்றந்தாதியை		
என்றும் அனுசந்தியும்	நித்யமும் அனுஸந்திக்கக்கடவீர்கள்;	முத்தி சித்திக்கும்	வைகுந்தமாநகர் கையதாகும்.

***—ஸம்ஸாரபந்தம் அடியோடு வேரறுவதற்கு மூன்று உபாயங்களருளிச் செய்கிறாரிதில். எம்பெருமானாரைப் பணிதல், அவர் விஷயமான ப்ரபந்நகாயத்ரீயென்று ப்ரஸித்தமான நூற்றந்தாதியைச் சிந்தனை செய்தல், ஸ்ரீராமாநுஜ பக்தர்களோடு ஸஹவாஸஞ் செய்தல். 49

அவத்தே யருமந்த காலத்தைப்போக்கி யறிவின்மையாலிப்
பவத்தே யுழல்கின்ற பாவியர்காள் பலகாலம் நின்று
தவத்தே முயல்பவர் தங்கட்கு மெய்தவொண்ணாதவந்தத்
திவத்தே யுமைவைக்கும் சிந்தியும் நீ ரெதிராசரென்றே. 50

அருமந்த காலத்தை	அருமருந்தான காலத்தை	பாவியர்கள்	பாபிகளாயுள்ளவர்களே!
அவத்தேபோக்கி	பழுதாகக் கழித்து	நீர் எதிராசர் என்றே சிந்தியும்	நீங்கள் எம்பெருமானாரென்கிற திருநாமத்தையே சிந்தித்திருங்கள்;
அறிவு இன்மையால்	அவிவேகத்தினால்		
இப் பவத்தே உழல்கின்ற	இந்த ஸம்ஸாரத்திலே மாறிமாறித்திரிகின்ற	(அப்படி யிருக்குமளவில் அவ்வெம்பெருமானார்)	

பலகாலம் நின்று தவத்தே முயல்பவர் தங்கட்கும் எய்த ஒண்ணுத	வெகுகாலம் நிலைநின்று தபஸ்ஸிலே முயற்சி செய்பவர்களுக்கும் கிடைக்கமாட்டாத ததான
அந்த திவத்தே	அந்தப் பரமபதத்திலே
உமை வைக்கும்	உங்களைச் சேர்த்திடுவர்.

*** — * தெரித்தெழுதி வாசித்துங் கேட்டும் வணங்கி வழிபட்டும் பூசித்தும் போக்கினேன் போது * என்று திருமழிசைப் பிரானும், *முன்னவராம் நம்குரவர் மொழிகளுள்ளப்பெற்றோம் முழுதும் நமக்கவை பொழுதுபோக்காகப் பெற்றோம் * என்று (மேலே) தாமும் பணித்தபடியே காலத்தைப் போக்க வேண்டியிருக்க, அநர்க்கமான காலத்தைப் பழுதே போக்கி அறிவுகெட்டு இந்த ஸம்ஸாரக் கடலிலேயே மாறி மாறிப் பலபிறப்பும் பிறந்து திரிகின்ற பாவிகளே * ஊன்வாட வுண்ணுதுயிர்காவலிட்டு உடலிற் பிரியாப்புலனைந்தும் நொந்து தாம் வாடவாடத் தவம் செய்வார்க்கும் பெறுதற்கரிதான பரமபதத்தை எம்பெமானுரொருவரே அளித்தருளவல்லவர் என்பதையறிந்து அவரது திருநாமத்தையே சிந்தித்து வாழ்ந்துபோங்கள் என்ருராயிற்று 50

என்றுளனீச னுயிருமன்றேயுண் டிக்காலமெல்லாம்
இன்றளவாகப்பழுதே கழிந்த திருவினையால்
என்றிழவின்றி யிருக்கு மென்னெஞ்ச மிரவுபகல்
நின்றுதபிக்கு மெதிராசா நீயருள்செய்த பின்னே. 51

எதிராசா	எம்பெருமானுரே !
ஈசன் என்று உளன்	எம்பெருமான் என்று முதலாக வுள்ளானே
அன்றே உயிரும் உண்டு	அன்று முதலாகவே ஜீவாத்மாவுமுண்டு;
இக் காலம் எல்லாம்	இவ்வநாதி காலமெல்லாம்
இன்று அளவு ஆக	இப்போதளவும்
இரு வினையால் பழுதே கழிந்தது	பிரபலகருமத்தினுல் வீணுகவே கழிந்து போயிற்று;
என்ற இழவு இன்றி இருக்கும் என் நெஞ்சம்	என்கிற அனுதாபங்கூட இல்லாமலிருக்கின்ற என் மனமானது
நீ அருள் செய்த பின்	தேவரீர் கிருபை செய்தருளினது முதலாக
இரவு பகல் நின்று தபிக்கும்	இரவும் பகலும் இடைவிடாது அநுதாபங் கொள்ளாநின்றது.

கனககிரிமேல் கரியமுகில்போல்
வினதைசிறுவன் மேற்கொண்டு—தனுவிடும்போது
ஏராரரங்க ரெதிராசர்க்காக வென்பால்
வாராமுன்னிற்பர் மகிழ்ந்து. 52

தனு விடும் போது	அடியேனுக்கு சரீர வியோகமாகும் போது
ஏர் ஆர் அரங்கர்	ஸ்ரீரங்கநாதர்
எதிராசற்கு ஆக	எம்பெருமானுருடைய அபிமானம் பெற்றவன் நான் என்கிற காரணமாக

கனக கிரிமேல் கரியமுகில் போல்	மேரு மலையின்மீது ஒரு காளமேகம் படிந்தாற் போல	வினதை சிறுவன் மேல் கொண்டு மகிழ்ந்து வாரா	வைநதேயனை கருடனைவாகனமாகக் கொண்டு
		என்பால் முன் நிற்பர்	உகந்து வந்து என் முன்னே நிற்பர்.

*** —சரமஸமயத்தில் வாய்க்கக்கூடிய பரமலாபத்தை: மநோரதிக்கிறாரிப் பாட்டில். *காய்சினப்பறவையூர்ந்து பொன்மலையின் மீமிசைக் கார்முகில் போல் * என்ற திருவாய்மொழியை யடியொற்றியவை முன்னடிகள். தநு— வடச்சொல். வாரா— செய்யாவென்னும் வாய்பாட்டிறந்தகால வினையெச்சம். 52

இதத்தாலேதென்னரங்கர் செய்கிறதென்றறிந்தே
யிருந்தாலுந் தற்கால வேதனையின் கனத்தால்
பதைத்தாவோ வென்னுமிந்தப் பாவவுடம்புடனே
பலநோவுமநுபவித்துப் பவத்திருக்கப்போமோ
மதத்தாலே வல்வினையின் வழியுழன்று திரிந்த
வல்வினையேன் றன்னை யுனக்காளாக்கிக் கொண்ட
இதந்தாயும் தந்தையுமா மெதிராசா வென்னை
இனிக்கடுக விப்பவத்தினின்று மெடுத்தருளே. 53

மதத்தாலே	அவிவேகத்தாலே	தென் அரங்கர்	எம்பெருமான்
வல் வினையின் வழி உழன்று திரிந்த	பிரபல கருமத்தின் வழியே யொழுகித் திரிந்த	இதத்தாலே செய்கின்றது என்று அறிந்தே இருந்தாலும்	ஹிதபுத்தியினாலே உண்டாக்குமவை யென்று தெரிந்திருந்தாலும்
வல் வினையேன் தன்னை	மஹா பாபியான வென்னை	தற்காலம் வேதனையின் கனத்தால்	தற்காலத்திலுண்டானபாதையின் மிகுதியினால்
உனக்கு ஆள் ஆக்கிக் கொண்ட	தேவரீர் தமக்கு அடிமையாக்கிக் கொண்ட	பதைத்து	துடித்து
இதம்தாயும் தந்தையும் ஆம் எதிராசா	நன்மையை நோக்கும் தாயும் தந்தையுமான எம்பெருமானாரே !	ஆ ஒ என்னும்	ஹா! ஓ!! என்றுகத்தும் படியான
இனி	இனிமேல்	இந்தபாவம் உடம்பு உடனே	இந்த பாபிஷ்ட சரீரத்துடனே
என்னை	அடியேனை	பல நோயும் அனுபவித்து	பலநோய்களையும் அனுபவித்துக் கொண்டு
கடுக	சீக்கிரமாக		
இப்பவத்தில் நின்றும் எடுத்து அருள்	இந்த ஸம்ஸாரத்தில் நின்றும் கரைசேர்த்தருளவேணும் ;	இப்பவத்து இருக்க போமோ	இந்த ஸம்ஸார நிலத்தில் (இனியும்) இருக்க முடியுமோ? (முடியாது.)

(இப்படிப்பட்ட துக்காநுபவங்கள்)

*** — * ஹரிர் துஃக்காநி பக்தேப்யோ ஹிதபுத்த்யா கரோதி வை * என்றும் * வாளாலறுத்துச் சுடினும் மருத்துவன்பால் மாளாதகாதல் நோயாளன்போல் * என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே மருத்துவர்கள் செய்கிற ஹிம்ஸைகள்போல் எம்பெருமான்

செய்யும் ஹிம்சைகளும் ஹிதபுத்தியினாலேயே செய்யுமவையென்று சாஸ்த்ரார்த்தம் தெளிந்திருந்தாலும், இந்த ஸம்ஸார மண்டலத்தில் படும் துக்கம் பொறுக்கவொண்ணாமையாலே தாம் பதறுகிறபடியை விண்ணப்பஞ் செய்தாராயிற்று. 53

இன்னுமெத்தனைநா ளிவ்வுடம்புடன்
இருந்துநோவுபடக் கடவேனையோ!
என்னையிதினின்றும் விடுவித்துநீர்
என்றுதான் திருநாட்டினு ளேற்றுவீர்?
அன்னையுமத்தனு மல்லாதசுற்றமும்
ஆகியென்னை யளித்தருள் நாதனே!
என்னிதத்தை யிராப்பகலின்றியே
ஏகமெண்ணு மெதிராச வள்ளலே! 54

அன்னையும் அத்தனும்	மாதா பிதாக்களாயும்	எத்தனை நாள்	எவ்வளவு காலம்
அல்லாத சுற்றமும் ஆகி	மற்றுமுண்டான வுறவுகளாயும் இருந்துகொண்டு	இவ் உடம்பு உடன் இருந்து	இந்தப் பொல்லாத தேஹத்தோடே யிருந்து
என்னை அளித்து அருள் நாதனே	என்னை ரக்ஷித்தருளா நின்ற ஸ்வாமியே!	நோவு படகடவேன்	துன்பப்படுவேன்?
இரா பகல் இன்றியே	இரவுபகலென்கிற வாசியில்லாமல் எப்போதும்	ஐயோ	அந்தோ!
என் இதத்தை ஏகம் என்னும்	என்னுடைய ஹிதமொன்றையே சிந்திக்கின்ற	நீர்	பரமகாருணிகரான தேவரீர்
எதிராச வள்ளலே	மஹோதாரரான எம்பெருமானாரே!	இதில் நின்றும் என்னை விடுவித்து	இந்த ஸம்ஸார பந்தத்தில் நின்றும் என்னை முக்தனும்படி பண்ணி
இன்னும்	தேவரீருக்கு ஆட்பட்ட பின்பும்	என்று தான் திருநாட்டினுள் ஏற்றுவீர்	என்றைக்குப் பரமபதத்திலே சேரச்செய்தருள்வீர்?

தென்னரங்கர் சீரருளுக்கிலக்காகப்பெற்றோம்
திருவரங்கம் திருப்பதியே யிருப்பாகப்பெற்றோம்
மன்னியசீர் மாறன்கலை யுணவாகப்பெற்றோம்
மதுரகவி சொற்படியே நிலையாகப்பெற்றோம்
முன்னவராம் நங்குரவர் மொழிகளுள்ளப்பெற்றோம்
முழுதும் நமக்கவை பொழுது போக்காகப்பெற்றோம்
பின்னையொன்றுதனில் நெஞ்சுபோராமற் பெற்றோம்
பிறர்மினுக்கம் பொறாமையில்லாப் பெருமையும் பெற்றோமே. 55

தென் அரங்கர் சீர் அருளுக்கு	ஸ்ரீரங்கநாதருடைய பரம கிருபைக்கு	திரு அரங்கம் திருப்பதியே இருப்பு ஆக பெற்றோம்	ஸ்ரீரங்கக்ஷேத்ர வாஸமே வாழ்ச்சியாகப் பெற்றோம்
இலக்கு ஆகப் பெற்றோம்	லக்ஷ்யமாகும்படியான பாக்கியம் பெற்றோம்;		

மன்னிய சீர் மாறன் கலை — நற்குணங்கள் பொருந்திய நம்மாழ்வாருடைய அருளிச்செயல்களை
உணவு ஆக பெற்றோம் — நித்தியபோக்யமாகக் கொள்ளப் பெற்றோம்;
மதுரகவி சொல் படியே — மதுரகவிகளின் ஸ்ரீஸூக்தியின் படியே
நிலை ஆக பெற்றோம் — சரமபர்வ நிஷ்டையாய் இருக்கப் பெற்றோம்;
முன்னவர் ஆம் நம் குரவர் மொழிகள் — நமது பூருவாசாரியர்களின் ஸ்ரீஸூக்திகளையே
உள்ள பெற்றோம்-சிந்திக்கப்பெற்றோம்
நமக்கு முழுதும் அவைபொழுது போக்காக பெற்றோம் — நமக்கு அநவரதமும் அந்த ஸ்ரீஸூக்திகளே காலக்ஷேபமாகப் பெற்றோம்;
பின்னை ஒன்று தனில் நெஞ்சு — இவை தவிர வேறொன்றில் நெஞ்சு பெயர்ந்து
போராமல் பெற்றோம் — செல்லாதபடி பாக்கியம் பெற்றோம்;
பிறர் மினுக்கம் பொறாமை இல்லா பெருமையும் பெற்றோம் — பிறருடைய உயர்த்திகளைக்கண்டுபொறாமையுறுதலில்லாதபெருமையும் பெற்றோம்.

* * *—மாமுனிகள் தம்முடைய பெருமைகளைத் தாமே வெளியிட்டருளும் பாசுரமிது. ஆசாரியர் திருவருளால் பெற்ற பேறுகளை வாய்விட்டுப்பேசி வெளியிடுவது க்ருதஜ்ஞதையின் பரீவாஹமாதலால் இது தற்புகழ்ச்சியாகாது. *பெருங்கேழலார் தம்பெருங் கண்மலர்ப்புண்டரீகம் நம்மே லொருங்கே பிறழவைத்தார் இவ்வகாலம், ஒருவர் நம்போல் வருங்கேழ்பவருளரே * (திருவிருத்தம்) என்பது முதலான பாசுரங்களினால் நம்மாழ்வார் போல்வார் அநுஸந்தித்த கட்டளையிது. தென்னரங்கர் சீரருளுக்கிலக்காகப் பெறுகையாவது—தம்மை அப்பெருமான் ஆசார்ய பதவியில் அமர்த்தித் தான் சிஷ்யனாக இருந்தது. "தேவனுறை திருப்பதியே" என்றும் பாடமுள்ளது. ''மதுரகவி சொற்படியே நிலையாக"=ஸ்ரீவசனபூஷணத்தில் " உண்டபோதொரு வார்த்தையும் உண்ணாதபோதொரு வார்த்தையும் சொல்லுவார்"என்று தொடங்கியருளிச்செய்த ஸ்ரீஸூக்தி இங்கே அநுஸந்தேயம். *தேவுமற்றறியேன் குருகூர்நம்பி பாவினின்னிசை பாடித் திரிவனே * என்றாற் போன்ற அத்யவஸாயமுடைமை சொல்லிற்றாயிற்று.

இப்பாசுரத்தில் '' பிறர்மினுக்கம் பொறாமையில்லாப் பெருமையும் பெற்றோமே " என்ற பேறுதான் மிகவும் ஸாரமானது. முமுக்ஷுப்படியில் "இப்படியிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களேற்றமறிந் துகந்திருக்கையும்" என்றவிடத்து வியாக்கியானத்தில் '' கீழ்ச்சொன்னவையெல்லா முண்டானாலும் உண்டாக அரிதாயிருப்பதொன்றிறேயிது " என்று மாமுனிகள்தாமே அருளிச்செய்ததுகொண்டு இப்பேற்றின் அருமை பெருமைகளை யுணர்க. 55

உன்தனபிமானமே யுத்தாரக மென்று
சிந்தைதெளிந்திருக்கச் செய்தநீ—அந்தோ
எதிராசா நோய்களாலென்னை நலக்காமல்
சதிராக நின்றிருத்தாள் தா. 56

எதிராசா — எம்பெருமானாரே !
உன் தன் அபிமானமே உத்தாரகம் என்று — தேவரீருடைய அபிமானமே உஜ்ஜீவநோபாயமென்று கொண்டு
சிந்தை தெளிந்து இருக்க செய்த நீ — மனம் தேறியிருக்கும் படி செய்தருளின தேவரீர்

என்னை நோய்களால் நலக்காமல்	அடியேனை நோய்களாலே வருத்தாமல்	சதிர் ஆக	நலமாக
		நின் திருத்தாள் தா	தேவரீருடைய திருவடிகளைத் தந்தருள வேணும்.

***— ஸ்ரீவசனபூஷணத்தில் சரமபர்வநிஷ்டா நிருபணப்ரகரணத்தில்—"ஆசார்யனையும் தான் பற்றும் பற்று அஹங்கார கர்ப்பமாகையாலே காலன் கொண்டு மோதிரமிடுமோபாதி. ஆசார்யாபிமாநமே உத்தாரகம்" என்றருளிச்செய்தபடியே தம்முடைய அத்யவஸாயம் வாய்த்திருக்கிறபடியை முன்னடிகளாலே அருளிச்செய்தாராயிற்று. 56

தேசிகர்கள் போற்றும் திருவாய்மொழிப்பிள்ளை
வாசமலர்த் தாளடைந்த வத்துவென்னும்—நேசத்தால்
என்பிழைகள்காணு வெதிராசரே யடியேன்
புன்பகர்வைக் கேளும் பொறுத்து. 57

தேசிகர்கள் போற்றும்	ஆசாரியர்களால் துதிக்கப்பெற்ற	நேசத்தால்	அன்பினாலே
திருவாய் மொழிப் பிள்ளை	திருமலையாழ் வாருடைய	என் பிழைகள் காணு	எனது குற்றங்களைக் காணமாட்டாத
வாசம் மலர் தாள் அடைந்த வத்து என்னும்	நறுமணம் மிக்க தாமரை மலர் போன்ற திருவடிகளைச்சார்ந்த வஸ்து இதுவென்று இக்காரணத்தினாலுண்டான	எதிராசரே	எம்பெருமானாரே!
		பொறுத்து	என் பிழைகளை ஸஹித்திருந்து :
		அடியேன் புன் பகர்வை கேளும்	அடியேனது சிறிய விண்ணப்பத்தைக் கேட்டருள்வீராக.

***—ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரரத்நத்தில் முடிவில் *பிதாமஹம் நாதமுநிம் விலோக்ய ப்ரஸீத மத்வ்ருத்தமசிந்தயித்வா * என்றருளிச்செய்தது போலவுள்ளது இப்பாசுரம். வத்து—வஸ்து. 57

எந்தை திருவாய் மொழிப்பிள்ளை யின்னருளால்
உன்தனுறவை யுணர்த்தியபின்—இந்தவுயிர்க்
கெல்லாவுறவும் நீயென்றே யெதிராசா
நில்லாததுண்டோ வென்னெஞ்சு. 58

எதிராசா	எம்பெருமானாரே !	உணர்த்திய பின்	தெரிவித்தருளினது முதலாக
எந்தை திருவாய் மொழிப் பிள்ளை இன் அருளால்	அஸ்மதாசார்யரான திருமலையாழ்வார் தமது பரமகிருபையினாலே	இந்த வுயிர்க்கு	இவ்வாத்மவஸ்துவுக்கு
		எல்லா உறவும் நீயேஎன்று	ஸகலவித பந்துவும் தேவரீரே யென்று
உன்தன் உறவை	தேவரீருடைய ஸம்பந்தத்தை	என் நெஞ்சு நில்லாதது உண்டோ	எனது நெஞ்சு அத்யவஸாயம் கொண்டிராமை யுண்டோ ?

***—எனக்குப் பரமோபகாரகரான திருமலையாழ்வார், தேவரீருக்குமடியேனுக்கு முண்டான ஒழிக்கவொழியாத வுறவைத் தெரிவித்தருளின நாள் முதலாக

மாதாபிதா யுவதயஃ இத்யாதி ச்லோகத்தின்படியே அடியேனுக்கு எல்லாவகை யான வுறவுமுறையும் தேவரீரேயென்று திடமாகக்கொண்டேனென்றாராயிற்று. 58

எந்தை திருவரங்கரேரார் கருடன்மேல்
வந்து முகங்காட்டி வழிநடத்தச்—சிந்தைசெய்திப்
பொல்லா வுடம்புதனைப் போக்குவதெந்நாள்கொலோ
சொல்லா யெதிராசா சூழ்ந்து. 5

எதிராசா	எம்பெருமானாரே !
எந்தை திரு அரங்கர்	நம் தந்தையான ஸ்ரீ ரங்கநாதர்
ஏர் ஆர் கருடன் மேல்	அழகுபொலிந்த பெரிய திருவடியின்மீது
வந்து	எழுந்தருளி
முகம் காட்டி	திருமுக மண்டலத்தை ஸேவை ஸாதிப்பித்து
வழி நடத்த	அர்ச்சிராதிமார்க்கத் தாலே நடத்திக் கொண்டுபோக

சிந்தை செய்து	திருவுள்ளம்பற்றி
இ பொல்லா உடம்பு தனை போக்குவது	இந்தப் பொல்லாத சரீ ரத்தைக் கழித்தருள் வது
எந்நாள் கொல்	என்றைக்கோ ?
சூழ்ந்து	(அதைத்தேவரீர்) ஆலோசித்து
சொல்லாய்	அருளிச்செய்வீராக.

* * *—எம்பெருமான் பெரியதிருவடியின் மீதெழுந்தருளி ஸேவைஸாதித்த லும் இவ்வழுக்குடம்பைவிட்டு நீங்கப்பெறுவதும் என்றைக்கோ? என்கிறார் 59

இந்தவரங்கத் தினிதிரு நீயென்றரங்கர்
எந்தை யெதிராசர்க் கீந்தவரம்—சிந்தைசெய்யில்
நம்மதன்றோ நெஞ்சமே நற்றாதைசொம் புதல்வர்
தம்மதன்றோ தாய முறைதான். 60

நெஞ்சமே!	ஓ மனமே!
அரங்கர்	ஸ்ரீரங்கநாதர்
எந்தை எதிராசர்க்கு	நமது ஸ்வாமியான எம்பெருமானாரை நோக்கி
நீ இந்த அரங்கத்து இனிது இரு என்று ஈந்த வரம்	நீர் இந்தஸ்ரீ ரங்கத்தி லேயே சுகமாக வாழக்கடவீரென்று அருளிய அருள் மொழியானது
சிந்தைசெய்யில்	ஆராயப்படுமளவில்

நம்மது அன்றோ	அது நமக்கும் சொந்த மான தன்றோ; (அஃதெப்படி யென்னில்)
தாயம் முறை தான்	பங்குமுறையின்படி
நல் தாதை சொம்	வாய்த்த தந்தையினு டையசொத்தானது
புதல்வர் தம்மது அன்றோ	புத்திரர்களுடையதல்ல வோ? (அப்படியே யிதுவும்).

* * * — இந்த ஆர்த்திப்பிரபந்தம் மாமுனிகள் தமது சரமதசையிலே யருளிச் செய்ததென்றும், திருமேனியிலே நோவு சாத்தியிருந்து தத்ஸஹிஷ்ணுதை யாலே அருளிச்செய்ததென்றும் சிலர் சொல்லிப்போருவது தத்துவமன்று. நம்மாழ்வார் * பொய்ந் நின்றஞானமும் பொல்லாவொழுக்கு மழுக்குடம்புமிந்நின்ற நீர்மை யினியாமுறாமை * என்றும், * எண்ணாராத் துயர்விளைக்குமிவை யென்னவுலகி யற்கை! -பணிகண்டாய்சாமாறே * என்றும் * இருள்தருமா ஞாலத்துளினிப்பிறவி யான் வேண்டேன் * என்றுமிங்ஙனே பல பாசுரங்கள் அருளிச்செய்தது எப்படி

ப்ரக்ருதிமண்டலத்தில் ஜிஹாஸையினாலே அப்படியேதான் மணவாளமாமுனிகளும் இப்பிரபந்தமருளிச்செய்தது. திருநாட்டுக்கெழுந்தருள்வதற்குப் பலவாண்டுகட்கு முன்னமே இது அருளிச்செய்தார். இப்படி இவர்தாம் திருநாடு செல்லப்பற்றினாலும் எம்பெருமான் இவர் தம்மை இன்னமும் சிலகாலம் இவ்விபூதியிலே யிருத்தி இவரைக்கொண்டு விலக்ஷண லோகோபகாரங்கள் செய்விக்கவேணுமென்று கருதி, முன்பு எம்பெருமானார்க்கு * அத்ரைவ ஸ்ரீரங்கே ஸுகமாஸ்வ * என்று திவ்யநியமநம் தந்தருளினதுபோல இவர்க்கும் அங்ஙனமே திருவாணையிட, அதனை ஒருமுகமாக அநுஸந்தித்து உள்ளந்தேறி இப்பிரபந்தத்தைத் தலைக்கட்டியருளினாராயிற்று. 60

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ காஞ்சீ பிரதிவாதிபயங்கரம்

அண்ணங்கராசாரியர்

இயற்றிய

ஆர்த்திப்ரபந்தவுரை முற்றிற்று.